TIGHT BINDING

UPADESAKĀṆḌAM

Vol II

CRITICALLY EDITED

BY

Thanigai-mani V. S. CHENGALVARAYA PILLAI, M A,

Personal Assistant to the Inspector

General of Registration (Retired), Madras

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY MADRAS

1950

Price Rs. 5-0-0

Printed
at the
Rathnam
Press,
Madras

அத்தியாயம் 36.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

விநாயக விரதம்

(i) சித்திரை வெள்ளி விரதம்.

சித்திரை மாதம் சுக்கில பக்ஷம் வெள்ளிக்கிழமையன்று காலையில் முழுகி நித்தியகடனை முடித்து, பொன்னோ, வெள்ளியோ, செம்போ இவைகளில் ஒன்றினால் ஆகிய ஐங்கரமூர்த்தியைத் தாபித்து, ஆகமவிதிப்படி பூசித்துப் பாயசம் முதலிய நிவேதனம் செய்து, கோயிலுக்குப்போய் அங்கே விநாயகரையும் சிவபிரானையும் முறைப்படி வலம் வந்து, இயன்ற தானம் புரிந்து ணங்கி வீட்டுக்கு வந்து, மறையோர்க்குத் தானங்கொடுத்து, அப்பம் உணவாக அவர்களுக்குக் கொடுத்த பின்னர் தான் உண்டு, மறுநாள் காலை நீராடிக், கடன்களை முடித்து, அந்த விநாயகர் உருவை அடியார்க்கு உதவிச், சிவனடியார்களுடன் உண்டு, இந்த மங்கள விரதத்தை முடிக்கவேண்டும். இவ்விரதத்தை முன்பு அத்திரி முனிவர் நோற்றுத் தமது கண்களினின்றும் சூரியனையும் சந்திரனையும் ஈந்தார். பிரமன் இதை நோற்றுப் பிரமத்தத்துவத்தை அடைந்தான். குபேரன் நோற்றுச் சங்கநிதியையும் பதுமநிதியையும் பெற்றான். தேவர்கள் மானுடர்கள் இருடிகள் நோற்று வீடு பேறுற்றார்.

(ii) விநாயக சதுர்த்தி விரதம்.

விநாயக சதுர்த்தி விரதம் பாவங்களைத் தீர்க்கும். அம்பிகையிட்ட சாபத்தால் திருமால் குருட்டுப் பாம்பாகப் பூமியில் விழுந்து, இந்நோன்பை நோற்றுச் சாபம் தீர்ந்து பழைய உருவை அடைந்தார். ஒருமுறை பிரமனும் தேவர்களும் இவ்விரதத்தை நோற்று விநாயகரைப் பணிய, அவர் அப்போது நடனம் செய்தார். நடனத்தைக் கண்ட சந்திரன் புன்சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனை விநாயகர் சபித்தார். அந்த (சதுர்த்தி) நாளில் பிறையை யாராவது பார்த்தால் பாப இடாக்கடலிற் படிவர். தேவகி மகனார் கிருஷ்ணபிரான் அத்தினத்திற் சந்திரனைப் பார்த்ததாற் பத்தி சிறந்திருந்தும் பழிக்கு ஆளானார். இவ்விரதம் பாவத்தைத் தொலைப்பதால் இதை அநுட்டிப்போர் விநாயகருக்கு உகந்தவர் ஆவர்; என்றும் போகம் துய்த்து ஈற்றில் சிவனடி கூடுவர்.

(iii) சஷ்டி விரதம்.

கணேசருக்கு உகந்த மற்றொரு விரதம் "சஷ்டி" விரதம்; இவ்விரதத்தை நோற்று மனிதர்கள் அளவிலர் சிவனடி கூடினர். வித்யுன்மாலி என்னும் அரசன் முன் நோற்று நோய் தீர்ந்து, வஜ்ரதேகம் பெற்றுத், திலோத்தமையை மணந்து, மகவு ஈன்று, மகிழ்ந்திருந்து வீடுபேறு உற்றான். இந்த மான்மியத்தைப் படிப்போர், உவந்து கேட்போர், கேட்பிப்போர் போகங்கள் துய்த்துச் சிவனடிநிழல் சேர்வர்.

அத்தியாயம் 36.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடாசசி.

விநாயகர் விரதம்

(i) சித்திரை வெள்ளி விரதம்

எண்சீர் விருத்தம்.

880. **எ**றிதிரைநீாப பரவையுல கிரஙகுசிறைச சுருமபா
எழுகரட விகடமதம இனிதருநதச சொரியும
வெறிகமழசீா இருகவுடபோா விளைககுமொரு மருபபு
வேழமுககக கடவுளரு விரதமெடுத தரைககேன
செறியிரவி விடைமருவு ளொமதியில வெளளித
தினததிலிருள புலாகாலை யெழுநது புனல மூழகி
யறிவொடுநித தியகருமம புரிநதுபொனரு ரஞசெம
பாகுதலைங கரனையமைத தாவாஙித துவஙகே. (1)

881. **பி**றைசெருகு குடிலமுடிப பிஞஞகனு காதறின
பேசுவிதிப படிபூசை பெரிதுபுரிந தறுகாற
சிறைவரிவணடுமுறுநகு வரிமலாபபத திரஙகள
தெரிநதுபல விதஞசேரத திரவியமொட டாதி
குறைவறுபா யதஙகளஙிவே நிததமலன கோயில
குறுகியொரு மருப்பிறையைக கொணறைமுடியானை
மறையினமுறை வலமபுரிநது கிடைததபொரு ளுதவி
வணஙகிமகிழ தனதுறையுள வரஙகொடுதாங வந்தே. (2)

எழுசீர் விருத்தம்

882 **பொ**ழிதரு கருணை மறையவாக கியனற
பூரிதா னஙகொடுத தபபங
கழிபெரு நகைகூா பததியா லருநதக
கடிதுநல கியபின ருணவு
பழிகெட அருநதி மறறை நாட காலை
பவிததிர நீாபடிந திறைநூல
மொழிவழி நியதி புரிநதொரு கொமபன
மூாததநல லடியவாக குதவி. (3)

---

880. இரஙகுதல-ஒலிததல ; விடை—ஆட்டுககடா , விடைமதி—மேட மாதம்—சிததிரை மாதம. பொன, தாரம், செம்பு, ஆகுதல்; தாரம் = வெள்ளி.

881. குடிலம்—சடை.

நோற்றுப் பேறு பெற்றவர்

883. திஙகளங கணணி மிலைநதசெஞ சடிலச
சிவனடி யாருடன அருநதி
மஙகல விரதம விதிபபடி முடிபபான
மனனுமிவ விரதமுன இருடி
புஙகவன எனுமத திரிமுநி நோறறுப
பொழியருட டிருந யனததிற
செஙகதிரக கடவு ளோடுடு பதியைச
சிறககவே யிநதனன அமமா, (4)

884. துளைநெடு நாள முளரியங கடவுள
தொலலையிவ விரதநோற றமரா
கிளைபுகழ பிரம தததுவ மடைநதான,
கீரததிசோ அளகையஞ செலவன
வளைநிதி பதும நிதிகளிவ விரத
மானமியத தாலடைந தனன, தா
விளைமதுச சுராமா னவிரு டியரிவ
விரதநோற றுமபாலி டைநதார (5)

(ii) விநாயக சதுரததி விரதம்.

885. மெயததவெண முநிவீர! ஒறறைவெண மருபபோன
விநாய சதுரததிமா விரதம
பைததலை யுரகன மணிமுடி கிடநத
பாரமிசை யெணணிலபா வமுநதீரத(து)
உததம நெறிதந திடுமிதை நோறறோர
ஓஙகுபோ கஙகளியா வையுநதுயத(து)
அததநாள பரமன உலகமும அடைவா
ஐயமற றிலலையுண மையதால. (6)

886. கூனகடல அகடு திரிதரக குடுமிக
கனவரை மததெறிந தமரா
அனைவரும நுகர அமுதருள கடவுள
அமபிகை யுரைததசா பததால

---

883. உடுபதி—சந்திரன

884. வளைநிதி—சஙகநிதி

885. அத்தநாள்—முடிவுநாள்; ஈற்றில்

886. முன்னுரு—பழைய உருவம்; கண்ணாய்—கண்ணைப்பெற்று

தனைமறந திருகட குருடடுமா சுணமாயத
தரணியின வீழநதிது நோறறு
முனையுருக கொணாநத முளரியங கணணாய
முறபெறு சாபநதீரந தனனால. (7)

887. மலாதலை யுலகு படைததடுதே வாதி
வானவா இவவிர தததால
இலகொரு மருபபைங கரறபணிந தனரவ
வேலவையைங கரனநடித தனனபூங
கலைமதிக கடவுள அறபுத னடனங
கணணுரு முறுவலசெய தனனபூ
தலமிசை நகைசெய சநதிரன தனனைச
சபிததனன தநதிமா முகனே. (8)

888. அததினம அதனிற பிறையினை யொருவ
ராகிலும நோககுறா நோககில
எததகை யவரா கிலுஙகொடும பாவ
இடாககடற படிகுவா உணமை
முததவெண முறுவல தேவகி பயநத
முராரிசந திரனைநோக குபுபாா
பததியில திகழநதும நிநதனை புரியப
படாபழி பெரிதுபூண டனனால. (9)

889. ஆறறருந தவததீா! பாவநீத தருளவ
தாகையால இவவிர தததைப
போறறின ரவாகள ஐஙகரற கினியா
போகஙகள இடையறு தருநதி
யீறறினில அமலன அடியிணை நீழல
எயதுவா தெரிநதியான உண்மை
சாறறினன இனனுங கணுதிபற குவபபாஞ்
சட்டிக விரதமற புதமால. (10)

(iii) சஷ்டி விரதம்.

890. பருமணி யிமைக்கும அவிரொளிச சுடிகைப்
பாநதளமேற கிடநதமே தினியிற
பொருவரு மனிதா அளவிலா நோறறுப
போறறிருங கதியடைந துயநதாா

மருமலர்த் தொடையல் **வித்தியுன் மாலி**
மன்னன்முன் னோற்றுமெய் நோய்தீர்ந்(து)
அருள்சுடர் பாய வச்சிர தேயம்
ஆகியே யதிசய மானான். (11)

891. **க**ருகிநெய்த் திருண்ட மலர்க்குழல் கருங்கட்
கயல்விழிக் குமுதவாய்ச் சுணங்கு
பெருகிமுத் தரிஞ்சு முகிழ்முலைக் கிடைந்து
பெய்துறு நுசுப்புவான் மதியம்
பருகிவிட் டுமிழ்மா சுணவரை சிறுத்தாட்
பைந்தளிர் மெய்த்**திலோத் த**மை வேட்(டு)
உருகியின் புத்துள் திளைந்துமைந் தறப்பெற்
றுறுசுக நுகர்ந்துவீ டடைந்தான். (12)

892. **இ**த்தகை விரதம் அளப்பிலா நோற்றே
எறிமதுத் துளித்திடும் இதழிக்
கொத்தலர் தொடைநற் சடிலநா யகன்தாள்
குறுகினார் ஐங்கரன் கருணை
யுத்தம விரதம் உரைத்தனன் படிப்போர்
உவந்துகேட் போர்கள்கேட் பிப்போர்
சித்தமுள் மகிழ்ப்போர் கங்கள்துய்த் தீற்றிற்
சிவனடி நீழல்சேர் குவரால் (13)

அத்தியாயம் 37.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சுப்பிரமணிய விரதம்.

வேற்படை வள்ளலுக்கு உகந்த விரதங்களைக் கூறுவேன்: ஐப்பசி மாதம் பௌர்ணமியன்று முதல் வெள்ளிக்கிழமை காலையில் எழுந்து, சுத்தனாகி ஆறுமுகத்தண்ணலை நினைத்து, நித்திய கடன்களை முடித்து சுக்ரவார விரதத்தை நோற்கவேண்டும்: இதனுடன் கார்த்திகை விரதம், சஷ்டி விரதம். ஆக இந்த மூன்று விரதங்களையும் பத்தியுடன் நோற்பவர் போகங்களைத் துய்த்து இன்பவீடு அடைவார். இந்நோன்புகளை நோற்று (1) புல்லாங்குழலில் 5040 வகையான இசைகளை இசைக்கும் திருமாலும், பிரமன் முதலிய தேவர்

---

890. தேயம்—தேகம்; உடல்.

களும் அசுரரையென்று களித்தனர்; (2) திக்குபாலர்கள் திக்குகளுக்கு அரசர்களாயினர்; (3) முசுகுந்தச் சகரவர்த்தி பகைவரைத் தடிந்து கணங்களும் தொழுகின்ற பதவியை அடைந்தார்; (4) நாரதமுனிவர் முதலியோர் சித்தத்துவம் அடைந்தார்கள். மற்றும் சிலர் மகவு, செல்வம், யோகசித்தி, ஞானசித்தி அடைந்து பேரின்ப வீட்டை அடைந்தனர். நல்லவழியில் இந்த விரதங்களை நோற்பவர் போகந்துய்த்து வீடு பெறுவர். இவ்விரத மான்மியங்களை உணர்வோர், படிப்போர், கேட்போர் போகங்களை அநுபவித்துக் கூத்தப் பெருமானது சேவடியை அடைவர்.

அத்தியாயம் 37.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சுப்பிரமணிய விரதம்

எழுசீர் விருத்தம்

வெள்ளிக்கிழமை விரதம்.

893. அருந்தவம் இழைக்கும் முனிவிர் வில் உமிழ்போர்
அயில்வடி வேற்படை யண்ணல்
திருந்துளம் மகிழ மல்குமா விரதஞ்
செப்புகேன் துலையினமா மதியின்
பொருந்திய கலைவெண் மதிவளர் திதிமுற்
புங்கவ வாரநற் காலை
யிருந்துயில் ஒருவிச் சுத்தனு யிதயத்
தெமதறு முகனையே நினைத்து. (1)

காரத்திகை விரதம்—சஷ்டி விரதம்

894. நீத்திய கருமம் புரிந்துபா வங்கள்
நீத்திடும் இவ்விர தத்தைப்
புத்தியுள் மகிழ விதிப்படி நோற்பான்
புகலருங் **கார்த்திகை** விரதம்
மெத்திய கந்த **சட்டி**கூர் விரதம்
மேவுமிம் மூவிர தமுநீள்
பத்தியிற் பரவி நோற்பவர் போகம்
பலநுகர்ந் தினபவீ டடைவார். (2)

---

893. புங்கவ வாரம்—வெள்ளிக்கிழமை; புங்கவன்—குரு, (அசுரகுரு—சுக்கிரன்)

895. பசசையற கழையுட டுளேயயா புறததிற
பவளவா யிதழுகுவித தமைததே
இசசையிற கிளேதத இசைகளோ ரையா
யிரததுநாற பதுவகை யிசைககும
அசசுதன முளரி யயனமுத லியவிண
ணமராநோற றடறபெருங களததில
நசசயிற படைவாள அசுரரைச சயிதது
நனனெறி யிழைததுகந தனரால. (3)

896. எணடிசைப பாலா இவவிர தததை
யிழைததிரு நானகுதிக கரசு
கொணடனா வடிவேற படைமுசு குநதக
குரிசிலசெம புலததுமாற றலரைத
துணடம தாகத தடிநதிருங கணஙகள
தொழுபதம அடைநதனன , மகதிப
பணடெரி முநிநா ரதனமுத லியாமுன
பரவிநித தியததுவாம அடைநதாா (4)

897. அனனியா சிலாவந தியாிழைத தொளிபாய
ஆடகக கிணகிணி மணிநகால
மனனிய புதலவாப பயநதனா செலவம
வளிபுறம அடஙகியோ கஙகள
உனனரும ஞானம அடைநதுபே ரினபம
ஓஙகுவி டடைநதனா இதிலோா
நனனெறி விரதம புரிநதவா போகம
நாடொறுந துயததுவி டடைவாா. (5)

898. இநதமூ விரதம யாவனே லொருவன
இழைததவன எஙகுலத திறையாங
கநதவேள அருளால அறுமுகற கிணையாயக
கருதுமிவ விரதமான மியஙகள
சிநதையி னுணாவோன படிபபவன கேடபோன
சிறநதிடு போகமியா வையுநதுயத(து)
அநதநாட கனக மனறினிற குனிதத
அணணலதன சேவடி யடைவான. (6)

---

895 இசைவகையின எண 5040. 927-ஆம செயயுளேயும பாாகக.
896. பண தெரி முநி-நாரதன.
897. வந்தியா—மஙகல பாடகா.

அத்தியாயம் 38.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடர்சசி

வீரபத்திர விரதம்.

பின்னுமோரா விரதம் உணடு; அது வீரபததிரற்கு உரியது. செவ் வாயக்கிழமையில காலேயில எழுந்து புனிதநீரில் மூழ்கி, நிதய கடனகளே முடித்து, வீரபத்திரர் வடிவை பொன அலலது வெள்ளியில் அமைதது அபிடேகஞ் செய்து, பூவால அருசசிதது, அப்பம முதலிய அறுசுவை உணவு களே நிவேதனம பண்ணிப போற்றிச சிவனடியாாகளுககு இயன்ற பொன் முதலிய தானஙகளேக கொடுதது வணஙகித, திருகோயிலுககுச சென்று சிவபிரானேயும் வீரபததிரரையும் வலம் வந்து போற்றித, தானங்கள் செயது, வீட்டுக்கு வந்து அடியாாகளுடன் உணடு, மௌனமாய்த் தியானததுடன் இருந்து, மறுநாள் முழுகி, நிதயகடனகளே முடிதது, அடியாாகளே வணஙகி, அந்த வீரபததிர உருவை உதவி, இந்த விரததனத முடிப்பவாகள் வீரவாழவை அடைவாாகள். இவ்விரததனத நோற்று (1) பிரமன சிவபிரானுககுத தோச சாரதியாயினன ; (11) இந்திரன கற்பகவிருஷதனதயும, இநதிராணியையும பெற்று விளஙகினன ; (111) மறையோர் சிவஞானம பெறறூா ; (iv) அரசர்கள் செல்வததையும் பகைவரை அடக்கும ஆற்றலேயும் பெற் ருாகள. (v) வணிகரும் ஏனேயோரும் மககளேப பெறறு போகஙகள் துய்தது, ஈற்றில் வீடுபேறு உற்றனா. இநத விரததனத நோறபவா வீரபததிரரின திருவருளால் ஜயத்தையும சற்புததிரர்களேயும் அடைந்து சிவலோகம சோவா. இந்த மானமியம படிபபவா, கேட்பவா, கேடபிப்பவர் செலவமும வீடும அடைவா.

அத்தியாயம் 38.

சிவவிரத மான்மியம்—தொடாசசி

வீரபத்திர விரதம்

எழுசீர் விருத்தம்.

899. மாயிரு ஞாலத திவ்விர தஙகள
மகிழநதுநோற கினறவா அனந்தம
ஆயபோ கஙகள அனேததையும அருநதி
அநததநதில இனபவீ டடைவாா
தூயவந நியம விரதமோாந துரைககேன
சோதியாம வீரபத் திரற்கு
நேயமாரு செவ்வாய் மலகிருட கணஙகள
நீந்திடுங் காலேயில எழுநதே. (1)

900. மறையவன புனித மாதினீா மூழகி
மகிழநதுகா லையிறகடன் கழிததே
யிறையெனும வீர பததிரன வடிவை
யிரணியத தாலிர சததாற
குறைவற அமைதத விடேகமா கியபூங
கொததல ராலருச சிதது
நிறையமு தபூபம அறுசுவை யுடனே
நிவேதனம பணணியேத திசைததே. (2)

901. பொனனவிா இதழிச சடிலநா யகனைப
போறறுநல லடியவாக கியனற
சொனனமா நிகளதா னஙகொடுத திறைஞ்சிச
சோதியா லயநதனிற குறுகிக
கனனலவில வேளை யெரிததநா யகனைக
கனைகழல வீரபத திரனைப
பனனருஞ சிறபபாய வலஞசெயது வணஙகிப
பரிநதுநற பொருளவழங கியபின. (3)

902. தனதுமா டதது வதிநதரன அடியாா
தமமுடன அருநதிமோ னமதாய
நினைவுடன உறைநது மறறைநாள மூழகி
நியதிகள புரிநதுமெய யடியாா
நனைமலாச சரணம ஏததியவ் வடிவை
நனகுற வுதவியிப படியே
புனைமலா வீர பததிரன. விரதம
போறறினா வீரவாழ வடைவாா. (4)

903. பஙகய மலாபபொற பொகுடடிறை விரதம
பரிநதுநோற றரவரை யசைதத
அஙகணற கிரதங கடவவே சூத
ஞயினன , குலிசவெம படையோன
கொஙகவிழ மலாசோ கறபகத தருவுங
குமுதவாய இநதிரா ணியுமபெற(று)
எஙகணும புகழ இருந்தனன ; மறையோா
இருஞசிவ ஞானமெய தினரால. (5)

---

900. மறையவன் புனிதமாது—கங்கை ; மறையவன்—சிவன்.

903. சூதன்—தேர்ப்பாகன.

904. விடவர மணிசசூட டுலகினைப பரிககும
வேநதாகள செலவமுமம ஒனறா
அடலினிற செயிதத விசயமுமம பெறறா,
அருமபொருள நாயகாபின னவாகள
புடவியில இநத விரதநோற றனநதம
முதலவரைப பயநதருமம போகம
உடனருந தியபின ஈறறினில மீள
உமபாலி டடைநதனா மாதோ. (6)

905. இநதநல விரத மியாவாநோற றினறோ
எறிபடை விரபத திரனதான
தநதருள கருணை யாலவிச யமுநற
றனையருமம அடைநதுசங கரனசோ
மநதிரம அடைவா இநதவத தியாய
மானமியம படிபபவா கேடபோா
சிநதையுண மகிழ வநதுகேட பிபபோா
செலவமும விடுமே யடைவாா (7)

அத்தியாயம் 39.

சிவதருமம மான்மியம்.

சிவன, உமை, முருகவேள, விநாயகா, சிவகணநாதாகள், சாலோக பதவி அடைநதவாகள ஆகியோாககு ஆபரணம், மணடபம, செமபொன, திருக கோயில அமைததல, பொன, வெள்ளி, செமபு கலலால சிவபெருமானது திருவுருவம் அமைதது, அதறகு அபிஷேகம, அலஙகாரம, மாலை, ஆடை, கநதம், அனனம, தீபம முதலிய உபசாரஙகள செயது, உருததிர கணிகையா, ஓதுவாா, நநதவனம, கிணறு, ஓடை, மரஙகள, தோ, வாகனஙகள் முதலிய ஏறபாடுகள் செயதல, திருவிழா நடததல, பழஙகோயில்களைப புதுப்பிததல, திருககோயிலை வலம் வருதல, வநதிததல, சிவபூஜை செயயும ஆசாரியருககு வீடு, பொருள, நெல அளிததல முதலிய சிவபுணணியஙகளைச செயக.

---

904. பினனவாகள்—நாலாம் வருணததினா

905. மந்திரம்—இடம்.

குருவை வலம் வந்து சோம்பலின்றி அவர்க்குப் பணிவிடை செய்க; அடுத்த பத்தர்களுக்கு இடம், பொருள், கலவி, சிவபுராணம், ருத்ராக்ஷம், திருநீறு, சிவலிங்கம், ஆபரணம், நெல், அன்னம் முதலியன அளித்திடுக; அடியார்கள் வந்தால் அவரை முகமலர்ந்து வரவேற்று, உபசாரமொழிகள் கூறுக; ஈசனது திருவுருவம் கொண்டுவரும் ஆசிரியரிடமும், அடியார்களிடம் பத்திபுரிபவ-ரிடமும் தவறு செய்தல் கூடாது; மனம், வாக்கு, காயம் முதலியவற்றாலும் பொருளாலும் நிதமும் அவர்களுக்கு உதவுக. இவை சிவபுண்ணியமாம். இத்தகைய சிவபுண்ணியங்களை அநுட்டிப்போர் வஜ்ரதேகத்துடன் போகங்கள் அநுபவித்து, மணிவிமானத்தில் சிவலோகம் அடைந்து ஆயிரகோடி கற்ப காலம் சுகித்துப் பின் வீடுபேறு பெறுவர்.

அடியார் இலக்கணம்.

இங்ஙனம் சூதமுனிவர் கூற, முனிவர்கள் பத்தர்களுடைய இலக்கணம் எது என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் கூறுகின்றார் —தேவர், அசுரர், அரக்கர், இயக்கர் கந்தருவர், நாகர், முனிவர், நரர் (அந்தணர், அரசர், வைசியர், நாலாம் வருணத்தவர், கலப்பு ஜாதியர்) ஆகிய எவ்வகையருள்ளும் அடியார்கள் உண்டு. அடியார்களுக்குள் வருணாசிரம பேதம் கிடையாது, யாவரும் மகேசுரர்-அவர்கள் வருணாசிரம தருமத்தைக் கடந்தவர்கள் என்று மறைகள் கூறும். அடியார்களது அகத்துள் விளங்கும் இலக்கணம் மூன்று—அவைதாம் (i) மானத ஜெபம், (ii) மானத சிவபூஜை (iii) உள்ளத்தே பரமபொருள் தோற்றமளித்தல். புறத்தே தோன்றும் இலக்கணம் பத்து அவைதாம் — (1) கண்டம் தழுதழுத்தல், (2) நா அசைதல் (3) இதழ் துடித்தல் (4) நடுக்க முறல் (5) மயிர் பொடித்தல் (6) அங்கம் வெதும்பி வியர்த்தல் (7) தள்ளாடி வீழ்தல் (8) கண்ணீர் பிலிற்றல் (9) கலுழ்ந்து இரங்கல் (10) ஆர்வத்தால் பரவசப் படுதல் இத்தகைய அடியார்கள் புண்ணியர்கள், வீடுபேறு பெறுவார்கள்;

திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்தவர்களிடம் மேற்சொன்ன இலக்கணங்கள் இல்லாவிடினும், அவர்களைக் கண்டால் அவர்களை வீழ்ந்து வணங்கி உபசார மொழிகளைக் கூறவேண்டும். சிவாசாரியர்களையும் சிவனடியார்களையும் பணிந்தேத்துபவர் யாராயிருந்தாலும் நோயற்று மக்களுடன் உலகில் பல் லாண்டு வாழ்வர்; சகல தேவர்களாலும் உபசரிக்கப்பட்டு சிவலோகம் மருவி ஈற்றில் சிவனடி கூடுவர் சிவபுண்ணியத்தின் மேன்மை யெல்லாம் தேவிக்குச் சிவபிரான் முன்னம் கூறினர். அதிபக்குவர்க்கே சிவபுண்ணியத்தின் மேன்மையைக் கூறலாகும். சிவபிரான் தேவியின் பொருட்டு உரைத்தது இது என்றால் தமியேனுற் கூற முடியுமோ?

அத்தியாயம் 39.

சிவதரும மான்மியம்

அறுசீர் விருத்தம்.

906. அருமறைதோந திடுமுநிவீா! இததகைய
விரதமெலாம அறைநதேன இபபோ(து)
ஒருமையுடன எலலீருங கேணமினகள
சிவதருமம உரைககின றேனுல
பெருமைதிகழ சிவலிஙகளு சிவயோகம
உமையெறகுப பேறு நலகுங
குருபரனாங கரனகணு தியாமறறோா
சாலோகங குறுகி னுாகள. (1)

907. இததகையோாக காபரணம மணடபஙகள
கொடுஙகைககிா எறிககுளு செமபொன
முததமணி யழுததுசிக ராதியநே
கஙகோயில முழுதுங தோநது
சிததமுடன பொருளகுறைகாட டாதெடுககப
பொனவெளளி செமபு கலலாற
பததியுடன கணணுதலோன திருவுருவ
மாதிவிதிப படியே செயவான. (2)

908. செயயநறு நீராதி யபிடேகம
அலஙகாரங தெரியல ஆடை
துயயகநதம அனனமிருளு சுடருபசா
ரஙுசெயது துவாவாயக கனனி
மையறுஙுசொற கலேவலலாா ஆராமங
கிணறுறுடை மரஙகள பொறறோ
மெயயிலகு வாகனஙகள பொருளசிறககச
செயுநதிருநாள விமலாக காறறி. (3)

909. பழகியஆ லயமீளப பணடுபோல
ஈசனுககுப பரிநது செயக
விழைவுடனங கணனகோயில வலஞ்செயலவங்
திததலமடி மேவா தெனறும

908. தெரியல்—மாலே. ஆராமம்-நந்தவனம்.

909. மடி—சோம்பல் ; நிலே—இருப்பிடம்

அழகுறவே செயகவிவை யாதிசிவ
புணணியஙகள அனைததுஞ செயவான
மழுவிடையோன தனைபபூசை செயுஙகுரவ
னிலைநீதி மணிநெல வீவான. (4)

910. மூலமல மாதியவாம மலமகறற
வுருகொணாநது முதலவ ஞகிக
காலமிஃ தெனறறிநது வநதருளுந
தனதுகுருக கணணுற றுனற
சீலமுடன அருசிவலஞ செயதுகுரு
வினகருமஞ சிறிதுஞ சோமபா(து)
ஏல இழைத திடுவானதன அடியாரகரு
முறையுளெடுத தீக மாதோ. (5)

911. பினனருமில லுபகரணம அனைததையுநல
கிககலைகள பெரிதும ஈநது
பொனனவிரும இதழ கடுககை யணணல புரா
ணஙகளகணடி புனித நீறு
பனனருஞசீா புணணியமாஞ சிவலிஙகம
அவிாமணியா பரணஞ சாலி
யினனமிவை பததிமலக அளிததிடுக
பததாபொருட் டறிநது போறறி. (6)

912. பையரவம அரைககசைதத அண்ணலடி
யாாதனபாற பரிநது வநதாற
செயயபொறறுள மலாகணடு கணடவுடன
எழுநதெதிரே செனறு போறறி
வையமிசைச சிறறடியேன உயயஅருள
கொடுவநத வளளலே! என(று)
உயயமுக மனகூறி யிபபடியே
பலவிததால உவநது செயவான, (7)

913. திருவுருவங கொணாந்துவரும ஆசிரியா
அடியவாககுத தெருணட பததி
பொருவறவே செயதவர்கள காரியஙகட்
கிடாசிறிது புநதி யாலும

910. கொணார்ந்து—கொணடு
911. இல்—மனை

மருவவிழைத திடககடவ னனறுமனத
தாலுமிகு வாககி னுலும
உருவமதி னுலுமரும பொருளாலும
நிததியமும உதவி செயவான. (8)

914. புரமெரிய நகைததசிவன பொருட்டு மகிழ
சறகுருவின பொருடடு முமமை
வரமுணர வருசிவபுண ணியஞ செயவோா
பொருடடுநிதி மறறும ஈதல
பரகதிநல கிடுஞசிவபுண ணியஙகளிவை
யெனறுமெயமமை பகாநதாா, நாளுமு
இரவுபகல ஒருவிடநின றறிதூஙகு
முநிவீாகள! இறைவா தாமே. (9)

915. இசசிவபுண ணியஙகளைததோந தியாவரா
கிலுஞசெயதோா எறிநீாப பாரில
வசசிரமெய கொணாநதருமபோ கஙகளெலாம
மைநதரவா மைநத ரோடு
நசசிமகிழந தருநதிமணி மானததிற
சிவலோகம நணணித தணடா
இசசையிலா யிரகோடி கறபமினி
திருநதுபினவீ டெயது வாரால. (10)

916. எனறுரைத்த சூதனமொழி முநிவராகேட
டையமுளாத தெயதிப பததாக(கு)
ஒனறுமிலக கணமேதென றுதரததிற
கேடடனரீ றொனபான பேதந
தொனறு தொடா புராணமெலாங கரைகணட
சூதனவா சொறகேட டமபொற
குனறமணிச சிலையீசன அடியரிலக
கண மெடுததுக கூற லுறறுன. (11)

---

914. இறைவர் மெய்ம்மை பகர்ந்தார்—எனக் கூட்டுக. நாளும்...முநிவீர்கள்—விளி. அறிதூங்கும்—அறிதுயில் கொள்ளும்.

அடியா ரிலக்கணம்

917. அரியசிவ பததர்சிலர் இமையவரில்
அசுரர்களில அரக்கர் தமமில்
கரிய இயக கரிலவீணை கந்திருவ
ரிறபிலநா கரிலவே தாநதம
உரிய முநி வரிலநரரில அநதணரில்
மணரிலயன உருவிற சேரப
பெரியவரிற பினனவரிற சஙகரரில
அநேகருண்டு பேசில அமமா. (12)

918. இததகையோா தமககுவரு ஞசிரமத
தொழிலசிறிதும இலலை யீசன
சுததசிவ வுருவமா னவாகளனே
வருமாயேச சுராக ளாமால
சிதத மகி முநிவருஞச சிரமரெனறே
மறைகளெலாஞ செபபும அனனோர்க(கு)
உததமமாம இலககணமீ ரைநது புறம
பாயுளள துரைகளெ மாதோ (13)

919. சுநதராககாயபபரவை முனறில நாதுநடந
தருளகுழகன தொணடாக கெலலாம
அநதரமாம இலககண மூன றவைகளினமா
னதசெபமே யாதி யாகும
சிநதைசெயமா னததியறறுஞ சிவபூசை
யோரிரணடாஞ தோநது நேடும
புநதிமகிழ பிரமமவெளிப படனமூனறுஞ
சினனமிவை புனிதம ஆமால. (14)

920, இநத இலக கணமூனறும முனனுணாநத
முநிவாகளால இயமபப பட்ட(து)
அநதரமாம் இவைகளிலியா தொருவருககெப்
போதுணடாம அபபோ துறறு

---

917. மனர்—மனனா (க்ஷததிரியா); அயன் உருவிற் சேர் அப்பெரியவர்—அயன ஊருவில் (தொடையில) தோனறிய வைசியர். பின்னவர்—நாலாம் வருணததவா. சஙகரர்—கலப்பு ஜாதியர்

919. அந்தரம்—உள்ளிடம்; ஆதி—முதல்; ஓர் இரண்டாம்—ஓர்ந்து உணரும் இரணடாவதாம்,

வந்திடுமெய் யிறபுறமபாய தோறறுமிலக்
கணம்பத்து வழஙகும பாசத்
தொந்தவினை யனைததுமொரிஇச சிததாந்த
தெளிநதுணாந்த தொணடா ஆமால. (15)

921. கணடமிசை தழுதழுத்தல நாவசைதல
இதழதுடித்தல கமப மாதல
விணடுமயிா பொடிததலஙகம வெதுமபியே
விதிாவிதிாதது வெயாததல நிலலா(து)
எணடிசைதள ளாடிவிழல விழிகணணீா
பிலிறறலகலுழந திரஙகல ஆாவங
கொணடுபர வசபபடுதல இவைபததும
அடியார்க்குக குறிகள அமமா. (16)

922. இததகைய இலககணஙகள புறமபததும
உளளததில இயறறு மூனறு
முத்தலைவேற படையணணல எடுததுரைககப
பட்டஇவை முறறு முளளோா
சிததுணரும பெரியோாகள அவரேசங
கரனடியாா சிறநது லோகம
அததனைககும மேதகுசீாப பவிததிரரா
வாாவீடும அடைவா அமமா. (17)

923. அனறியுமவெண ணீறுகணடி யணிநதவாகள
சிவபதத ரவாகள தமபால
ஒனறுமிலக கணமுனனா உரைததிலா
விடினுமவா உறற போது
செனறெதிா போய விழிகளிபபத தெரிசிததுப
பததியினுற செமபொற பாதம
முனறிகழப புவிவீழநது முறைபணிநது
சிலமுகமன மொழிக மாதோ. (18)

---

921. அடியார்க்கு உரிய பதது இலக்கணம்: "பத்துக்கொலாமடியார் செய்கைதானே" (அப்-தேவா IV—18—10) 'பத்துடையீர் ஈசன் பழஅடியீா' (திருவாச—திருவெம); 'தொணடர் மெய்பிற்றுலக்கு மிலக்கணம் உண்டோர் பத்து" (உபதே. கோனேரி-சிவபுண் .25)

924\. விரிதிரைப்பார் மிசையாவ ராகிலுமிப்
படிசசிவனை விமல ஞரும
அரியகுர வனையீசன் அடியரையேத்
தினாபணிநதோா அளபபில போகம
பிரிவறவாழ தனயருடன பேரருடன
அருநதியரும பிணிதீாந தாற்ற
லுரியவுரு வஙகொணாநதிவ் வுலகிலெனடுங்
காலமிருந துவநத பினனா, (19)

925\. பைமபொனவை மணியொளிசோ மானமிசை
யேறிவெயிற் பருதி லோகத(து)
உமபருடன் மதிககடவுள உலகததோ
ருடனமறறும உமப ரோடுங
குமபகட தடவிகட கவுட்டவளக
களிறறிலவருங குலிச ஞதி
பமபுதிசைக கடவுளாக ளொடுஙகலுழி
மதுததுளிககும பதும ஞேடும, (20)

926\. தணடுளவ மலாபபடலை மணிபபுயததோ
ஞெடுமுஙிவா தஙக ளோடுங
கொணடபெரு வியபபினவா முனனடகக
எததிசைககுங குறுகித தணடா
மணடுமொலி கூரமரா துநதுபிகள
கறஙகநனை மனறல வீசுந
தணடருவின மலாமாரி பொழிதரவிண
ணரமபையாதாண டவங டிகக, (21)

927\. கினனராகிம புருடாவிபஞ சிகமெடுததுக
குரலகுரலாயக கிளைதத கானம
பனனருமேழ் சுரததிலையா யிரதமதொடெணணங
தாதியாயப பகாநத பேதத(து)
உனனருஞசங கீதமெலாம என்புருகத
தெளிநதோத ஓஙகு சோதி
மனனியதிப் பியவுருவாக கணணுதலவாழ
சிவலோகம மருவி யமமா. (22)

927\. விபஞ்சிகம்—வீணை; சஙகீதவகை 5040. 895-ஆம் செய்யுளைப்பார்க்க.

928. அந்தகனை மாாக்கணடற் காகவதைத்
தருள்குழகன அயறசா ரூபம
புநதிமகிழந தெடுததீறறில எஙகோனபா
தாரவிநதம பொருந்தா நினறா
பநதமறு முனிவீா! என ஹறசிவபுண
ணியமேனமை பகரற பாறரோ ?
இநதுநுதற றேவிசிவ புணணியமீ
சனமுனனா இயமபக கேளா, (23)

929. ஆதரமீ தூரவியந ததிசயபபட
டொலலைமணி யாச னததின
மீதெழுநது மூவலஞசெய திறைஞசியெஙகோ
வே! யுலகா விமல மாமுன
பாதமல ரேகதியென றிசசிவபுண
ணியநதனறு பகுதத றிநது
காதலுற வுனதுபே ரினபவெளளத
துடபடியக கடவா மாதோ, (24)

930. எனறுகரு ஞலயமம பிகைசொலமுனங
கணணுதலகேட டெழிலி வாாநது
மனறலகமழ மலாககுழலாய! உததமததில
உததமமாய மரீஇ வரஙகள
வெனறிபெறற தருமெமது புணணியஙகள
உலகோரால வியநது ணாநதே
ஒனறஅறி குவதரிது பலபசுபுண
ணியமபுரிநதுள உவநது தோநதே, (25)

931. மாயிருஞா லததளபப அரியபசு
புணணியஙகள வரையா துளளம
நேயமொடு தோநதிழைததான மாபபுனித
மாயததுலையி னோரா யீட்டி
யாயவினை யோரிரணடொத தாயநததிபக
குவராகும அறிஞா தமமால
தூயசிவ புணணியஞசாற றிடவுறுமஅன
னியாககெஙகே சொலுதற கமமா. (26)

930. எழிலி—மேகம்

931. சாற்றிடஉறும்—சாற்றிடத் தகும்.

932. அந்தணீர்! உண்மைசொல்லக் கேளுகையினால்
எப்படியும் அளப்பில் காலம்
புந்திமகிழ்ந் தெண்ணில்பசு புண்ணியமெல்
லாம் புரிந்தாற் புனித மாக
வந்தசிவ புண்ணியத்தின் மனமுண்டாம்
அன்றியே வராதென் றீசன்
சுந்தரிதன் பொருட்டுரைக்கப் பட்டதிது
தமியேன்றான் சொல்லற் பாற்றன்றே. (27)

அத்தியாயம் 40.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

சிவ புண்ணிய மான்மியம் ஒரு சிறிது புகல்கின்றேன்.

நான்கு அரசகுமாரர்களின் கதை.

கோசல நாட்டு அரசன் அரேசனுக்கு நான்கு பெண்கள் இருந்தார்கள். அப்பெண்களின் சுயம்வரத்தில் விடத்தேச மன்னன் மயேந்திரனை மூத்த பெண்ணும் காம்பு தேச மன்னன் சானந்தனை இரண்டாம் பெண்ணும், காமபோச மன்னன் சுமாலியை மூன்றும் பெண்ணும், கொங்கண தேச மன்னன் விசாலாக்கனை நான்காம் பெண்ணும் மணந்தார்கள். அரேசன் நிதிகளையும் சதுரங்க சேனைகளையும் இவர்களுக்குப் பரிசளித்தான். இவர்கள் நகரின் புறத்தே தங்கியிருந்த பொழுது அங்கு கவுசிக முனிவர் வந்தார். அவரை இந்தக் குமாரர்கள் கவனியாததால் அவர் பெருங்கோபம் கொண்டு, "ஏ! குமாரர்களே, நீங்கள் எம்மைக் கண்டு ஆதரவுடன் வரவேற்கவுமில்லை; யாம் சொன்ன மொழிகள் உங்கள் காதுகளில் விழவுமில்லை, அதனால் நீங்கள் நாலவரும் உடனே அழகிழந்து குருடும், செவிடும் ஆகக்கடவீர்கள், காட்டில் அலையக்கடவீர்கள்; உங்களுக்கு இனி மகவுமில்லை, ஊரும் இல்லை; மனைவியருடன் போகமும் இல்லை; அப்படி அவர்களுடன் கலவி செய்தால் உங்கள் தலை சிதறி வீழும்" என நாலவரையும் சபித்துப் போனார். உடனே அவர்கள் அழகு இழந்து குருடும் செவிடும் ஆயினர். முனிவர் சாபத்தால் அவர்களது சேனைகளும் பொருள்களும் பொடிபட்டு நீறாயின. மனைவியர் வழி காட்டக் காட்டில் காய் கிழங்குகளை உண்டு நாலவரும் அலைந்தனர். அப்போது அங்கே அகத்திய முனிவர் எதிர்ப்பட்டார். உடனே மனைவியருடன் அந்நால்வரும் அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து தங்களது வரலாற்றை மொழிந்து தாங்களே எங்களுக்குக் கதி' என்று அரற்றினர். அகத்தியர் இரங்கிச் சிவ புண்ணியச் செயல் ஒன்றே உங்கள் துயரை நீக்கவல்லது; இதற்கொரு கதை கூறுகின்றேன், கேளுங்கள் என்றார்.

சாதாரணன் கதை.

(அகத்தியர் கூறுவது)

சேமாநகரத்தில சாதாரணன் எனனும் அரசன தன்மனேவியுடன களிக திருந்த சமயததில வசிட்டமுநிவாவந்தாா. அவா சற்றுநேரம் காத்திருந்த பின்னா அரசன வந்து அவரை வணஙகினனுன. வசிட்டா "மனனு! உன வாயிலில எனனைக் காககவைந்தாய: அதனுல் நீ காட்டில மனேவியுடன திரியக கடவை; இந்த நகரில உள்ள மககள் யாவரும புளளும் விலஙகும் ஆகக் கடவாகள். மாடமாளிகைகள் உளள இந்நகரம பெருஙகானகம ஆகக கடவது" எனச சபிததுசசெனருா. அஙஙனமே எலலாம ஆயிறறு. அப்போது திரணவிந்து முநிவா வர அவா இவாகள் வரலாறறைஅறிந்து "நீஙகள் எத தகைய துன்பததையும விரைவில நீகக வலல சிவபுணணியததைச செய்யுஙகள்; அருகில உளள பிரமேசசுரததுககுச சென்று அஙகே சிவாலயததில உள்ள புல, கொடிகளேச செதுககி நீககி, இறைவனே வலம்வந்து வணஙகுஙகள." எனக கூறிச சென்ருா. அரசனும் அவனமனேவியும அவாசொனனபடியே தொணடு செயதனா. இஙஙனம பதினெருநாள செயதபினனா, அவாகளது அழிந்த நகரம செழுமிய நகரமாயிற்று; புளளும விலஙகும மனிதர்களாயின; அரசன மனேவியுடன பழையநிலையைபபெறறு நகரததுககுத திரும்பிவநது முனபோல ஆணடு சிவபுணணியஙகளே விரிவாகசசெயது ஈற்றில சிவனது திருவடியை அடைந்தான—என இககதையை அகததியா கூறி "நீஙகளும சிவ புணணியசசெயலகளேச செயது சிததியையும முததியையும் அடையுஙகள" என்ருர். அப்போது அவாகள "முநிவரே! நாஙகள எநத சிவபுணணியச செயலேச செயவதென்று தாஙகளே உரைததருள வேணடும்" எனகேட்டு வணஙகினா. அப்பொது அஙகே அமுதேசருக்குப பூஜை செய்யும அனபரான சிவாசாரியா வர, அகததியா அவரைப பாாதது "புட்பகிரிக குலத்தில தோனறிய சிவாசாரியரே! இரவும, பகலும இடா உறும் இவாகளே நீஙகள் அடிமை கொணடு இவாகள அமுதேசரது திருசசந்நிதியில தொணடு செய்யு மாறு செயவிதது இவாகளேக கரையேற்றுஙகள்" எனககூறிசசெனருா. என மரும சிவாசாரியரை வணஙகி நிற்க, அவா "அஞசுதல வேணடாம; இறை வன அடியாாக் கெளியன; உஙகள துயரைததீாததருளுவன" எனககூறி ஒரு சரிததிரததை அவாகளுக்கு எடுதது உரைததாா.

முற்கலன் கதை

(சிவாசாரியர்கூறுவது)

முன்பு ஒருநாள காசிப முநிவரின் மாணுக்கனுகிய முற்கலன் என்னும் அக்தணன் அவா முனனிலேயிற் சாததிரஙகளேப் படிக்கும் பொழுது அவன் வாய் எச்சில் சிதறி முநிவா மேல்விழ, அவர் வெகுணடு 'நீ எருமைக்கடா ஆகக்கடவை' எனச சபித்தாா். அவனும் எருமை ஆயினன். ஒருநாள் அந்த

எருமை சதநீசுரம திருககோயிலே மும்முறை வலம வந்து பசும் புலலேயும் மதிற்சுவரில் முளேததிருந்த புலலின் தொகுதிகளேயும் ஒருசேரததின்று கொடிமரததுககு அருகில் வந்தது; அப்போது இறைவனது தரிசனம அதற்குக் கிடைததது. உடனே சாபம் நீஙகிப் பழைய உருவைபபெறறது. கணடவாகள் அதிசயித்தாாகள். சிவபுணணியததினபெருமை இததகையது. வலமவந்ததாலும், மதிறசுவரில முளேததிருநத புலலேததினறு நீககியதாலும எருமைககுப் பேறு கிடைததது, ஆதலால நீஙகள சிவபுணணிசசெயலகளேச செய்யுஙகள் எனறு சிவாசாரியா கூற "நாஙகள் எனன தொணடு செய்வது எனறு தாஙகளே உரைததருள வேணடும" என விநயததுடன எணமரும் கேடகச சிவாசாரியா 'நீஙகள் ஆணகள. நாலவரும சோமபலினறி அமுதேசரை வலம்வந்து மகிழ்மினகள; பெணகளுள ஒருததி திருககோயிலேப பெருககி மெழுகுதல வேணடும; ஒருததி ாசனுககு அபிஷேகததுககுச சுதத நீா கொணடு வர வேணடும, ஒருததி நநதவனததிலிருநது மலா கொணடுவரவேணடும; ஒருததி பழம, கிழஙகுகள நிவேதனததுககுக கொணடு வரவேணடும; இததொணடைத தினநதோறும செயது ஈசனே வழிபடவேணடும' எனக கடடளேயிடடாா. அபபடியே அவாகள இருபததொருநாள தொண்டுசெய்தாாகள, இருபததிரணடாம நாள குருடும செவிடும நீஙகிறறு, மிககமகிழ்சசியுடன பலகால வலம வநதாாகள, எடடு நாளகளுககுபபின அவாகளது அழிநத பொன சேனேகளும பொருளும முனபோலத தோனறி விளஙகின; குமாாகள நாலவரும் பழைய அழகிய உருவததைப பெறறனா எணமரும சிவாசாரியா தாளில வீழநது "தஙகளால நாஙகள சாபததினினறும விடுபடடோம்" எனக கூறி வணஙகினா சிவமறையோரும "சிவ புணணியபபலனால நீஙகள் குருடு, செவிடு நீஙகபபெறறீாகள; உஙகள பொருளேயும மீணடு அடையப பெறறீாகள எனறும சிவபுணணியச செயலேச செயது வாழுஙகள" என ஆசி கூறினா. எணமரும பினனா அமுதேசரைத துதிதது அபிடேகமாதிய செய்விதது, ஆலயத்தைச சுற்றி இருந்த காடடை அழிதது அநத சிவாசாரியா பெயரால ஒரு நகரததையும ஏறபடுததி ஆலயததைப புதுபபிததுக கோபுரம, தேர் ஆதிய அமைததுச சிவாசாரியருககு நிதியும அளிததாாகள. சிவபுணணியம பல செயது மனேவியாகளுடன மகிழநது நலமககளேப பெறறு வாழ்ந்தாாகள. அபபோது துருவாசமுநிவா அஙகு வர அவரை நாலவரும் வணஙகி "அணணலே! எஙகளுக்குச செவிடு, குருடு ஆகுமபடியான ஊழ்வினே ஏன வந்தது" என வினவ, அவா இந நாலவரது முற்பிறபபின வரலாற்றை ஞானததால் ஆய்ந்து—

அரச குமாரர்களின் பழைய வரலாறு.

"யவன தேசத்தில ஆதிதய நகரததில ஒருவன உஙகளிடம் வந்து சிவாலயம கடடுதற்கு நிதிவேணடுமெனக கேட்டான. நீஙகள் நிதி தருகின்றோம் எனப் பொய் மொழி புகன்றீர்கள். நாளே ஆகட்டும், நாளே ஆகட்டும் என்று

அவனைப் பார்க்காமலும் அவன் சொல்வதைக் கேட்காமலும், அவனை வருத்தினீர்கள். அவனும் மனஞ்சலித்து நின்று விட்டான். நீங்கள் கடல் யாத்திரையில் கப்பல் கவிழ்ந்து இறந்தீர்கள். நரகில் மிக்க தண்டனை அடைந்தீர்கள். சிவபுண்ணியத்துக்கு நிதி தருகின்றேன் எனப் பொய் மொழியாவது புகன்ற புண்ணியத்தால் அரசகுமாரர்களாயினீர்கள், நிதி கொடாத காரணத்தால் உங்கள் செல்வமெல்லாம் ஒரு நொடியில் நீறாயின; வந்தவனைப் பாராமலும் அவன் சொன்னதைக் கேளாமலும் இருந்த காரணத்தால் குருடும் செவிடும் ஆனீர்கள் அமுதேசர் து கருணையால் நல்ல பார்வையையும் வெகு தூரம் கேட்கும் செவிகளையும் பெற்றீர்கள்; அரசாட்சியையும் மீள அடைந்தீர்கள்'' எனக் கூறிமுடிக்க அரசகுமாரர்கள் அவர் தாளில் வணங்கி அவரை வழி விட்டனுப்பினார்கள்.

அத்தியாயம் 40.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

933. நட்டுந் தவத்தாற் பரஞ்சுடர்கண்
டிரண்டற் றொன்று யிருந்துகதி
காட்டுந் துறவீர்! ஒருமையுடன்
களிமீ தூர எல்லீருங்
கேட்டின் புற ஆகமஞ்சுருதி
கிளக்குஞ் சிவபுண் ணியத்திலருள்
பூட்டுந் தனிமான் மியஞ் சிறிது
புகல்வா னின்றேன் புரையகன்றே. (1)

நான்கு அரசகுமாரர்களின் கதை.

[934—960, 973—979, 985—999.]

934. மங்கைப் பருவக் கிளிமொழியார்
மறுகு தொறும்பந் தெறிந்தடித்துக்
கொங்கைக் கிரியில் திமிர்ந்துகுத்த
குளிர்சந் தகிலகுங் குமங்களபம்
பங்கப் பழனம் எனஇளைஞர்
படர்ந்து வழுக்கி விழுந்கைத்துச்
செங்கைத் தலங்கள் புடைத்தகத்திற
செறிவார் திகழுகோ சலநாடே. (2)

933. புரை—குற்றம்

935. அனன வளஙகூா தேசவர
சாகும அரேசற் கொருநானகு
கனனல மொழிசசெவ விதழககனிவாயக
கயறகட் புதலவி யாகவுதிததா
தெனனங குருமபை யெனததனஙகள
சிறிது புடைககும பருவதது
மனனன இவாககுக கலியாண
மணிமண டபஙகள வகுததனனல. (3)

936. இரஙகு குதலைப பசுஙகனிவாய
இருகா திடறிக குமிழமீணட
கருஙகட சிறுதாட புதலவியாககுக
கலியா ணஙகள எனஅரசன
புரஙகள தொறுஞசோ புரவலாககுப
பொருககென றுழையோா பலாவிடுததே
மருஙகு நிறையக குமரரெலாம
வலலே வருகென றழைபபிததான. (4)

937. வரிவண டுமிழமெல லிதழககமல
மலாமா திருகண கவாவனபபு
விரியும படிமல லலைதெழுநது
வீஙகு குவவு மணிததிணடோள
கிரிமந தரதது மலாவாகை
கிளைதத மடஙகல ஏறனையாா
சுரிசங கிரடடுங கொடிஞசி யநதோ
சூழக கடவி விரைநதடைநதாா. (5)

938. அஙகண மிளிரபைங கனகமணி
யரியா சனஙகள அவரவாசோந(து)
எஙகண டிசைகள தொறுங குழுமி
யிருநதாா சிறிது பொடிததருமபுங
கொஙகை யணஙகாங கனனியாகள
கூடி யவணவந தரசிளஙகோ
சஙக நிறையுங குமரரையஞ
சனவாள விழியால நோககினரால. (6)

939. கனனிக கமுக மணிமிடற்றுக்
கமஞசூற பாளை மடலதிறககக
வுனனிப பகுவாயக கயலதாவி
யுடைததுப பெருக்கா றெடுததசெநதேன்
தனனிற களிதது முடபபலவில
தாழைப பொழிலிற கதலியிறறுஞ
செந்நெற கதிரிற குதிததுகளுஞ
செறுசசூழ நிடத தேச மனனன். (7)

940. சநதங கமழுமஞ சரிபுனைநது
தனுவில தழும்பு செறிதிணடோள
குநதஞ செறியுமயேந்திரனைக
குறுகித தலைமா மகள கொடையின
முநதுந தருவு நிகாவணைகை
முளரி பிணிததுக காமுசெநதேன்
சிநதுங குடபபொன மதாகமலாத
தெரியல அணைபைங கழுததணிநதாள. (8)

941. கருமபு பெடையி னொடுமுரனறு
துகைநது குடைநது சூழநதுசெவவி
யருமபு முறுககின அறுகாலவைத
தவிழதது மதுவுண டுறஙகுமரை
விருமபு குருகு செழுநதரளம
வெணமுட டையென அடைகிடககக
கருமபு சிலையிற புறங்காககுங
கழனிக காம்பு தேசமன்னன். (9)

942. பமபும இருடகால எறிநதுகதி
பரபபி முளைததுக கிளைததமணி
செமபொன இமைககுங கனைகழறகாற
செலவக குரிசில சானந்தன்
அமபொன மணிசசெங கோலபிடிதத
அகஙகை யிரணடாங கனனிபிடித(து)
உமபா மகிழ விதிபபடிதேன
உமிழுபைந தொடையல சூடடினளால. (10)

---

939. கதலியில்தாம ; தாம — தாவும (இடைககுறை)
940. மதுகம் — வணடு
941. மரை — தாமரை (முதற்குறை)

943. வள்ளைக் கொடியென நுமிழ்மேதி
வரசசூல முதிர்ந்த சுரிசங்கம
பிள்ளைக் குருகு மலரிவரிப
பெயர்ந்து மணிநோக் கிற்றரியிற
புள்ளைக கடிநதுள் ஒளிககமளளா
போரிற கொடுசென றேறறமுததங
கொளளைக குகுதத திதியாககைகக
கோவை கியகாம்போச மனனன. (11)

944. வாரித தரளங கொழிததெறியும்
மகரா லயபபாா முழுதுமலலிற
பூரித திறுகி யெழுநத மணிப
புயததிற பொறுதத சுமாலி கொடை
மூரித தடககை பறறுபுநால
முறையின மூனறும புதலவிமலா
வேரித தொடையல சூட்டியுளம
வியநது களிதது மகிழநதனளால. (12)

945. தேனறற குழலிக கனறசைநத
சிறுமென நடையால தவழநதுலவு
மனறற குளிாபூப பொதுளுமிள
மலாசசோ லையினமாக கதலிவஞசி
துனறற படுகோங கிளஙகமுகு
துணாபபூங குருநது குமிழமடவாா
ஒனறற குவமை கணடிளைஞா
உணடாட டயாகோங் கண தேசம், (13)

946. பரிககுங குரிசில மதிநிலவு
பழிககுஞ சுரிசங குமிழதரளம
விரிககுந திரையாற கொழிததெறியும
வேலை யுலகு முழுதுமலா

943. இவரி—எறி.

944. மகராலயம்—கடல், மல்—மற்போர்.

945. அசைந்த நடை.। துணர்—பூங்கொத்து. கதலி, வஞ்சி, கோங்கு, கமுகு, குருந்து, குமிழ் இவை முறையே பெண்களின் தொடை, இடை, முலை, கழுத்து, பற்கோவை, மூக்கு இவைகளுக்கு உவமை.

946. பரிக்கும்—பாரந்தாங்கும் (ஆளும்).

தரிக்கும் புயத்திற பொறுத்தருளுந
தனிவேல தடககை விசா லாக்கன்
தெரிகக்குங கரமபற றுபுநானகாஞ
செலவி யலஙகல சூட்டினளால. (14)

947. இநதப படிநாற் கனனியரும
எழிலவாரந தொழுகு மலாப படலைச
சநதப புயவேல தடககைமனனா
தனயாக கருமா மறைநெறியில
தொநதப படநாள மலாத தெரியல
சூட்டி மணநதாா அரேச னெனுந
தநதைப பெருமான கலியாணந
தனனை விபவத தொடுபுரிநதான. (15)

948. கறையாா விழிமெல லியாமகிழுங
கனனற சிலைவேள எனவேடட
முறையாா மணவா ளாககுமணி
முடிகுண டலமபூண கடகாதி
திறையாா பூரி நிதியாடை
தேசம முதலிப புதலவியாககும
நிறையாா பணிசா துரஙகமணி
நிதிகள அனைததும உதவினனால. (16)

949. நஞசு திகழபற கறையணறபன
னகபபொற படநதா ழலகுலமககள
மஞசு திகழோா தியாககூட்டி
மருக ருடன சீரப புதலவியரை
நெஞசம மகிழ அனுபபினனபின
நிருபா குமரா விடைகொடுவான
விஞசு புரிசை நகாதணநது
விரைநதோா புறஞசோந தினிதிருநதாா. (17)

950. அனன குமரா இனிதிருககும
அமயம முநியாங கவுசிகன் வந(து)
உனன் அரிய கொடுஞசினததால
உடனறு குமரா நாலவரையுங

948. கறையாாவிழி—கறை—கறுப்பு. திறையாா பூரி நிதி—திறையாக வந்த பொன்முதலிய. சாதுரஙகம்-நால்வகைப் படை.

949. அணல்—வாய்ப்புறம் ; தாழ்—போன்ற

கனனல மொழியா ரையுமவிடுத்துக
கடுஞசா பஞசொற றனனகணததிற
பினனம அறுசே னையுமபொருளும
பிறவும பொடிநீ றுயினவே.

951. விழுது விடுபாய ஒளிபரபபும (18)
வெணணித் திலநதாழ வடமொடு விண (டு)
உழுது முரலபைந தொடைததிணடோள
ஒளிறும வடிவேற குமரருமெயம
முழுதும அழகு கனிதது முகிழ
முலையார களுமுள நடுஙகிடஅப
பொழுது முநி நின றவாமுகஙகள
பொருககென றெதிரோக குபுஅறைநதான, (19)

952. நிருபா புதலவிர்! எமைபபோறறி
நிலலா ததனுல எமதுமொழி
கருது மணிககுண டலஞசெவியுட
கவரா ததனுல உமககொலலை
குருடு மருவிச செவிடாகிக
கோர அடவி முளவனததில
மருவி யழிதந திடககடவிர
மருணடு நீவிர எனறுபினனும, (20)

953. எனறும உமககுப புரததினுமூ
ரினுஞசோந துறைவ தினியிலலை
கனறு செறிகை மனைவியாபூங
கலச முலைசோ வதுமிலலை
ஒனறு படசசோந திடிறசிரமற
றுலலை புவிவீழந திடககடவ(து)
எனறு சபிதது முநியவனும
இகநது தனதாச சிரமமுறறுன. (21)

954. அருமா முநிசொற றிடுசாபம
அதனுல அரச குமராவிழி
குருடாயச செவிடும ஆகிமினுா
கோலகைகக கொடுதது வழிகாட்ட

951. கனிததல—இளகுதல.
953. கன று—கைவளை.
954. கந்தமூலம்—கிழங்குகள். பலம்—பழம். எய்த்து உழலினர்—இளைத்துத் திரிந்தார்கள்.

இருகால இடறித தடவிநட்ந
தெழுநதே கநத மூலபலம
வெருவா தருநதி நினறெருடுஙகி
வெஙகான றெுறுமெயத துழலினரால, (22)

955, அவவே லேயிறறைபெந தழையுநறை
யலருங கமழுசா ரலினருவி
வெவவே றலேயெற றியமணிகள
விரவி நவககோள எனககொணமூச
செவவேள மயிலா லிததகவத
தெனறற குழவி கனறெருடுறீஇ
யைவேள வியிறறா மமபுரைகா
அசல மலேய முநியடைநதான. (23)

956. திருகு சினவெஞ சூாதடிநத
செமமல அருளாற சலதிமுறறும
பருகி மகவான தனேவிளிததுப
பணககெற றிடுகென றருளசடிலஞ
செருகு முடிபபொற கலசமுநி
செநதா மரைததாள இணேயினமணிக
குருகு செறிகை மனேவியாதங
கொழுந ருடனவீழந திறைஞசினரால, (24)

957, எந்தை யிவணநீ யெயதுதவம
எளியோம இழைதத தவமனறே
தநதை யாகளசெய தவமுமனறு
தாயா குயிறறு தவமுமனறு

---

955. நவககோள்—நவககிரகம. தூமம - புகை. அசலமலேயம்—பொதியமலே; முநி—அகததியா.

956. அருள்...முநி—அருளியமுநி. கலசமுநி—அகத்தியர். குருகு-கைவளே.

957. இந்தச் செய்யுளுடன் கமபராமாயணம்—பாலகாண்டம்—கையடைப் படலம் (6)

'நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்று நெடியோயென்
சலஞ்செய் வினே யுணடெனினு மன்றுசுகர் நீயான்
வலஞ்செய்துவணஙக எளி வந்த இது முந்தென
குலஞ்செய் தவமென் றினிது கூற முநி கூறும்'

என்னுஞ் செய்யுளே ஒப்பிடுக. செய்த வரலான் ஆனது—செய்த (நீங்கின் விளேவு) வருதலால் ஆனது.

முநதை மரபோா புரிநததவம
முழுதும வெளிபபட டதுவாகுஞ
சிநதை மகிழமா முநிவா! யாஞ
செயத வரலான ஆனதெனறாா. (25)

வேறு

958. **தே**ஙகுகரு ணைககடலே! தாபதாகோ
மான! கொடிய தீதி ழைததிட(டு)
ஈஙகுவிரைந தரநதையுறு தமியோஙகட
கெககாலம இடாசெய சாபம
நீஙகுவதெவ வாறெநத வுபாயததால
உணமையினி நீயு ரைததுப
பூஙகமல மலாசசரண மேசரணெனா
றடைநதஎமைப புரததி யமமா. (26)

959. **எ**னறுமனை வியருமகி ணருமுரைதத
சொறகேளா எறிநீாப பௌவம
ஒனறுபடக குடஙகையெடுத தருநதுமுநி
கருணையினுல உபாயஞ சொலவான
துனறுபதி புணணியமும மாறசெயயில
அருமபாவத துரிசு தீரும
அனறுமுநி புகலசாபம அகலுமுணமை
செலவமுமவந தடையும மாதோ, (27)

எழுசீர் விருத்தம்

960. **பொ**றிவரிச சுடிகை மணிவிளக கெடுக்கும
புயஙகனமேற கிடநதபாா முழுதும
நொறிலிமைப பொழுதில தனவச மாகும
நுவனறிடில ஐயமற றிலையாம
இறுதியிற சிவனதாள நீழலவந தெய்தும்
இசசிவ புணணியம இனறிப
பிறிதுநற கதிமற றிலையுமக குவந்த
பெட்பினோ காதைசொல லுதுமால (28)

958. அரந்தை—துன்பம்.
959. உம்மாற் செய்யில்—நீங்கள் செய்தால்.
960. புயங்கன்—ஆதிசேடன்.

சாதாரணன் கதை (அகத்தியர் சொல்லுவது) 961—972.

961 சுழித்திடு தரங்கக் கடலகட் டுளையச்
சுதையுருக் கீண்டெழு மதிவான்
கிழித்திடு நிலவு சாளரத் தொளிரக்
கிளர்தரு மணங்கொள்நற் காரைப்
பழித்திடு குழலார் அறலத்தவழ்ந் துலவப்
பஞ்சணை யிளைஞர்வேள் நூலிற்
செழித்திடு கலவி நாகரிற் களிக்கச்
சிறந்திடுங் **கீசமா நகரம்** (29)

962. **வி**ழைவுறப் பரிக்கும் புரவலன் கழைவில்
மேவுசா **தாரணன்** தனிவாய்ப்
மழகதிர் விரிக்கும் மணிவளை மலர்க்கை
மனைவிபைங் குருமையிற் கனிந்துள்
அழகொழு கியபொற் குவிமுலை ஞெமுங்க
அணைந்துபன் னாளனந் தனையுடப்
பழவினை தொடரக் கலவியுட் களிக்கும்
பகலமுனி **வசிட்டனவந்** தடைந்தான் (30)

அறுசீர் விருத்தம்

963. **மு**ன்றிற் கமழுங் கணமிசையே
வந்து சிறிது போதிருந்த
பின்றை யரசன் மனைவியொடு
பெயர்ந்து புறப்பட் டைம்புலனும்
வென்ற முனிவன் மலரடிமுன்
வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்தொடுங்கி
நின்று கரங்கள் கூப்பினன்றந்
நிலையே முனிவன் உடனறைவான், (31)

---

961. ***காரைப் பழித்திடு குழல்; கார்—மேகம். அறல் குழல்;—அறல்—கருமணல்; குழல்—கூந்தல். கலவி நாகரிற் களிக்க—" நாளு நாகர் நுகர்ச்சி கலத்தரோ" —சிந்தா—1347***

962. ***கழைவில்—கழைவில்லான்—கரும்பு வில் மன்மதன்—ஆகுபெயர்; மேவு—போன்ற. பைங்குருமை—புத்தொளி. குருமை—ஒளி, நிறம்; நனம்—அகற்சி. உள்—உள்ள.***

963. ***அங்கணம்—முற்றம்.***

964. வருந்த லறமன்று! மனையில
வதிந்தாய நினவா யிலைநோக்கி
யிருந்த பொழுது வீணபோக
இரண்டு மூன்று நானகுகனனல்
பொருந்து மளவும உறறனமநீ
பொருகவென் றடைந்தா யிலையதனால்
அரந்தை யுறநின மனைவியுடன
அடவி சுழலக கடவையெனறுன, (32)

965, இந்த நகர மானவர்கள
புளளும இரைதேர விலஙகுமா
விநதை கிரிநோ சூளிகைபொன
மேடை மணிமா நகரமிபபோ(து)
அநதில நிழலதீர அருஙகானம
ஆகக கடவ தெனறுசபித(து)
எநதை சரண மலாமறவா
இருடி தனதாச சிரமமுறறுன. (33)

966. அலகின மறைதேர வசிட்டமுநி
யருமா தவததின பெருவலியால
உலக மிசையப படியடைநத
தொளிரும வடிவாள தனநிருபன
கலக விழிமா மனைவியுடன
கடுஙகா னவனும உருககோணர்ந்து
விலகி விலகிக கடுஞசுரமாம
விபினந தோறும திரிநதனனுல. (34)

967. அநத அமயம அருமறைநூல
அறததின துறைபோய மெயததவஙகை
வநத திரண விந்துமுநி
வதிநது நிருபன வரலாறு

---

964. கன்னல்—நாழிகை.

965. அந்தில—அசைசசொல். எந்தை—சிவபிரான்.

966, உலகமிசை—உலகில; உருககொணார்ந்து—உருஅடைந்து, விபினம்—காடு

967. தவம் கைவந்த திரணவிந்து.

சிந்தை தெளியக கேட்டனைததுந
தோந்து ஞுணாநதே இருவரையும்
புந்தி மகிழ நோக்கி யெஙகோன
பொருவில சிவபுண் ணியஙகுறிததான. (35)

968. தீரா இடுமபை யனைததினையுந
தீாககுஞ சிவபுண ணியஙகடிதென(று)
ஆராயந தமலன சிவததலமிங
கணிததா யுளதோ எனறுகொலை
வாரா சிலைவே டனைககேட்க
வருநது மவனும அணிததாகச
சீரா பிரமேச் சுரமெநதாய
சிறகக இருககின றதுஎனறுன. (36)

969. அருமா தவமோா வடிவமெடுத
தனைய இருடிப புஙகவனதான
வெருவா நிறகும இருவரையும
மீளக கருணை யுறநோககி
ஒருவா சகஞசொல குவனநீவிா
ஓஙகு சிவததா னததணுகித
தருவா ரிலைபுற கொடிதூாததுச
சமபு வலஞசெய திடுமினெனறுன. (37)

970. நிறைநத கலைமா மதிவிசிறும
நிலவு கடுககும வெணணீறறுன
மறைநத வடிவம வெளிபபடவே
வநத முநிவன அடிவணஙகிக
குறைநத வினிநாம இழைததபெருங
கொடுமபா வஙகள எனஇருடி
அறைநத படியே யிருவருமபோய்
அறிநது சரியை புரிநதனரால. (38)

---

968. கடிது தீர்க்கும் எனறு—எனக்கூட்டுக.

969. சிவத தானம்—சிவஸ்தலம். தரு (மரம்)—ஆர்—இலை—மரத்து இலை ஆர்ந்து—பெருகிச் சுததஞ் செய்து.

970. கடுக்கும்—நிகர்க்கும் (வெண்மை நிறத்தில்); வெளிப்பட—தோன்ற. சரியை—சரியைத் தொண்டு வகை.

971. இருவா தமக்கும் பதிமெனருநாள்
இகந்த பினனா அவண்மீளப்
பொருவில நகர மானதுவான
புள்ளும விலஙகும நரரான
ஒருமை பெறமா மனைவியுடன
ஓஙகு நிருபன அரசுமுனபோல
மருவி யுலக மொருகுடைககீழ்
வதிநது புரநது வாழநதனனால. (39)

972. சிவபுண் ணியமான மியததாலமுன
சிறந்த வுருவம மீளவுமே]
அவணவந தடைநத தெனதமெளிநதே
அநதச சிவபுண ணியமவிரிவாயப
புவனி மீதிற செயதனனபின
புடைததுக கடைநதுள அமுதுபெயந
நவமெனா முலையி னுடனீறி
நமபன அடிததா மரையடைநதான. (40)

973. படஙகொள அரவின முடிககிடநத
பார்மேல நீரித தகைமையினால
நடஙகொள அமலன புணணியஙகள
நானு விதமும இககணமே
தொடஙகி யிழைததுப புடவிநிதி
சோதி யுருவாகு சிவனருளால
திடஙகள பெறவே பெறறிடுமின
சிததி யொடுமுத தியுமெனருன. (41)

974. என்ற முநிவன் அடிமுனமவீழந்
திருகா திடறிக குமிழமீண்டு
வென்றி பிறழசெவ் வரிக்கருஙகண
மினனு ருடனமன னவரிறைஞ்சி

---

971. நரரான—மனிதர்கள் ஆயின.

973. என்ருன் அகத்தியன்

நின்று முனிவ! எமக்கமலன
நிகரில சிவபுண ணியமேதிங(கு)
ஒன்ற வுரைததி யென்றுபுவி
உறமீ ளவுமே பணிநதனரால. (42)

975. அஙகண அரிய சிவறகினிய
அமல வுருவாஞ சிவமறையோன
திஙகள முடியாம அமுதேசன்
சிறககும பூசை செயுஙகுரவன
பொஙகு கலுழசசி யுடனணைநதான
பொருககென றவனைக கடமுனிவன
செஙக மலரோ விழிகளிபபத
தெரிநது நோககி யறைகின்றுன. (43)

976. தூரள மணிகள எறிதிரைபாய
சலதி யுடைபபா ரனைததினுககுங
குரவன் எனவாழ புட்பகிரிக்
குலததிற பிறநத சிவமறையோய!
இரவு பகலா இடருறுமற
றிவரை யடிமை கொணடுடனநீ
பரவு மமுதே சனைககொடிய
பாவ மகறறுஞ சமபுவையே, (44)

977. புநதி மகிழசசி பெறசசேவை
புரிவித தமலன அருககணைய
முநது சிதைய புரியிடா
முனனீ ரகனறின பஙகளிவாக(கு)

---

975. சிவமறையோன—சிவாசாரியா—பூஜைக்குருககள். பொஙகு கலுழசசி சிவபகதி நிறைவால—உள்ளககிளாசசியால—கணணீா கலுழுங கலுழ்சசி. கடமுனிவன—அகததியா.

976. புட்பகிரி சிவாசாரியர் கோததிரம் ‘புட்பகிரிமடம—ஆதிசைவ மடங்கள பதினெட்டில ஒன்று எனபா. ஆதிசைவமடம் நானகுமடஙகளுள்ளும் புட்பகிரி ஒனறு எனபர்’

977. முந்து சிதைய—பழவினை நீஙக. புரியிடா—புரிந்து—செய்து.

எந்த அடைவில வருமதனை
இரங்கிக் கருணை யாறசெயதி
உநது கடறபாாக குரவ !எனறே
ஓஙகு கயிலை அடைநதனனால. (45)

978. அணட முகடு தனையணவி
அளககுங குடுமி விநதகிரி
கொணட பெருமை வலியடககுங
குடஙகை முநிவன அகனற பினா
மணடு வியபபால இவாகளசிவ
மறையோன சரண முனமிறைஞசி
அணடா பெருமான அடியோஙகட
கஞச லெனவே யருடியெனறா. (46)

979. பையுள மருவு மிவா தொழுது
பகாநத மொழிகேட டுடனவிருமபி
ஐயன கருணைச சிவமறையோன
அறைகின றனனநுங கடகிரஙகுந
தையலொருபா கனனடியாா
தஙகட கருளுங கருணைவள்ளல
உயய வருளநித தியனஉளன நீா
உறுகண அனைததுந தீாமினெனறான், (47)

முற்கலன் கதை (சிவமறையோன் சொன்னது) 980—985.

980. முனனா மறையின விதிபபடியே
முததீ வளாககும **முறகலன்** சீா
மனனு கருணைக **காசிபனன்**
மாணுக கனமெயக குரவனரு(கு)
உனன அரிய சாததிரஙகள
உவநது படிததோா நாடகழகத(து)
இனன லறவோா துமபகலவாய
எழுநத திவலை தெறிததனறே. (48)

981. அன்ன பகறகா சிபனுடனறே
அறைவான உனமத தா !நினவாய
தனனில எழுநத திவலையினீா
சறறுத தெறிதத ததனாலநீ

979. பையுள்—துன்பம

பினன மறவே யெறுழமோடடுப
பிணாககோட டாிய்மயிடவுரு
மனன எடுததி யெனசசபிததான
மறையோன மயிடம ஆயினனுல, (49)

982. புரமா மருஙகிற குளகருநதிப
புதுபபுற பசசை தனைநோககி
வரமாா சத்தீச் சுரச் சுறறு
மருஙகின அணைய நாறறிசையுந
திரமாம அறுகம புறறெருகுதி
சேரக கறிததுச சூழநதுமுககால
உரமாச சுவாபபுல தினறுகொடி
ஓஙகு கமபத தருகணைநதே, (50)

983. வணடு மதுவுண டுறஙகிதழி
மலாசசெஞ சடில நாயகனைக
கணடுள மகிழநத பொழுது முனி
கடுஞசா பநதீாந தழகுருவங
கொணடு பலகால வலமபுாிநது
குறிததே தொழுதான நாடவாகள
மணடு வியபபா லதனையெலலாம
மகிழநது நோககி யதிசயிததாா. (51)

984. சிவபுண ணியமான மியமபலகால
தோநது தோநது விாிததுரைததாா
அவமெய கொணாநத கொடியபக
டஞ்ஞா னததாற சுறறிவநது
சுவாமே லறுகு கறிததததனுற
சோதி யுருவுற றதுவெஙகோன்
நவபுண ணியமான மியமெலலாம
நாடி யறிகு வாமெனறுா. (52)

985. அங்கண் உறுமா னவர்களெலாம்
அதனை யொருவாக கொருவருரைத(து)
எஙகும படாந்தே அதிசயப்பட்
டிருந்தார் அதனுல நீவிருமவெண்

திஙகள புனைசெஞ் சடிலஅணணல
சிவபுண ணியஙகள புரிதிரென
எஙகள் முனிவா ! பாதகருக
கியாது சிவபுண ணியமபுகலே. (53)

986. என்று வினயத துடனிவாகள
இயமபும மொழிகேட டருமுனிவன
னன்று புகன்றீா என்றறைவான
நானகு புருடா களும நீவிா
சென்று கருணை யமுதேசன
சிறப ரேசற சுறறிமடி
என்றும அறவே வலமபுரிமின
எஙகோ மானை மகிழவிததே. (54)

987. ஒருததி சமபு அருகலகிட
டுடனகோ மயததால மெழுககிடுக,
ஒருததி அமலற கபிடேக
உதகம வடிதது முனகொணாக,
ஒருததி இறைவற குயாவனததில
உறுநாண மலாகொய துடனவருக,
ஒருததி கநத மூலபலம
உமைபா கனுககுக கொணடணைக , (55)

988. என்றிப் படியே இவரையஙகங
கேவி விரைநத தினததிலெமமான
மனறற சரண மலரிணையில
வழிபா டுவநது புரிநதபினனர்
அனறைப பகலபோல மறறவைகல
அணஙக ளாககுச சாதனஙகள
ஒனறற கெடுததுக கொணாமினெனறே
உரைததுச சிவனசந நிதியடைந்தான. (56)

---

986. மடி—சோம்பல்.

987. அலகிட்டு—பெருக்கி. உதகம்—நீர்.

988. வைகல்—நாள். ஒன்றற்கு—பொருத்தமாக.

989 உனன அரிய சிவமறையோன
உரைதத படியே திரவியஙகள
கனனல மொழியாா கொடுவரவே
களிமீ தூர இவருடனபோயத
தனனை யடைநதாாக கருளபுரியுஞ
சமபு ஆரா தனைதினமும
இனன வகையே புரிநதிடுநாள
இருபத தொனறு சென றனவே. (57)

990. இருபத திரணடாம நாளிவாகட
கெலலாங கணகள தெரிநதனகா(து)
ஒருமித தடைதத செவிடுதிறந
தோசை தூரங கேடடனபுற
சருமந தனைமே லுடுததபிரான
தனனால் வநத விவையிதனால
இருமைப் பயனும உறறனமென
றீசன வலஞசெய திறைஞசினாால. (58)

991. முறுகு பவளச சடிலமிசை
முளைககும பிறைபொற கடுக்கையநதோட்(டு)
அறுகு மிலைநத குழகனமகி
ழால யததின புடைசிறந்த
மறுகு பலகால வலமபுரிநதாா
வைகல எட்டுத தணந்தபினசீா
துறுகு பொருளசா துரஙகமுயிா
தொனமை போலத தோறறியவே. (59)

992. காளைக் குமரர் நாலவருமபைங
கழைவிற குனிதததைங கணைதொடுதத
வேளைப் பழிககும எழிலாகி
விரைநது மதாததுக குழைகிழிதது
வாளைப பழிககும விழியாரும
வனபபாயக கூடச சிவமறையோன
தாளைத தொழுதெந தாய!நினனுற
சாபந தீர்ந்தேம் சரணமெனறாா. (60)

990. புல்—புலி

993. தவமா வலியாற் சிவனுரைத்த
சைவா கமங்கள் எழுநானகிற
சிவபே தங்கள பததொடுருத
திரபே தங்கள பதினெட்டும
நவமா யுணாநத சிவமறையோன
நமபு மிவரை மிகநோககி
இவணீா சிவபுண ணியமிழைதத
இயலபாற செவிகண் ணுறறனவே. (61)

994 நுங்கள பொருளுற றனமுநிவன
நுவனற பெருஞசா பமுமகனற(து)
எங்கள பெருமான கருணையினுல
எறிநீா ஞாலம அரசுசெய்மின
பொங்கு சிவபுண ணியமகிழ்ந்தெப
போதும புரிநதிங கிருமினெனற
துங்க முநிசொற கேட்டிளோஞா
துகளதீா குரவன அடிபணிநதாா. (62)

995. பின்னா உவநது பராபரமாம
பெமமான அமுதே சனைததுதிசெய(து)
உனன அரிய அபிடேகம
உணடி ஒருநான கறுசுவைபால
அனன விதனை வேததியங்கள
அளிததெங கோனு லயசசுறறில்
மனனும அடவி தடிநது குரு
மறையோன பெயாநற புரஞசமைத்தாா. (63)

---

993. சிவாகமங்கள் 28; சிவபேதம்—10; உருததிரபேதம்—18
28 ஆகமங்களுள் காமிகம்முதலிய பததும் விஞ்ஞானகலருட் பரம சிவனது அநுகரகததைப் பெற்ற பிரணவா முதலிய பததுச் சிவன் களுக்கும அருளிசசெய்யப் பட்டமையாற் 'சிவபேதம்' எனவும், விசய முதலிய பதினெட்டும் இவ்வாறு பரமசிவன்பால உபதேசம்பெற்ற அநாதி ருத்திரர் முதலிய பதினெட்டு ருததிராகளுககும் அருளிச் செய்யப்பட்டமையால "உருததிரபேதம்" எனவும சொல்லப் படும்—சைவசமயநெறி—335—உரை.

995. ஆலயச சுற்று—பிராகாரம்

996. அண்ட முகடு புடையுரிஞ்சி
அளாகும் கொடிமா மதிலுமணி
மண்ட பமுஞ்சூ ளிகையுமுயா
வடமே ருவைநோ கோபுரமும
எண்டி சையுமா டகமயமாய்
எடுத்துக் கனக மணித்தேரும்
கண்டு புதிக்கிக குரவனுக்கும்
கடிது பூரி நிதிகொடுத்தார். (64)

997 அங்கி நுதற்கண கரநதகுரு
அருளால அரச குமராபுரி
சங்க மெறியும உடைதிரைபபாா
தணடா துவநது புரநதனநதம
பொஙகு சிவபுண ணியமபுவியிற
புரிநது வணககங கலவிபெறும
பைஙக ணககிண கிணிமணிககாற
பால ரையுமபின பயநதனரால. (65)

998. கருஙகட கனிவாய மனைவியாதோள
கலநது மகிழநதங கிருநதபினனோ
மருஙகு வறிது வதிநதவைகல
வரமா முநியாந துருவாசன்
இரஙகுங கருணை யாலவணவந
தெயத முநிதாள முனமனனா
சிரஙகள தொழுதெங களுககெநதாய!
செவிடு குருடு சோநதெனகொல, (66)

999. இறநத நெடுஙகா லஙகளவரு
மெதிாகா லஙகள நிகழகாலஞ
சிறநத பொருளக ளனைததினையுந
தெரிய அறிவோய! செபபுகெனத
துறநத முநிவ னிவாவணஙகிச
சொனன மொழிகேட் டுளததிலுனனிப்
பிறநத துணாநது முனனிவாசெய
பெறறி யனைததும பேசுகினறுன. (67)

அரசகுமாரர்களின் பழைய வரலாறு (துருவாசர் கூறுவது)

1000. பரநது கமஞருன வநதியெடடிப
பாயநது நறுமாங கனிகொமபா
துரநது பிடிதது விடடதுதண
சுடாிற ருகக வமுதுகுகக
விரநது பருகு சகோரமெநிா
இகலுங கடைசி யாகளிருகண
கரநது படாநத தெனமுனியுங
கழனி யவன தேசம்அமமா. (68)

1001. கடலிற பிறநத மதியிலிரு
கடலுள ளடஙகிற றெனமுநநீா
மிடலிற பருகு காதிசைதது
வெறபுங குறிதது மிளிாமினஞா
உடலிற குழல, ஆ னனம, கண, முலை
உறழநத இளைஞா வியாநதுிலவேள
அடலிற கலவிக குயாமெடை
யளககும ஆதித தியஙகரம் (69)

1002. அஙக ணெருவன சிவாலயநதோங
தறிநது வருககும வணஙகிழநதே
யுஙக ளிடஞசோந திதழியநதா
ருருஞ சடைசோ சஙகரறகு
மஙகுல நிகழா லயஞசமைகக
மணிபொன வேணடு மெனநீவிா
பொஙகு நிதியந தருகினறேம
போமெதன றுரைதீா பொயயுரையே, (70)

1000. இஙகுக கூறியதைத "தேமாஙகனி கடுவன கொள்ள விடுகொம்பொடு தீண்டித், தூமா மழை துறுவன்மிசை சிறு நுண்துளி சிதற" எனனும் தேவாரத்தோடு ஒப்பிடலாம் (சம். தேவா I—10—2).

1001 மதியில் இருகடல்—முகததில இருகண்கள். ஆனனம்—முகம். மதி, கடல், கா, வெற்பு முறையே முகம், கண, கூந்தல், முலை இவைகளுக்கு உவமை. திசைதது—திகைதது. " இவள் சிந்தைத துழாயத திசைககினறதே " திருவாயமொழி 4—6—1

1003, நாளை நாளை யென்றுபல்கால
நடந்து வருநது மவனறனககு
வேளை குறிததுப போவெனறே
மீணடு மவனவந திடுமேலவை
காளை வடிவாய நிறைசெலவங,
கதிதத தாலே அவனவருநதுந
தாளை விழிதது நோககாமற
சாறறு வதுஙகே ளாதிருநதீர , (71)

1004, தருமம முதவிக கருணையதாயச
சாறறு மிலாபா லெமககேது
கரும மெனவுங களைநீததுக
கனலவெம பொறிககட் பேருழுவைச
சரும வுடைமுக கடபெருமான
தயஙகா லயததுற றனனீவிர
துரும நிறைநா வாயசெலுததித
துஞசி னீரபெள வததிடையே, (72)

1005. எரிகுஞ சியுமவெண பிறையெயிறு
மிறைககுங கடுவார சுழலவிழியு
முரியும புருவக கடைதுடிபபு
முடுகிப பாசங கொடுகாலன
வரியும பகனீர முனனுரைதத
வசனத தாலவெம பொறிசிதறிச
சொரியும படையா லுயிரபருகுஞ
சூல மெறியா துமைவிடுததான. (73)

1006. நீவிர சிவபுண ணியநதனககு
நிதியந தருகின றேமெனறு
நாவி லுறைபொய யாகிலுமே
நவினற பலததா லரியணையின
மேவி மதிவெண குடைநிழறற
வெணணல பலசா மரையிரட்ட
வோவி லெறுழா லெறிதிகிரி
யுருட்டி யுலகெல லாமபுரநதீர. (74)

1004. சாற்றுமிலா—சொல்லினற சொலஇல்லாதவா. தருமம்—மரம.

1005. வரியும்—வரிதல்—கட்டுதல்.

எழுசீர் விருத்தம்

1007. வெறிகமழ கடுககை நறவுகொப பளிககும
வேணிய னுலய மெடுககு
மறிவினுக குரைதத பொனகொடா ததனு
லருமபொரு ளனைததுமோர கணததில
வறிதுநீ ருன தவனைநோக காது
வதிநததாற குருடுமற றவனசொற
சிறிதுமுட செவிகொ ளாததா லொலலைச
செவிடுநுங கடகடைந தனவே (75)

1008. திஙகளங கணணி வனைசெழும பவளச
செஞசடா முடியமு தேசன
பொஙகுள மகிழுங கருணையால மீளப
புணடரீ கஙகளபோல விழியும
எஙகணு மதிதூ ரஙகளகேட டுணரும
இருசெவித துணையுமுன மரபோர
தஙகளி னுலக மொருகுடை நிழறறுந
தனனிக ரரசுமுற றனவே. (76)

அறுசீர் விருத்தம்.

1009. எனறு கருணைத துருவாச
னியமபு மொழிகேட டுளமதிதது
வெனறி யரச குமரரவன
விரைமென மலரததாள முனமிறைஞசிக
கொனறை கமழசெஞ சடையிறையாங
குரவ! நினதாச சிரமததி
னெனறு பெறவே யெழுநதருளென
றுரைததங கவனை யனுபபினரால. (77)

அத்தியாயம் 41.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சற்புத்தி மன்னன் மகள் சரித்திரம்.

சம்பு தேசத்தில், மாயாநகரத்தில், சற்புத்தி என்னும் அரசன் வீமன் முதலிய எட்டுப் பிள்ளைகளையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றான். தனது தேசத்தை ஒன்பது பங்கிட்டுத் தம்மக்களுக்கு ஈந்து, தான் காட்டுக்குச் சென்று தவம் புரிந்து வீட்டின்பம் பெற்றான்.

சற்புத்தி மன்னன் மகளுக்கு ஏழு முனிவர்கள் சிவதருமம் உரைத்தது.

பல தருமங்களைப் புரிந்து அரசாண்டு வந்த சற்புத்தி மன்னன் மகளைப் பார்க்க முனிவர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் அவளைப் பார்த்து "தவக் கொடியே! உன்னைப்போலச் சிவபுண்ணியம் செய்யும் ஒரு பெண் இவ்வுலகில் இல்லை" என்றார்கள். அவள் 'முனிவர்களே! அடியேன் சிவதருமம் இன்னது என்று அறிகிலேன், அதைச் செய்து வீடு பெற்றவர் யார்; தயைசெய்து கூறவேண்டும்' என வேண்டினள் உடனே ஒவ்வொரு முனிவராக அவளுக்குப் பின்வருமாறு சிவ தரும சரித்திரங்களைக் கூறலாயினர்.

1. கவுதம முனிவர் கூறுவது.

சுந்தரி கதை

பாஞ்சால தேசத்தில், சோபன நகரத்தில், மாதவன் என்னும் அந்தணனுடைய அழகிய மகள் சுந்தரி என்பவள், அவள் கரி நகரத்து அந்தணன் புட்கரன் என்பவனை மணந்தாள், வினைப்பயனால் அவள் அயல் வீட்டு அந்தணன் ஒருவனைக் களவிற் புணர்ந்தாள். மனைவியின் செய்கையை அறிந்த கணவன் அவளை நையப் புடைத்தான். அவள் கணவனை விடமிட்டுக் கொன்று, சோரத் தொழிலிற் பிறந்த குழந்தைகளையும் கொன்றாள். இதனை அறிந்த உறவினர் அவளை ஊரை விட்டுத் துரத்தினர். தேசந்தோறும் இவ்வாறே அவள் சோர புருஷர்களோடு கூடுவதும் பிறக்கும் மகவுகளைக் கொல்வதுமாகத் திரிந்து, சோர புருஷனும் ஒரு வேதியனைக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே அவன் தூங்கும்போது அவன் தலையைப் பருங்கல்லால் உடைத்து அவனைக்கொன்று அவன் பொருள்களைக் கவர்ந்தாள். இதை அறிந்த அரசன் அவள் மூக்கையும் முலையையும் அரிந்து அவளைத் துரத்தி விட்டான். அவளும் முடம் மொண்டிகள் கூட்டத்தில் வசித்து வந்தாள்; அப்போது ஒரு மொண்டி அவளைப் புடைக்க அவள் இறந்தாள். இவளை நரகில் யமபடர்கள் தண்டிக்கும்பொழுது சிவகணங்கள் வந்து அவளை

விமானததில் ஏற்றிக் கயிலேயில விட்டாாகள். அவளும உமாதேவியின தோழியரோடு இனிது வாழ்ந்தாள. இநநிகழ்ச்சியை யறிநத யமன சிததிர குததனை அழைததது இவள் செயத தருமம யாது என வினவினன. அவனும் இவள் ஒரு தருமசசெயலும் செயயவிலலை எனறுன. அபபோது அஙகே நாரதமுனிவா வர அவரை யமன ஏதேனும விசேஷமுணடா என வினவினன. அவா 'நான கயிலேயிறகணட விசேஷம் ஒனறு உணடு. அஙகே சிவகணஙகள ஒரு பெணமணியை விமானததில ஏற்றிவந்தாாகள. அவள கொடும பாவஙகள் பல செயதவள. அவள ஒருவன தலையை உடைதத பருஙகலலை வழியிற் கணடவாகள சிவாலயத திருப்பணிககு உபயோகபபடுமபடி ஆலயத திற சோததாாகள, அநதச சிவபுணணியததால அவளது பாவஙகள் ஒழிநது தூய தேகம பெற்று அவள கயிலே சேரப்பெறறுள்' எனறூா. இதைக கேட்ட யமன சிததிரகுததனை நோககி இநதச சிவபுணணியசசெயல அவள அறிந்து செயததனறு; அறியாமற செயததறகே இவவளவு பலனெனறூல அறிநது செயயும சிவபுணணியச செயலகளின பலனை சமபு ஒருவரே அறிவா எனறுன.

அத்தியாயம் 41.

சிவதரும மான்மியம்—தொடாசசி

அறுசீா விருததம்.

சறபுத்தி மன்னன மகள் சரித்திரம்.

1010. கனனற பழிதத மொழிமடவாா
கறறைக குழறகா டவிழதெதறிநீா
தனனிற குடைய எழுஞசுருமபு
தாதுண டுலவு தடததுமலாப
புனனைத தருநீ ழலினுமிளம
புளினத தினுமவெண தூவிமட
அனனப பெடைபாாப பிறகுணாததி
யணைககுரு சம்பு தேயமதில். (1)

1011. நெருஙகு மிருடசீத தெழுநதகதிா
நிரபபும பருதித தேரிடறி
மருஙகு திகழபொற குடுமிமணி
மாடத தொளிரும் வயிரததூண

1010. தடததும்— குளததிலும்; புளினம—மணல்மேடு

அரஙகிற பவள வாயககிளிககா
ரமுதா டகவள ளததருததி
யிரஙகு மிதழசசொற பயிறறு மினனு
ரெறிபந தெறிமா யாநகரம். (2)

1012. அநத நகாசோ சற்புத்தி
யரசன வீம ஞதியரா
மைநத ரிருநால வரைபபயநதோா
வனசத திருவாம புதலவியையுஞ
சிநதை மகிழ ஈனறபினனாத
தேச மொனபான கூருககி
மைநதா தமககு மகளுககு
மகிழசசி பெருகக கொடுததனனுல. (3)

1013. பினனா வனஞசோந தரியதவம
பெரிது மிழைததா குலதடினி
மனனுஞ சடில நாயகனறன
மலாததாள நீழல வீடடைநதான
கனனல வரிவிற குமரருமபைங
கலச முலைசோ கனனியுமபாா
தனனை மகிழப புரநதனாபின
தயவாயத தருமம பலவிழைததாா, (4)

சற்புத்தி மன்னன் மகளுககு ஏழு முனிவாகள் சிவதருமம் உரைத்தது.

1014. ஓஙகு தருமம பலபுரிநத
வுழைமா ஞேககி தனைககாணபான
தேஙகு பரமா னநதவெளளத
தெளிவிற றினைககு முனிவரவள
தாஙகு கொடிமா மனைவதிநது
தருமம புரியுந தையலைககண(டு)
ஈஙகு மகிழநதே னனமொழியா
லெயதி யதுவோ வெனறுபினனும, (5)

1013. ஆா—ஆததி: குலதடினி—கஙகைநதி.

1015, மனறில நடித்த குழகனுளமம
மகிழுஞ் சிவபுண ணியமனைததும
வெனறி பெறவே யிரவுபகல
விரைநது நடததுந தவககொடியே !
நனறி யொருமை பெறநினைபபோல
நாரி யாகளிவ வுலகினமனம
ஓனறி யரிய சிவதருமம
உவநது புரிவோ ரிலையமமா. (6)

1016. எனறு கருணை யுடனமொழிநத
இருளதீா முநிவ ருரைகேடடுக
குனறு நிகாமா தவககொடியின
கூறு மடியேன சிவதருமம
ஒனறும அறிகி லேனமுநிவீா
ஓஙகு பரமாஞ சிவதருமம
எனறு மொழிநதீ ரிதுபுரிநதே
யெவாவீ டடைநதா ரியமபுதிரால. (7)

1017. திஙகளணிசெஞ சடைககடவுட
சிவபுண ணியஙக ளனைததினையும
பொஙகு விருபபாற புரிநததவப
பொனனங கொமபா மொழிநதசொறகேட
டஙகண முநிவா நனநதலையில
அரிய முநியாங **கவுதமன்**பாா
எஙகும புனித மாககு கதை
யெடுதது வரததா லியமபலுறறுன. (8)

1. கவுதமமுநிவா கூறுவது (சுந்தரிகதை)

கோலைக் கல் சிவன்பணிககு ஆயது

1018. வாளை பகடு குதிததெழுநது
வரிவண டுளரு மடறறுழைத
தூளைப புடைததுக கடைசியாமேற
றாவிச சவர மெனககமுகம

1017. நனந்தலையில — பெருமகூட்டததின இடையே.

1018. சவரம்—சாமரை.

பாளைத திரளிற ருககியுடுப
பரநத தெனமுத தெறிசாலித
தாளைத துகைதது மடுவுகளபாஞ
சால தேசந தனினமாதோ, (9)

1019. நிலவு கொழிககு மதிககவிகை
நிழறறக கமுகம பாளை புடைக
குலவி யிரடடக குயிலகாளங
குறிகக முரச மெனச சலதி
பலவு மதிாகக மலாககணைவேள
பவனி கடவு தெனறறறோ
உலவு கனக மாடமறு
கோஙகி வளாசோ பணநகரம, (10)

1020. மருவு மறையோன மாதவன்தேன
வழியுங கமல மலாபபொகுடடுத
திருவு மிவடகண டதிசயிககச
சிறநத எழிலகூா சிறுவிபெறறே
யுருவங குறிததுச சுந்தரியென
ஞெருபோ தரிததா னிவளெழிலாற
பருவங குறிததுக கலியாணம
பணண ஒருவ னினைததனனுல. (11)

1021. மருபபிற கடைநத யாழமுறுககு
மணிமா டககட கமமியாகை
யிருபபுக குறடடுக காலலவன
எடுதத வளைமண டுகமெடடி
விருபபிற பிடிதத நீாபபாமபை
விழுநது கொதறி யெடுததகொககுத
திருபபுக கழுதது நிலையேறறங
திகழும பணைசூழ கரிநகரம். (12)

1020. சிறவி—சிறுமி.

1021. கமமியாகை இருமபுக்குறட்டுக கால அலவன (அலவன—நணடு)—"கொலலன முறிகொடிற்றனன கவைததாள் அலவன"—பெரும் பாண். 207—8. மணடுகம—தவளை.

1022. பொருந்து மறையோன மலாககணகள்
பூட்டு கழைவிற குனிததசெஙகை
திருநது மதவேள நிகாவனபபுச
செறிநத வடிவாம புட்கரன்வந
திரநது பலகாற கேடகவளா
எரிமுன புதலவி தனைகொடுததான
முருநது தரளந தவளநிகா
மூரல மனைவி யுடனிருநதான, (13)

1023. கடைநத பணிசசெப பெனததிரணட
கலச முலைசசெவ விதழசுருமபு
குடைநத மலாததா ரளகவஞசி
கொடிய வினைமு னிழைததுவந
தடைநத பலததா லயனமனையி
லருமா மறையிற கருமமிடை
மிடைநது தணநத வேதியனை
விருமபிக களவிற புணாநதனளால. (14)

1024. அநதக களவு தனைசசிலநாள
அகனற பகலமற றிவளகொழுநன
தொநதப படசசோ ரததறிநது
துணைவி மலாசசூட டககரஙகள
பநதப படவே பிணிததிவளசெய
பாவங குறிததுப பருவரலால
நிநதித தடிததா னதனையவள
நினைததுச சிலநாள கழிததபினனா, (15)

1025, கொடுஙகா விடமிட டுயிாததுனையாங
கொழுநற கொனறுங கைமமையதாய
நெடுஙகா லஞ்சோ ரததயலோா
ஞெமுஙகப் புலகிக் கருப்பமகட்
டடங்கா ததனுன் மருந்துகுடித
ததறகுங கருப்பம விழாததுகண
டொடுஙகா துதிதத மைநதாகளா
ருயிருங குறைததா ளொணணுதலே. (16)

1026. விருமபு கிளைஞ ரிவளகளவில
விளைநத சரித மறிநது மனங
திருமபி முனிநது துரததினாபின
தேசந தேசந தொறுமபயததாற
குருமபை முலைசோந தொருசோரற
கூடிப பயநத சேயதனககு
நிரமபு மதிபத தளவிலவிடம
நிறைய வருததி யுயிரவதைததாள. (17)

1027. பினனுங களவிற பலரையுமபின
பிடிததுத தழீஇவேட கையினமுயஙகி
மனனுங கொடிய வருவிடததால
வதைததுந தனஙகள கவாநதுபொருள
துனனுந தனிவே தியறபுணாநது
தொடாநது விடமிட டவனமரியான
எனனும படிகண டொருபகறகா
னிடையே யழைததுக கொடுசெனறுள. (18)

1028. மதவேள கலையின படிபுணாநது
மறையோன துயிலும பொழுதொருகற
கதமாயக கொடுவந தவனதலையிற
கடிது புடைததுக கொனறவனபல
விதமாந தனஙகள கொணாநது செலும
வேலை யரச னறிநதிவளமூக
இதமாயக கடிது கொயதுமுலை
யீாததிட டிவளைத துரததிவிடடான. (19)

1029. தஙகு லறலசை வலமபழிததுக
கருகி நெயதத குழறகோதை
பொஙகு புகழககா வலனமூககுப
பொருககென றரிநத போதுமுனபோயப
பஙகு வடிவா னவாகுழுவிற
பரிநது மகிழநதா ளொருகையிலான
எஙகு நடநதா யெனபபுடைததான
இரததம பிலிறற இறநதனளால. (20)

1029. பஙகு—முடம்; பஙகு வடிவு ஆனவர்.

1030. பிறைவா ளெயிறு நககியிவட்
பிணிததந தகனமுன தூதாவிடடுக
கறையா திரிசூ லசசெஙகோற
கடவு ளேவக கொடுஙகோர
இறையா மளறறிற புகுததியடித
தெறற அரநதை படுமிவளை
மறையா தரிககுஞ சிவகணஙகள
மானத தேறறி வைததபினனா, (21)

1031, வஞச மிழைததுச செருபபுரியும
மறலி கொடுநதூ தரைசசிறிதுந
தஞச மறவே துரததியருட
சமபு வளருங கயிலைவெறபில
அஞச லெனவே கொடுபோயசசென
றணண லயலசன ணிதிவிடுததார
வஞசி யுமையாள கருணையினல
மகிழதோ ழியரோ டினிதிருநதாள. (22)

1032 இநத வரலாற றினைததூதா
இயம னருகு சென்றொடுஙகி
விநத யிறைவன சிவகணஙகள
விரைநது படையாற புடைததெமது
சிநதை கலஙகத துரததினரென
செயவோ மெனறு முறையிடக்கேட்
டநத கனுஞசித திரகுததன்
அறைநதி யிவளசெய தருமமெனமுன, (23)

1033. செஙகோ லிறைவன மொழிகேடடுத
தோநது ஞணாசித திரகுததன
பொஙகா வஙக ளுடனறைவான
பொமமல முலைககோா புணணியமும
இஙகா னதுமற றிலையெநதாய
எனனுமபகலநா ரதமுநிவன
அஙகா தரவி னடைநதனனமற
றவனைக கால னடிபணிநதே, (24)

1030. கோர இறையாம் அளறு—தலையான கோர நரகம். அளறு—நரகம்.

1034. ஆடும் பெருமான சதிககேறப
அறிநது மகதி தழீஇககானம
பாடும பெரியோ யெஙகினுமிப
பதிவந தனைநீ யஙகஙகு
நேடுங கருததாற கேடடதுமுன
நிருமித துனகண கணடதுஞசீா
கூடும பரிவா யுரைததியெனற
கூறறன மொழிகேட டிருடிசொலவான, (25)

1035. அணடம பலவும அழிபோது(ம)
அளததற கரிய வடிவெடுததுக
கொணடு வெளிபபட் டதுவாகுங
குடுமி வரையாங கயிலையினு
மணடு வியபபா லடைநதனனவ
வரையி லொருவனு சியைததூதா
கொணடு விருபபாற கணணுதலமுன
குறுகி விடுததா மணடபததில, (26)

1036, பொருநதி யொருவாக கொருவா சொலவாா
பூவை மதவே ளைஙகணையால
வருநதி நெடுநாட கொடும பாவம
வரையற றிழைததுஞ சிவதருமம
திருநதி விளைதத சிவபலததால
தேடிச சிரததிற புடைததகலலைப
பரிநது கொடுசென றதாபடாவோா
பரனு லயததி லமைததனரால, (27)

1037. அநதச சிவபுண ணியபலததால
அருமபா வஙக ளனைததுமவிடடே
கந்தக குழலாள கைலையிலெங
கடவுள திருமுன கடிதடைநது
தொநதப படவே மகிழநதனளமெய்
தூய வடிவா யெனறவாகள்
[முநதச சொனன இறும] பூது
மொழிவான புகுநது ளேனெனறுன. (28)

1034. எஙகினும்—எங்கிருந்து.

கலிநிலைத்துறை

1038. நாரத மாமுநி யிபபடி யெனறு நடாததுஞசொல
வாரமோ டநதக னுமிறை கேடடு மருஙகெயதி
நேர அணைநதிடு சிததிர குததனை நோ நோககி
யாரமு தீனறது போலோ ரினசொ லறைநதானல (29)

அறுசீர் விருத்தம்

1039. சநது சுகநத விதஙகள திமிாநதிப
தநதமடுந தனமாா
சுநதரி மைநத ரனநதரை வநது
துணாநது புணாததியாள
புநதி யறிநது செயுநதொழி லனறு
பொருநதிய முனசெயதா
லிநத வருநதவ ருஙகொ டடைநதனள
எநதை சிவனபதமே (30)

1040 மஙகையொா பஙக ருருநதரு மஙகள
வணஙகி மகிழநது செயவோா
செஙகை மனஞசொல புரிநத பலனகள
தெரிநது பகாநதிடவே
பஙகயன வணடு முரனறமு துணடெழு
பைநதுள வனசுரரே
சஙகை புரிநது மயஙகுவா
கணடறி சமபுவை யனறியுமே (31)

1039. மைந்தர் அனநதரை—ஆடவாயலரை; துணாந்து—தொகுதியாக. புணாததியாள் — புணருஙகாலததினள்; செய்தால — செய்ததால. அருந்தவருள கொணடுபோக—சிவன்பதம அடைந்தாள்.

1040. செஙகை, மனம், சொல்—(மனம் வாக்கு காயம).

அத்தியாயம் 42.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

2. அங்கிரா முனிவர் சொன்னது.

கோரன் கதை.

(கோலேத்தடி சிவன் பணிக்கு ஆயது)

பின்பு அங்கிராமுனிவா சோல்கிறா.—

மாதே! வங்க தேசத்தில மாசுத்தன என்னும அரசன காட்டுககு வேட்டையாடச சென்று அங்கே புலியடிகக இறந்தான. அவன மனைவி தன தந்தையின வீடு சோந்தாள இவள தன மைந்தனுடன சிவாலயம் ஒன்று எடுத்துத தன பெயரால சிவலிங்கம ஒன்றை ஸதாபித்துப் பூசித்து வந்தாள். ஒரு நாள அவள் மைந்தன தாயைப பாாத்து 'என அப்பா எங்கே' எனக கேட்டான அப்போது இந்திரன அவன தந்தை மாசுத்தனைக கொண்டு வந்து விடுத்து மகனையும மனைவியையும அவன தழுவுமபடி விட்டு உங்கின ஆட சியையும உதவிச சென்றுன. மாசுத்தன நாட்டில உள்ள கள்வாகளை அழித்துக களவா தலைவனும கோரனைச சிறையிலிட்டுப புடைத்துக கொன்றுன. அப்போது சிவகணங்கள கோரனை மணிவிமானத்தேற்றிக கயிலையிற கொண்டு போய விட்டனா. மணி விமானம வந்த காட்சியை அரசன கண்டு அறபுதம உற்றுன அப்போது கற்கன எனனும முனிவர் அங்கே வர, அரசன அவரை என்னே இந்த அறபுதக காட்சி என வினவ, அவர் ஞான திருஷ்டியால கண்டு இந்தக களவன கையிலிருந்த பெரியதடி ஒரு சிவாலயத திருப்பணிககு வேண்டிய மரத்துண்டுகளுடன கொண்டு போகப் பட்டு உபயோகமாயிற்று. அந்தச சிவபுண்ணியத்தால இவன பாபங்கள் ஒழிந்தன. இவனுககு மணி விமானமும கயிலைவாசமும் கிடைத்தன. இவன இனிச சிவனடி கூடுவன என்றுா. அதைக கேட்ட அரசன அன்று முதல் பல சிவபுண்ணியச செயலகளைச செய்தான. இந்திரன வந்து அரசனுககு ஒப்பற்ற வாள் ஒன்று கொடுத்துச சென்றுன. சிவபுண்ணியத்தால் அரசன் வீட்டினபத்துககு உரியவனுனுன—எனக கூறி முடித்தாா'

3. வசிட்ட முனிவர் சொன்னது.

விபுதன் கதை.

[யானை அவனை வணங்கியது]

பின்னர் வசிட்ட முனிவா கூறுகின்றுா.—ஈசனுககு உரிய சிவதருமஞ் செய்யும மாதே! குஞ்சரபுரத்தில சந்திராதித்தன எனனும மறையவனுடைய மகன விபுதன பலபாவங்களைச செய்ய, அரசன அவனை நகரைவிட்டு ஓட்டினுன். விபுதன் காட்டிலே ஆறலை கள்வனுயிருந்து வழிப் போவாரை

அடித்து அவர்கள் நிதியைக் கவர்ந்து வந்தான். அரசன் இதை அறிந்து அவனைப் பிடித்து வரச்செய்து அவனை ஒரு மத ஆனையின் முன் எறிவித்தான். அந்த மதயானை விபுதனை ஒன்றும் செய்யாமல் வலம் வந்து தன் பிடரியின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டது. அரசன் ஆச்சரியப்பட்டு நிற்க, அந்த மதக்களிறு 'இவன் சிறுவனாயிருந்தபொழுது சிவாலயத்தில் பணி நடக்கும்போது செங்கல் எடுத்துக் கொடுத்தான் அந்த பலத்தால் இவன் புண்ணியனானான். இவனை யான் ஊறுபடுத்த முடியாது இவன் யாவராலும் தொழப்படுவான்' என்றது. இதைக் கேட்ட அரசன் மிகக பக்தியினால் அவனை விடுவித்தான். அவன் தேசமெல்லாம் திரிந்து மீண்டு வந்தான். அப்போது அரசன் அவனுக்கு நிதிகள் நிரம்பக் கொடுத்தான். மாதே! அன்று முதல் அவன் திருட்டைவிட்டு, மனைவியுடன் போகங்களை அனுபவித்து ஈற்றில் விமானத்தில் சிவலோகம் சென்றான்— எனக் கூறி முடித்தார்

அத்தியாயம் 42.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

2. அங்கிரா முனிவர் கூறுவது

கோரன் கதை (கோலைத்தடி சிவன்பணிக்கு ஆயது)

அறுசீர் விருத்தம்

1041. தஞ்ச மேயென வந்த போமலை சங்கத்தா னறவே
நெஞ்ச மெக்கொள விஞ்ச போதநி ரம்பவே யருளவோர்
செஞ்ச டாடவி யந்த ணாளர் சிறந்தபே ரவைமீ
தஞ்ச லோர்கதை வஞ்சி கேளென அங்கிரா வறைவான் (1)

1042. எண்டி சாமுக மண்டு சாகை யிருண்ட சோலையிலேழ
கொண்டல தாழ மருண்ட தோகைகொ ளஞ்சதா நடமே
கண்டு வானரம் நன்ப லாமுனை கங்கை மோதிடவே
வண்டு பாடிட மந்தி காணிய வங்க தேசமதே. (2)

எண்சீர் விருத்தம்.

1043. அங்கணமகிழ நிருபனமா சுத்த னோர்நாள
அடுமிருக வேட்டையினு லடைந்தான காட்டிற
பொங்குபொறி விழிபடிலவாய வரிததோல வேங்கைப்
புலியவனைப பாயந்து கொன்ற தமைச்சன களவா

1042. மயிலாட, ஆண்குரங்கு பலாப்பழத்தை முழுவதாக (மததளமாக) வைத்து மோத, வண்டுபாட, பெண்குரங்கு கண்டு (களிக்க). வானரம்—இங்கு ஆண்குரங்கு.

தங்களுடன பொருதிறநதான அரச னில்லாள்
தருகருபபம பொறையுயிரதது மைநத ளேடு
துங்கவடி வேற்றநதை மனையி ெனுநது
துணிவொடடைந் தனள்பன்னுட கழித்த பின்னர், (3)

1044. மைந்தனுட னிவள்சிவா லயமெ டுதது
வடிவொருநான கொருவியரு வுருவ மாக
விநதுவுட னுதமாயச சிவமா மூாததி
மிகுமூாததத துருசசோககக கரும மாகும
ஐநதுமுக மீரைநது கரமப ளிஙகா
மகமெண்ணுன லிஙகணஞசோ சிவலிங கந்தான்
புநதிமகிழந தவனபெயரால தாபித தெனறும
பூசைபுரிந தநததிற போறறி செயதே, (4)

1045. பரவிமகிழந திறைஞ்சிநிததம பரம மான
பததியுடன தனமனையிற படரா நினறுள
ஒருபொழுது மைநத னனனை தனனை நோககி
யுவநதெளியேன தந்தை யெஙகே யெனறு கேடடான
சுராபரவு மகவானசா துரஙக சேனை
சூழவிவன தநதையைததான கொடுவந துளளங
கருதியுணா புதலவனெடு மனைவி யோடுங
கடிது தழீஇக கொளவிடுதெவ் வுலகு மீநதான் (5)

1046. முருகுகமழ நிறைமலாகற பகஞசி றநத
மூதுலகிற சிவனுணை யால டைநதான
செருகுமலாக கருஙகுழலாய! அரச னுநதன
தேசமகிழ புதலனெடு மனைவி யோடும
பெருகுமகிழச சியிலடைநது செஙகோ லோசசிப
பெருததிடுகள் வரையெலலாம் வதைததுப் பினனுந்
திருகுசினம புழுஙகுகளவ ரிறையாங கோரன்
செங்கைவரிந் தக்கணமவெஞ் சிறையி லிட்டான். (6)

1047. கோலைபுரியு மிவனமனையை யிடிததுந் தீராக
கோபமுடன தினமபடரைக கொணடி வனறன்
நிலைகுலையப புடைபபிததா னஙக னுறறோ
நிருபனய லடைநதெநதாய நிடடூ ரனுசெய

புலையனிவன் தனைவதைத்தி யென்று ரைததார
பொருகவெனவே தடிந்தனனப போதீ சனகா
தலையறிந்த தூதாமணி மானத தேறறிச
சமபுவளர் கயிலைவெறபிற சாாநது வைததாா. (7)

1048. கனைகழறகால நிருபனதி சயிதது நோக்குங
காலையிறருழ சடைமுநியாங கற்கன் வநதான
வினயமுடன நரபால னவனதாள முனனா
வீழ்ந்திறைஞ்சி யிவையென்சொல் விளம்பு கெனனத
தனையுணரு முநிகணபபோ திருநதி வனசெய்
தருமமதே தெனறுணாநது சாறறு வானமற
றினையனெடுத திடுபெருங்கைத தடியைத தாரு
இடைசிவா லயததொடொக்க எடுததாய மாதோ. (8)

1049. எடுததுரைகக அரிதாகு மபப லததால
எணணரிய கொடுமபாவ மெலலாம நீதது
விடுததுமணித திபபியவி மானத தேறறி
விமலனுறை யுததமமாங கைலை வெறபில
அடுததிருநது பினனா மகிழ சிவனபொற பாதம
அடைகுவனென றனனனறு முதலாய வேநதன
கடுததனையுண டிருணடகணடன தரும மெலலாங
காதலிததுப புரிநதனனக கணததி லமமா. (9)

1050. எறிகுலிசப படையோனசா துரஙகத தோடே
யெயதிமிக விறலொடுதுன னலாகள் வீழத
தொறிலினுயிா பருகுவடி வாளும நலகித
தொகககமர ருடனதுறகக மடைநதான பினனா
வெறிகமழுந தொடையரசன கடறபாா முறறும
விரைநதுதிகி ரிபபடையொன றுருடடி யாாகுமம
அறிவரிய சிவதருமம மனைததுஞ் செயதே
யநததததி லுயாவீடு மடைகு வானல. (10)

1051. கோரனெடுந திரிதண்டு சிவா லயததிற
கூடமரத துடனடைநத தருமந் தனனல
வாரமுடன சிவபதமுற் றிருந்தா னெனறு
மஙகலமாஞ் சிவதருமம புரிமா துககுள்

1048. தடியை மரஙகளுடனே உபயோகப்படுததினுய்: தாரு—மரததுணடு.

1050. தொறிலின்—விரைவில (சொறிலின)

1051. உள் ஈரம்—உள்ளததிற் கருணை.

ஈரமுடன அருமுநிவ னறைநதான பினனும
இருடியாயுங கவனுககும வசிட்டன் தோந்து
மாரனைவென றருளீசன தருமஞ செயவோய!
மகிழ்ந்துணரென ரோகாதை வகுதது ரைததான். (11)

8. வசிட்ட முனிவர் கூறுவது
விபுதன் கதை.
யானை அவனை வணங்கியது.

1052. ஆயிரஞசெங கதிாவிரிககு மிரவி தூணடும
ஆழியஙதோ புடைபூடடுப புரவி வானிற
பாயுமணிக குரமிடறும புரிசை சூழப
பருமணிவிட டிமைததொளிாகூ ளிகையின பாஙகா
சேயுயாவிண முகடளககும பொழிலில தாவுங
திஙகளஙிரம பியகலையின கவி கை கொடடல
தூயமணி மறுகுசிறு பறைசி ருாகள
தொனிததது மானுஙகுஞ சரபுரத்தின, (12)

1053. சந்திரா தித்தனெனு மறையோன பெறற
தனயனமகிழ விபுதன்மிகு கொடுமபா வஙகள
அநதமிலா திழைததனனக கொடியோன தனனை
யரசனறிங தடஙகாவெங கொ்டுமபா வததால
நிஙதைமொழிங தனனகரி னுமபோ வெனறு
நீததனனவெங கானிலவ னடைநது மாாககம
வநதவாகள கலஙகவடித தாற லைதது
மறறவாஙன னிதியமெலலாம வாஙகிக கொணடான. (13)

1054. இடாபுரிஙதிப படிசசிலநாட டிரிநத காலை
யெறிதிகிரிப படையரசன படரை யேவித
தொடாபிடிததுக கொணடவனை யிகக ணததிற
றுணணெனவே விடுமினெனக கொணடு வநதாா
கடவிகட கரடகவுட களிறறின முனனாக
களிககவெறி விததனனைகத தநதி நோககித
திடமொடவன முடியிடறி யெறிநத திலலைச
சென றுவலஞ செயதெருததஞ சோததிற் றனறே. (14)

1052. திஙகள கிரமபிய கலை—கலை நிரம்பிய திஙகள்- கவி கை கொட்டல்—குரஙகுகள் நிலவினமேற கொட்டுதல சிறுாதள் பறை தொட்டுதல ஒககும். மானுமஞ—நிகர்ககும்,

1055. புரவலனகண டதிசயிததது மதவே பூநதான்
பொருகவெனவே யெருததததி லிருததித தேராக
கரவடனை வதைததததிலே யெனறு நோக்குங
காலையர சனைமதவெங களிறு நோககிப
டரவியுரைத ததுமுநிவன சிறுவ ஞன
பருவததில விளையாடுஞ சிறுவ ரோடும
விரவியம லறகுறையுள் செஙகல தனனுல
விரைந்தெடுததா னப்பலததான மிகதோ னமமா. (15)

1056. அருநதருமம புரிநதவிவ னெனனு லிபபோ
தடபபடுவா னேவனறி யரவிந ததநில
இருநததிசை முகனனு மடப ப டானமற
றெலலோருந தொழுபபடுவா னெனறு வேழம
பொருநதவுரைத ததுகேட்டுக குரிசில மீளப
பொருகவெனவே யதிசயபபட டிவனை யுளளந
திருநதுமிகு பதநியினுல விடடா னனனேனை
தேசநெடு நாடசெனறு திரிநது வநதான. (16)

1057. வநதவனைப புரவலனகண டுளம கிழநது
வாழததிவெகு தனஙகளெலாம வழஙகி யேவிச
சிநதைமகிழந தனுபபினனபொற கொடியே! அனனேனை
திருடடனைதது மனறுமுதல தீரநது நீததுக
கநதமலாக குழலமனைவி யுடனெ வாககுங
கருதரிய போகமெலா மருநதிப பினனா
செநதிருவுள ளஙகவாநிப பிய[வி]மானஞ
[சோர்ந்துசிவ லோ]கத்திற் சென்றான மாதோ. (17)

அத்தியாயம் 43.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

4. காசிப முநிவர் கூறுவது.

போகாங்கன் கதை.

அந்தப் புண்ணிய மாதைப் பார்த்துக காசிபர் கூறுகின்றார் :

அம்மையே! கீடலரசன நவமணிகளையுங கொண்டு இறைவரை வழிபடும் வேதாரண்ணியத்தில உள்ள மணி கன்னிகையில், உசசியம் பொழுதில, திங்கையும் கீர்த்து · முழுகிப் பவித்திரமடைவாள். அததகைய தலததிலே

போகாங்கன் என்பான் அளவற்ற பாவங்களைப் புரிந்து இறந்தான். அவனைக் காலதூதர் கட்டிக்கொண்டு சென்று நரகில் அமிழ்த்திக் கடுந்துன்பத்தி லாழ்த்தினர். அப்போது கறைமிடற்றண்ணலாரின் தூதர்கள் வந்து அந்தப் போகாங்கனை அழகிய ஒளிவிடும் மணி விமானத்தில் ஏற்றிப் பிறைமுடிப் பெம்மான் திருமுன் கொண்டு விடுத்தனர்.

சிவபெருமான் தூதுவரைக் காலன் தூதர் வணங்கிப், 'போகாங்கன் செய்த புண்ணியமேது? என்று பணிவுடன் வினவினர். சிவதூதுவர் "இவன் மகன் கனகன் என்பான் மழலைமொழிப் பருவத்தில், வேதாரணியக் கடற்கரையிலே மணலால் சிவலிங்கம் அமைத்து விளையாடினன். அந்த அளவற்ற சிவபுண்ணியத்தால், இவன் நரகிலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சிவ பதம் அடைந்தான்" என்றுரைத்தனர்.

அறியா மதலை உணர்வின்றிச் செய்த சிவபுண்ணியத்திற்கே இத்தகைய நற்பலன் எனின், அறிந்து செய்யும் சிவபுண்ணியத்தின் பலனை அளவிட்டுரைக்க முடியுமோ?

5. ஜமதக்கினி முனிவர் சாற்றியது

துராசாரன், தூர்க்குணன் கதை.

காசிபர் கூறி முடித்த பின்னர் ஜமதக்கினி சாற்றுகின்றார்:

பாகனைய மொழியாய்! சந்திர நகரத்தின் அரசனான விசுதத்தனுக்கு ஒரு மந்திரி யிருந்தான். அம்மந்திரியின் மக்கள் மூவரில் இருவர் கொடும் பாவிகள். அவர்கள் துராசாரன், தூர்க்குணன் என்றழைக்கப்பட்டனர். அமைச்சன் தன் மக்களின் தீச்செயலையுணர்ந்து, அவர்கட்கென இருமனைகளைக் கொடுத்துப் பிரித்துவிட்டான். அவர்கள் இருவரும் சில நாட்கள் வரையிற் கொடும்பாவச் செயல்களைப் புரிந்தவாறே அங்கிருந்தனர். பிறகு, களவின் பொருட்டு வெளிப்பட்டுச் செல்கையில் ஒரு நாள் நண்பகலிலே வெயிலின் வெம்மையால் வாடித் தவிக்கும்போது, ஓரந்தணனைக் கண்டனர். அவனைப்பற்றி அடித்து மரத்திற் கட்டிவிட்டு, அவன் கொண்டு வந்த மூட்டையைப் பிரித்துப் பார்த்தனர்; அதிற் சிறிது சுண்ணம்புக்கல்லும் சில அப்பங்களும் இருந்தன. அப்பத்தை மட்டும் இவர்கள் எடுத்துத் தின்று பசி தணிந்து சுண்ணம்புக்கல்லை அங்கே எறிந்து விட்டார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் அளவற்ற தீயதொழில் புரிந்து திரியும் நாட்களில் ஒருநாள், அரசன் இவர்களைப்பற்றி முடிதடிந்து விட்டான். காலதூதர் இக் கயவர்களைக் கட்டிச் சென்று யமன் முன் விடுத்தனர். யமன் சித்திரகுத்தனை நோக்கினன். சித்திரகுத்தன் 'அண்ணலே! இவர்கள் இயற்றியவை யாவும் எழுதற்கரிய பாவச்செயல்களே; எனினும், இவர்கள் ஒரு பிராம ணனைத் துன்புறுத்திப் பெற்ற மூட்டையில் இருந்து எடுத்து எறிந்த

கணஞ்சுமப்புக் கற்கள் வழிப்போக்கரால் விசுவநாதர் மண்டபத்திற் சேர்க்கப் பெற்றன. அந்தச் சிவபுண்ணியத்தால் இவர்கள் பாவம் நீங்கப்பெற்றார்' என்றனன்; அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துடன் அங்குவர மறலி அவர்களை நடுக்கத்துடன் வணங்கி, 'ஐயன்மீர்! என் தூதுவர் அறிவிலாமையால் இவர்களை இங்குக் கொணர்ந்தனர், திருவுளமிரங்கி மன்னித்தருள்க!' எனவேண்டினன். சிவகணங்களும் காலதூதுவரை மன்னித்துவிட்டு, அவ்விருவரையும் நூறுநூறு சிவகணங்கள் சுமக்கும் இரு பொன் விமானங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று, சிவபெருமான் திருமுன் விடுத்தனர்.

6. கவுசிக முனிவர் கூறியது

சதாவிந்தன் கதை.

ஜமதக்கினி கூறியபின்னர், கவுசிகர் கூறுவார்..

தணணிய நறுமலர்க் கூந்தலாய்! நான் ஒரு முறை ஏமகூட கிரியிலிருந்த நான்முகனை வணங்கி யிருந்தேன். என்னுடன் பல முனிவர்கள் வீற்றிருந்தனர். அப்போது சிவகணங்கள் புடைசூழச் சதாவிந்தன் என்பவர் எழுந்தருளினர். அவர் வருகையை அறிந்த பிரமன் விரைந்தெழுந்து கைகூப்பிப் பணிவுடன் வணங்கினன். நாங்களும் அங்ஙனமே வணங்கினோம். ஆனால், சதாவிந்தர் சிறிதும் பிரமனை நோக்காது சென்றுவிட்டார். நாங்கள் வியந்து அவர் யாரென்பப் பிரமனைப் பணிவுடன் வினவினோம்; அதற்குப் பிரமன்கூறிய கதை.

'சாமந்த நகரில், வறியவனான சதாவிந்தன் என்போன் தன் எருமைக் கடாவைப் பலவிடங்களிலும் ஓட்டிச் சென்று விலை கூறினன். ஒருவரும் வாங்கவில்லை. திரும்பக் கொண்டுவந்து மனையிற் கட்டிவிட்டுச் சோர்ந்து கிடந்தான். அவனை ஒருதேள் கொட்ட அவன் இறந்தான். அவனுடைய எருமைக் கடா கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டுச் சென்று சிவபெருமான் திருக் கோயிற் பணிக்கு வண்டியிழுக்கும் பகடுகளுடன் கலந்திருந்தது. வண்டிக்காரர்கள் அதனையும் வண்டியிற் பூட்டித் திருக்கோயிற் பணிக்குக் கல்லடித்தனர். அப்புண்ணியத்தாற் சதாவிந்தன் பாபம் ஒழிந்தவனாய் நானும் திருமாலும் வணங்கும் பேறு பெற்றனன். சிவபுண்ணியத்தின் பெருமை செப்பற்கரியது.'

7. பரத்துவாச முனிவர் பகர்ந்தது.

சீதரன் கதை

இங்ஙனம் கவுசிகர் கூறிய பின்னர், பரத்துவாசர் பகர்வார்:

பொற் கொடியே! முன்னொரு காலத்தில் ஓரிடைச் சிறுவன் ஒரு கல்லைச் சம்புலிங்கம் என வைத்துத் தீர்த்தம், மலர், நறுமணப் பொடி, ஆடை, மணி, தூபம், தீபம், அன்னம், வெற்றிலை, பாக்கு, கண்ணாடி, குடை, வெண்

சாமரம், திருத்தமிடுவோர், கீதம் இசைப்போர், பலவகை இயங்கள் வாசிப் போர் என்னும் பதினாறு உபசாரங்களும் மணலினால் அமைத்து அருச்சனை புரிந்தான்.

இச் சிறுவனின் பேரன்பைச் சிவபிரான் அறிந்து மகிழ்ந்து, குன்றாத செம் பொன்னும் வாழ்வும் அருள் புரிந்து, அச்சிறுவன் வழிபட்ட லிங்கத்தை ரத்ந லிங்கமாக்கியும் அவன் இடத்தைச் சோதி மாமணிக் கோயிலாகவும் ஆக்கித் தாமும் வெளிவந்து காட்சி நல்கினார். அச் சிறுவன் விரைந்து பணிந்து பலவாறு போற்றினன். கண்ணுதற் பெருமான், 'கிணகிணிச் சிற்றடிக் குழந்தாய்! இன்றுமுதல் உன் பெயர் சீதரன் என நிலைபெற்று வழங்கும். நின் குலத்திலே நந்தகோபன் என்பானிடம் திருமால் திருமக னாக வருவான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். இவ்வற்புதத்தைக் கேட்ட பலரும் வந்து சீதரனை வணங்கிப் போற்றினர் அரசர்கள் பலரும் வந்து வணங்கி வாழ்த்தினர் அந்தணர்களும் அமரர்களும் அவனைத் தழுவி ஆசி கூறினர். பிறகு, சீதரன் பலவாண்டு எல்லாப் போகமும்பெற்று வாழ்ந்து இறுதியில் நித்யமான திருக்கயிலையைச் சேர்ந்தான்.

ஆதலால், சிவ புண்ணியமான்மியம் அரிய பாவங்களையெல்லாம் போக்கும் என்று அறிக. சிவ புண்ணியம் செய்வோர் அடையும் பேற்றைச் சிவபெரு மானே அறிந்துரைக்க வல்லார்.

இவ்வாறு பரத்துவாசர் செப்பினார். அப்பெண்ணணங்கு அம்முனிவர்கள் எழுவரையும் பன்முறை வணங்கிப் போற்றினாள், அவர்களும் ஆசி கூறிச் சென்றனர். பின்னர், மெய்த்தவம்புரிந்த அப்பெண்மணி தன் திரண்ட செல் வத்தைக்கொண்டு, ஆங்காங்கே சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயிலும், திருக் கோயில் வழிபாட்டுக்குரிய நிதியும், பொன் மண்டபங்களும், கோபுரங்களும், மேடைகளும், மலர் வாவிகளும், கிணறுகளும் அமைத்துத் திருத்தேர் விழா முதலியன செய்தாள் இவ்வாறு நீண்டகாலம் சிவஞானத்துடன் திருப்பணி புரிந்து வாழ்ந்து சிவலோக வாழ்வு பெற்றுப் பேரின்பம் அடைந்தாள்.

அத்தியாயம் 43.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

4. காசிப முனிவர் கூறுவது.

போகாங்கன் கதை

அறுசீர் விருத்தம்

1058. திங்களங் கண்ணிவனை யும்பவள வீர்ஞ்சடைச்
செல்வன்மகிழ் புண்ணியமெலாம்
எங்கணும் பெருமகிழ் விளைத்தருள் தவக்கொடியை
யிருவிழி களிப்பநோக்கிப்

புங்கவரை யுநதயித தியாமுதலி ஞோரையும
பூதத[கா சிப]னவையறு
[சஙகை]யறு பாவஙகள தீரககுமாக காதையினைத
தகுதியாற சாறறினனரோ. (1)

1059. செறிகுரற சுரிசஙக மீனறவெண டரளஙு
செழுமபவள வைடூரியம
எறிகதிரப பதுமரா கமபுருட ராகமற
றிநதரநீ லமமரகதஙு
குறிவெயிற கறனறகால வசசிரம புரையொருவு
கோமேத கமபொனமறையே
மறிதிரைக கரமெடுத துததிரா சனறாய
வணபடுமவே தார ணியமே (2)

1060. கஙகைமா நதியுசசி யமபோது தொறும வநது
காமிய மெலாமபெறுகவே
பொஙகுநீர பெருகுமணி கனனிகையில மூழகுமப
புனிதவே தாரணியம(து)
எஙகுமா பாதக னெனுஙகுறிசில போகாஙகள்
எணணரிய பாதகமெலாம
அஙகடா தசெய திறநதனன நாலாகொண
டளறிடை யடிததி டாசெயதார. (3)

1061. கறைமிடற றிறைதுதா வநதுவிரி சுடாமணிக
கதிரவிமா னததி லேறறிப
பிறைமுடிக குழகனமகிழ சனனிதி விடுததனா
பிறஙகுசிவ தூதா தமமை
யறைகழற காலதூ தாகளபணிந துளமவெருவி
யஙகமிகு கமபி தமதாயாந
குறையிரந தவனமுனஞ செயதபுணணியமேது
கூறுமி னெமககெனறனா (4)

1062 நிரையிதழ முறுககுவரி செமபொற கடுககையணி
நினமலன தூதா மொழிவார
புரைபுரியு மிவனுதவு கனகனும் பெயருடைய
புதலவனமிழ தனைய மழலை

1059. உததி ராசன — வருணன; தூய அவண படும — அருசசிகது அகது வழி படும,

உரைசொலபரு வததுவிளை யாட்டினமண லாற்சிவனை
உணடாக்கி னனனாநதநீள்
வரையறு பலததிஞல அவனாநத
அளறெரீஇ வநதுசிவ பதமடைநதான. (5)

1063 ஏனறுபர மேசன கணஙகள சொலககேட்ட
இமயமதா தாகள பயநது
' நனறிது வெனததிரும பிததஙகள பதியினமிசை
நணணினா தவககோதையே
ஒனறுமறி யாமதலை சிவதருமம அனறெலாம
ஊகிததறிநது செயதோா
முனறிகழ பிறாககளகதி யெவரறிவா எனறபின
முநிசமதக் கினிகதை சொலவான. (6)

5. ஜமதக்கினி முநி சொன்ன கதை (துராசாரன், துர்க்குணன் கதை)

1064 பாகடுசொல வஞ்சியிர விடைகணவ னொடுமலாப
பாயலிற கலவி யினமடற
பூகமிட றெழுகுரற கிறியிகுளை பகலமுனம
பூவைக குரைதத வாயைத
தாக கிளி யாலடைந கததோழி மூரலாற
சநதரகாந தகக லமுதம
ஆகவுகு நீருணட கிளியருகு மணிமேடை
அணிகொளசந் திரந கரமே. (7)

1065. அநநகரி லிறை விசுத் தற்கோ ரமைசசனுண
டவனீனற புதலவா மூவா
தனனிலிரு வாகளகொடும பாவிக ளவாககுளோா
தனயன துராசா ரன்மற(று)
அனனியன துர்ககுணன் எனறறிந தீனறருள
அமைசசன புறமபாயிவாக
கெனனஇரு மனையெடுத திவாகளைக் கொடுபோ
யிருததநொந் தவர டைந்தாா. (8)

1063. சிவதருமமனறு எலாம—சிவதருமமாததிரம அல்ல, எலலா தருமஙகளையும.

1065. இவர்க்கென்ன—இவாகளுக்கெனறு.

1066. பருவரலி னோடுசில நாளிருந தேகொடும
பாதகந தனைநாடியே
ஒருவிப் படர்நதுகள் வின்பொருட் டாலிச்சை
யுடனவேண்டு நெறிசென்றபோ(து)
இருவரும் வெள்ளிடை வெயிறருக்க வியர்வெழுந்
திடருறும போது நெறியில
ஒருமறைய வனகடிது தோடகோப்பி னோடுவந
துறறவனை யெதிரநோககினா. (9)

1067. சென றுமறை யவனரு கடைந்தொரு தடகைகயாற
சிககென அறைநது பறறித
தொனறுமுறை யறததூரப போயவன சுமையிலுள
ளதுகளைச சோதிக்கவே
துனறுசுண ணமபுகக லுமமபப
முஙகணடு சுணணமபு தனையெறிநதே
ஒனறிய விருபபொடடப பநதினறு வேதியனை
ஒருமரத திறபி ணிததார. (10)

1068. இருவரு மகிழநதிசசை யொடுகளவி லேதினம
இபபடிபன னளதி ரிநது
வெருவரலி லாதா றலைக்கும பகறகணட
வேநதினிவா முடித டிநதான
கருவரைப பகடுகைகக குஙகால தூதரிக
கயவரை னெருமுஙகப பிணித(து)
ஒருகணப பொழுதிலிய மனசசை விடுததபோ
துடனமறலி நோககி யறைவான, (11)

1069. இருவினைப பயனிலவரு பயனுணாந துளளபடி
யெழுதுசித திரகுதத! பாத(து)
ஒருமையுட னிவாகளபுரி புணணியம அனைததையும
உரைத்தியென வேக ணககிற
கருதுமுழு வதுநோக்கி எநதைகேள் பாதகக்
கயவர்க் கணுத்து ணையுமே
தருமமிலை யிவர்வனத தெற்றியசுண் ணம்பினைச
சரிதைபடர் வோரெ டுத்தார். (12)

1066. தோட்கோபபு—கடடுசோறு.

1069. சரிதை—வழி.

1070. ஆருயி ரனைததும புரிநதபா வசசலதி
யனறுதறி யககணததில
வாரமொடு தமதுரு வழஙகுவிச சுவநாதர
மணடபத திறசேர்ததனா
சேரவரும அபபுணணி யததினுற பாவஙகள
தீாநதன ரெனுமபொழுதுவெங
கோரமொடு சஙகரன தூதாநூ ருருநூறு
கொணாவிமா னதத ணுகினா. (13)

1071, தருமரா சனுமுள நடுஙகிவரு சிவதூதா
தமைநோககி உடனெ ழுநதே
வெருவியிவா முறைபணிந தெநதைமீா ! கேணமினோ
வினையினேன தூதுவரெலாம
ஒருசிறறும அறியாது செயத அபராதஙகள
ஒலலைநீ விாகள பொறுததே
கருணைபுரி மினனிவாகள செயதபுண ணியமெனது
காலாகள அறிநதி லரமா, (14)

1072, என றுபல காறகுறை யிரநதுதாள முனமவிழுந
திறைஞசிமீ ளவுமி றைஞசி
நினறனன பினனரிய மனசெயப ராதஙகள
நினையா துடனபொறுதது
வெனறிபெற இருவரையும ஒளிவிசிறு தமனிய
விமானததி லேறறி யமபொற
கொனறைமலா செருகுசடை யீசாமுன விடுததனா
குறிததிவா மகிழநதி ருநதாா, (15)

6. கவுசிகா சொன்னது

சதாவிந்தன் கதை

1073, கணணுதற கடவுளபுண ணியமானமி யங்களீ
கணணுத லறிநதிடுமெனப
பணணவன உரைததபின புணணிய வருஙகதை
பரிநதுகவு சிகனுரைபபான

1070. கோரம—விரைவு.

1071. முறை—முறைப்படி. அமா—அமமா.

தணணருங குழலே ! முன ஞளேம கூடா
சலத்திருக குஞச துமுகப்
புணணியனை எவவுயிாக குஙகுரவ னைததொழுது
போறறிசய எனறடைநதேன, (16)

1074. பஙகய மலாபபொகுட டிறையையிரு டிகளுடன
பனமுறை பணிநதி ருநதேன
அஙகணுறை யுஙகணஞ செறிகுழு வுடனசூழ
வணிசதா விந்த னிறைநோ
புஙகவன அடைநதனன சதுமுகன கணடெதிா
பொருகெனை வெழுநதொடுஙகிச
செஙகைகள குவிததுநின றனனிவனை எணணுது
சிறிதுநோக காதகனமுன. (17)

1075. கமடபுமணி யாலையா டகமேரு வரையினிற
சாாநதன னவன போனபின
அமடிய மலாபபொகுட டிறையிருந தனனவனா
அருளினுங களுரி ருநதோம
இமடாவிதி ஏனநீ எழுநதிறைஞ சிலையாதை
எணணுமல நோககாமலே
பமபுவிற லாலகன றவனாகொல எனறேன
பகாநதனன மலாககுரிசிலே, (18)

1076. பாசடைப பணைபொதுஞ நறுமுடப பலவினிற
பருமுட குடகக னியிலவீழ
தேசுடைச சுளைபறித துககுரங கிருகையால
தெததையென வொகக டிகக
வீசுடற பணிகொததி நிறைபசுந தோகையை
விரிததுச சதிககேறகவே
தூசுடைக கணிகையென மயிலநடிக குஞசோலை
சூழநதசா மந்தநகரே. (19)

1077. சாறறுமந நகரிற சதாவிக தேனும பெயர்
தரிததபுக ழுவனவ றுமையால
ஆறறலும ஒடுஙகிக கவைககுளப படிமயிட
மதுவொனறு கொடுபுறபபட்(டு)

1075. ஆலை—சாலை.

ஏறறவிலை வாஙகுவோம எனறுசுற றினன விலைக
கிதையொருவ ருஙகொளாமல
வேறறுமுக மாயினா அவனபகடு கொடுமையின
மீணடுபின னுமபிணிததான, (20)

வேறு (சந்தவிருத்த வகை)

1078. தீககாரு மினறியிடா படடோலை வந்தொரு
சினததே ளெறிநது யிாகொள
மைககோல வெமபகடும அபபோ தகனறபின
மணிபபாசம வனபிலறவே
சக்ரேசா பணடிமயி டததோடு நினறதிருள
சறறேவிடிநத பகலாள
மிககோாகள பணடியி னடிததே கருஙகலநெறி
விடடா ரறிநதிதையுமே, (21)

1079. கருமபக டனைததையும விரைநதுவிடு விததலை
கடைநதவெவ விடததை நுகாவோன
விருமபுசன திககுமு ஞெருஙகுற விடுததபின
மிகுநதொா பகடடை யிதுவாா
தருமபக டெனககடி தறிநதயல விடுததனா
தவாநதறிவு மறற தொருநாள்
உரமபெற வெடுததகல நெடுஞசரி
தரிததததை யுறுஞசக டிறககினாகளே. (22)

1080, அககலவிம லககடவுள மிககநிலை யததுற
அடுததததரு மககு றையினுல
திககொருவ ரறறிடு விருசசிக முறைபபவுயிா
செறறவன இயறற வருபா
வககுவ டனைததுமுத றிபபெருமை பெறறனன
வழுததிடு மெமககி றையுமாயச
சகக [ரமெடுத] துவலம வைததுநிரு தபபடை
சயிததகட வுடகு மிறையே. (23)

1081. எனறுகமழ கநதமக ரநதவர விநதம
திருநதமறை யநத ணனெஞே (டு)
ஒனறுபடு சிநதையின உவநதிவை பகாநதனன
ஓசிநதஇடை அநதரி யொாபால

1080. நிலையததுற .பாவக்குவடு ..உததி.

1081. நந்தி—சிவபெருமான்.

எனறுமகிழ நநதிதரு மநதனை அறைநதிட
இருநதுமுன அறிநதி லனியான
துனறுதவ சிநதைமிகு பைநதொடி! உணாநதுகொள
தொழுநதருமம எனற னனரோ, (24)

வேறு

7. பரத்துவாசர் சொன்ன கதை

1082. குறிததவீ சனகழல நினைததெனு ளுஙகதி
குறிககொணு நனத ருமமே
பொறிததவா ரஙகொள பலததிறு லுமபுவி
புரககவே நினறு செயமினே!
செறிததபே ரனபுடன உரைததலகேள எனறயல
செழிததபா வஙகள தமையே
பறிததுவீ டிமபரின அளிககுமோா நனகதை
பரத்துவா சன்பு கலுவான, (25)

சீதரன கதை.

எண்சீர் விருத்தம்.

1083. தாயி னொடொரு கோபாலன சேயமுனனு
சமபு லிஙக மெலவொரு கலலையுந
தோய நாணமலா கநதங கலைமணி
தூப தீப மனமபா கடைபொடி
நேய ஆடிக விகைவெண சாமரம
நிருததங கீதம பலவிய மெணணிரண(டு)
ஆய நலலுப சாரங கணமுத
லானதும மணணி னுலவைத தருசிததான. (26)

1084, பததி யாலவினை யாடடினுல இபபடிப
பணணும பூசை பரமேசன கணடுமுன
சிதத யாகிக கருணையி னறகுனருச
செலவன வாழவுசெம பொறகுவை நலகியே

1082. செய்மினே! —செயகினற மினனே (மினபோனறவளே!)

1083. தோயம்—நீர்; கலை—ஆடை; அனமம—அனனம; பாகு அடை—பாக்கு வெற்றிலை; ஆடி—கணணடி-பதினறு உபசாரஙகள், கணம்-தண்டுல பிசைச,

முததி யாவாககும நலகுரு சிவலிஙக
முழும ணிததிரு மேனிய தாககியே
சததி யாமவன இலலையுந திபபியச
சோதி மாமணி யாலயம ஆககினன (27)

1085. அகக ணததினில இபபடி யேபுரிந
தமபு யபபொகுட் டாசனன வெஙகறை
மிகக நறபுயங கததவி சிறறுயில
விணடு நேடியுங காணரி தாகிய
முககண நிதத னவனமுன கருணையான
முநதி யேவெளிப படடனன நோககணடு
திககெ னுமபடி வீழநது வணஙகித
திருமப வுமவணங கிததுதி செயதனன. (28)

1086. இநத நறசெயல கேடடுவிண ணிததிலம
எறறி வீசு திரைககடற பாரெலாம
மநத ராசலத திணபுய மேறகொளும
மனனா யாவரும வநது அதிசயித(து)
இநது சேகரன பாதார விநதமுன
இறைஞசி யேததினா செஞசடை மாமுடி
யநத ணாள ரமரா கலுழசசியாய
அஙக முநதழீஇ யாசியுஞ சொறறனா. (29)

1087. செயய கணணுததற றேவுரைக குமமணிச
செமபொற கிணகிணிச சிறறடி மைநதனீ
வைய முயயவே **சீதர** னெனறுபோ
மனனி நினறு முதலாய மருவுதி
துயய நினகுல மீது பசுநிரை
சூழ வாழநத **கோபனும்** வநதனன
தையல பாலவரி வணடுமு பைநதுழாயத
தாம வணணன தனயனும ஆகுவான. (30)

1088. எனறு ரைதது நுதறகட குழகனும
இமப ரியாவருங் காண மறைநதனன
பினறை மறறிவன தணடா மகிழசசியாயப
பெட்பி னேடுடல போகம அருநதினன

1085. கறை—விஷம். புயகம்—பாம்பு.

1086. கலுழ்ச்சி—மகிழ்ச்சி.

மன்றல வீசு மலாக்கறப காடவி
மலகு பூநதிரு வைபவரு சோவெள்ளிக்
குனற மாயபபர மாயநித நியமதாயக
கோல மாஙகயி லாயங குறுகினை, (31)

1089. ஆத லாலரும பாவம அனைததையும
அகறறி டுஞ்சிவ புணணிய மானமியங
காத லோடெவ ராகிலுஞ செயகினரோ
காடசி யாமவா புணணிய வைபவம
ஈதெ னககண டெடுததுரை செயவதற
கீச னேயறி வனனுணமை யெனறேரேழ
மாத வககிழ வோாசிவ புணணிய
மானமி யஞசொல வஞசிகேட டேததியே, (32)

1090. செஙகை கூபபு நினறனள நறறவச
சீல ராமேழ முனிவரும போறறிய
மஙகை தனனையே நோககியா சிசொலலி
வார மாயசசிவ புணணியம நீபுரி
கஙகை வேணிக கடவுள கருணையெங
காலும நிறகுள தாருக வெனறவள
சஙகை தீர வுரைததுப பொருநதெநத
தததம ஆசசிர மஙகளுற றுரரோ (33)

1091. பினனா மெயததவக கோதைதன தேசமே
பினனு கனறன ருசசனைக கெனறுளம
உனனி யாவையுங கறபித தமலனுக
கோஙகும ஆலயம பூரியங கெஙகெலாம
மனன வேயெடுத தாடக மணடபம
வசசி ரமணிக கோபுர மேடைகள
பொனனி தழமரை வாவிகள கூபஙகள
பொஙகு நீரததடா கஙகளுண டாககினள, (34)

1092. கணண கனபுவி யெஙகுமங கஙகெலாங
கறறை யஞசடை கோமானுக கோஙகிய
விணண ளநத கொடுஞ்சியந தோமுதல
வேணடும பலவித மான விழாவமைத(து)

1091. பூரி—மிகுதி.

உண்ணெ கிழ்ந்திடு பத்தியி னாற்புரிந்
தோவில பாசபந் தக்கட்டின் வேரறப்
பண்ணு கின்ற சிவஞான முற்றென்றும்
பலவி தப்பெரும் போகம் அருந்தினாள்; (35)

1093. நறவு கொப்பளிக் கும்பொற் றகடவிழ்
நாண்ம லர்க்கடுக் கைச்சடை யோனுல(கு)
உறவ திந்துபின் மிக்க மகிழ்ச்சியோ
டும்பர் மாமுநி [வோர்]கணஞ் சூழவே
திறன்மு ழாஅதி ரப்பாரி சாதப்பொற்
செழும லர்க்கநன கமாரி பொழியச்சென்(று)
அறவு ருக்கொளி சனசனனி திபனாள
ஆர்ந்து பேரின்ப வாரியின் மூழ்கினாள். (36)

அத்தியாயம் 44.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சூதமுனிவர் சொல்கிறார்.

முனிவர்களே! சிவபுண்ணியச் செயல் பாவங்கள் அனைத்தையும் ஒழிக்கும் கதையொன்றைக் கேளுங்கள்.

சோமதன் கதை (வாழைக்குலை திருடியது)

வீரட்டமெனும் நாட்டில், சீமந்தம் என்னும் நகரில் வான்வித்தை வல்ல ஆசானுடைய மகன் சோமதன் என்பவன் கணிகையரைமருவிக் காலங் கழித்தான். சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவன் புட்கர நகரை அடைந்து, வாழைக்குலையொன்றை இரவில் திருடித் தலைமீது சுமந்து போம்போது, காவலர் கண்டு அவனைப்பிடித்து மன்னவன் முன் விடுத்தனர். அரசன் இவனை நன்றாக அடிப்பித்துக் கையை அறுத்துவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்.

ஆயினும், திருட்டெண்ணம் விலகாத சோமதன் மறுமுறை அரசன் அரண்மனைத் தோட்டத்திலேயே வாழைக்குலை திருடியபோது அகப்பட்டு முழங்கைவரை கைகளும் முழங்கால்வரை கால்களும் வெட்டப்பட்டு உயிர் விட்டான்.

உடனே கால தூதர்கள் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு சென்று இயமன் முன் விடுத்தனர். இயமன் "இவன் கொடும்பாவம் புரிந்தனெனினும், ஒரு முறை அரண்மனைத் தோட்டத்தில் திருடிய வாழைக்குலையைத் தன்னைத்

1093. கடுக்கை—கொன்றை; மூழ்கினாள்—சற்புத்தி மன்னன்மகள் மூழ்கினாள் (1014—1017 பாடல்களைப் பார்க்க).

தூரத்திவர்த காவலாக்கஞ்சி, ஆடகேசா ஆலயததிலே எறிந்துவிட்டு ஓடினன். அந்தப் பழக்குலை ஆடகேசருக்குச் செய்யும் அபிடேகத்திற்குப் பயன் பட்டது. அதனல் இவன் செய்த பாவமனைததும் பறந்தது. இவனை விட்டு விடுங்கள்" என்று தூதுவாக குரைத்தான. அந்தகன தூதரும அவ்வாறே அவனை விட்டு விட்டனா. அவன உயிா பெற்றவுடன இயமபுரியில் நிகழ்ந்ததை இயம்பினன. அதைககேட்ட யாவரும் வியப்பெய்தினா. (பினனர் அவன் உயிா நீஙக) சிவகணஙகள் விமானததுடனவந்து அவனை அதில ஏற்றிச்சென்று சிவபெருமான் திருமுன விடுததனர்; அவன் மீளாப் பெருவீடெய்தினன.

சிவதரும மான்மியம்—தொடாசசி

அத்தியாயம் 44.

எழுசீர் விருத்தம்

1094 விரிசுடாக கறறை வெணணிலா இழைதத
வெணபொடி பழுதததூய மேனிப
புரிசடை முடிககண டிகைமணி மாாபப
புணணியச சூதமா முநிவன
திரிமலம அகறறுந துறவிாகாள! உரைககேன
சிவதரு மஙகளகேட டவாககும
அரியபா வஙகள அனைததையும ஒழிககும
அருஙகதை கேணமினென றுறைவான. (1)

சோமதன் கதை

1095. விரிநதநீ லஙகண மேயநதுதன கடைவாய
வீழககவே மேநிகண றுளளிச
சொரிநதபால தேஙகும வாவியிற கமலத
தூவியன னசசெழும பாாபபுப
பிரிநதநீ ரறபபால பருகியே யீனற
பேடிரை வாயபெயத தெவிட்டி
திரிநதுலா விககண படுததிடும பணைசூழச
சீாதநிவீ ரட்டமாங் தேசம. (2)

1095. பாாப்பை யீன்றபேடு ; பாாபபின வாயில இரைபெயய.
பணை—வயல்; நீாநிலை.

1096. குணதிசை யுதித்தே வேர்விழு மிருட்காற்
கொளளைசீத துலகொளி பரபபும
மணமலா வனச நாயக ரிருவா
வடடமா மதியிரு புறததும்
அணவின ரெனக்கண டதிசயித திராகும
அஙகணுற றதுவென இளைஞா
எணமின் னனஙகா திருகுழை முடியொத
திருநதசீ மந்தமா நகரே. (3)

1097. அஙகணவாட குரவன அருமபடை விஞைசை
அறிநதவன அவற கொரு தனயன
துஙகமாம புயசசோ மதன்கணி கையாபொற
சுணஙகுபூத தழகுவாரந தொழுகுங
கொஙகைமேற றழுவிக கனிநதமு துககுங
கொவவைவா யிதழமுறை பருகி
இஙகிதம பெருகிச சிறிதுநாட கழிததங
கிருநதபின அநஙகா தணநதான. (4)

1098. பாயிளங கதிரகால நுழைகலாப பராரைப
பைநதழை யிருளபடப பொதுளுஞ
சேயுயா பொழிலசோ கசசப அகடு
திஙகளென றுமபலதோ டலர
ஆயிர இதழததா மரைமதுப பருகும
அளிகளவ வாமபலகண படுககுந
தூயநீா வாவி கமழுளற பழனஞ
சூழநதிடும புட்கர நகரில. (5)

1099. செழுமடற பருஉததாட சுருளவிரி குருததுச
சேணமுக டளவுநெட டிலைககால
முழுமுதற கதலிக குலைதலை சாய
மூசுதங கததக டிழைததுப

1096. அணவுதல்—அணுகுதல; வடடமாமதி—முகம; எண—எணண; மின் ஆனனம—மினனா ஆனனம. ஆனனம்—மதிக்கும, இருகுழை—இரணடு சூரியாககும், (பினனல) முடி ராகுககும உவமை.

1098 'இருள்படப் பொதுளிய பராரை மராஅம" —திருமுரு.
கசசப அகடு திஙகளென்று—"அளளற்காராமை அகடு வான மதியம் ஏய்கக'; "—சம். தேவா III—199-1. அளல்—அள்ளல்—சேறு.

1099. கழுது—பேய்,

பழுதறப் பொதிநத தெனுஙகன தாறறிற
பழுததடைஙக கனிககுலை தடிநது
கழுதொடு கழுது கையறை யிருளகூா
கஙகுலிற களவிறைற கொணாநதான, (6)

அறுசீா விருத்தம்

1100. சீரததிற பொறுதது வழிவிலககித
திருமபி நடககும போது கணடு
துரததிப படருங காவன மைநதா
தொடாநது முடுகிப போயபபிடிததுக
கரததிற பிணிததுச சுமையுடனபொற
கதிாமா முடிமன னவரவைமுன
உரததிற செலவிட டனாிவனை
உறுககி நிருபன புடைபபிததான, (7)

எழுசீா விருத்தம்

1101. சோரரியா வரையும வேரறக களைநது
தொலலுல கனனபோற பாிககும
வீரவேற றடககைப புரவலன சோரன
விறறபெருந தடககையொன றறுததுத
தூரவே துரததி விடடனன பினனுந
தொலவினை பிடாபிடித துநத
வாரமாய மீள வநதிராப பகலாய
வனகள வேபுாிந தனனுல, (8)

1102. கருமபுபூங கனுவிற காயததுமேற பழுததுக
கனிநதமு தொழுகியெவ வுயிாககும
விருமபுசெந தேறல போனமெனத தருககள
விளைபலம வெடிததுவீ ழுருவிச
சுருமபுவாய பாடுததுப பருகுபிங காரத
தோபபிறை மநதிர புரததில
அரமபைநாட பழஙகள அனுதினந திருடி
அயலபடா காலையோா போதில, (9)

1102. மந்திரம்—அரண்மனை.

1103, கொககரித திடிபோற குமுறியாாப பரிததுக
கொணடுகா வறசெயவோா கணடு
சிககெனப பிணிததுக குரிசிலபே ரவையிற
சோததனா அரசனும நோககி
மிககள வருககுங களவனும இவனை
விறற கைகள முழஙகைமட டிருதாள
ஒககநீண முழஙகால மட்டுமே தடிமின
ஒலலையென றுரைததிடத தடிநதாா. (10)

1104. பட்டுழந துடலம பதைபதை பதைததுப
பறநதலை மறறநா ளுயிாவிட
டிட்டுறும இவனை மறலிதூ துவாகொண
டெறறியே புடைததுடன கொடுபோயக
கடவுளாம இயமன அருகுவிட டனாிக
களவனவெம பாவமுள தோநது
நடுவனுந தருமன தூதரை நோககி
நனமொழி கருணையால உரைததான. (11)

1105. எடுததுரைக கரிய பாவமத தனையும
இககய வனதினம இழைததே
அடுததொரு போது புரவலன கதலி
அடவியிற சென்றரம பைததா(று)
ஓடிததிருங களவில திருமபியோா வழியில
ஓடினன அவனையே கணடு
கடிததவா ளெயிறு நககியே தொடாநது
காவலா துரததியே படாநதாா, (12)

1106, கயவனுண ணடுஙகிக கடிதுபோம பொழுதக
கனியெலாம பயததினல நெறறி
நயனனும ஆட கேசனு லயததில
நணணவே முனசெயபுண ணியததால
அயலெறிந தகனறுன மறறைநாட காலை
அஙகணுற றேரர சனுககிச
செயலையுங களவன கனிகளா லயததிற
சேரவெற றியதையும உரைததாா. (13)

1103. களவருககுங் கள்வன்—கள்வர்க்குங் கள்வன.

1107 அரசனுங் கதலிக் கனிபரா தரனும்
ஆடகே சனுக்கபி டேகம்
பரவியே புரிமின் என்றுரைத்த தன்னப்
பலங்களி யாவையுமபி டேகத்
திரவியத் தோடு பண்ணினர் அந்தச்
சிவதரு மத்தினால் அனந்தம்
விரவுபா வங்கள் அகன்றன நீங்கி
விரைந்துவிட் டிருமின்என் றுரைத்தான். (14)

1108. அந்தணன் புரியும் பூசையைத் தலைப்பெற் றோரண
டக்கணம் அவனைமுன் பிணித்த
பந்தம்விட் டொழித்தே அனுப்பினர் அவன்கண்
படுத்துணர்ந் ததுவென எழுந்து
புந்தியுள் மகிழ்ந்து தன்செயல் அனைத்தும்
புகன்றவன் கேட்டிடும் எவரும்
மைந்தரும் உள்ளம் அதிசயித் தனர்அவ்
வைகலவந் தனர்சிவ கணத்தோர். (15)

1109. அள்ளிலைச் சூலம் ஏந்தியா ரனையிருவ
அணிவிமா னத்திவன் றனையங்(கு)
உள்ளவர் எவருங் கண்டதி சயிக்க
உவப்புடன் ஏற்றியே கொடுபோய்ப்
புள்ளிமான் அதள்சேர் அண்ணல்முன் விடுத்தார்
பொங்குளம் மகிழ்ந்தவன் நெடுநாள்
விள்ளரும் வேட்கை யால்வந்த தன்னபின்
மீண்டிடா முத்தியும் அடைந்தான். (16)

அத்தியாயம் 45.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:—

மாதவம் புரியும் பல முனிவர்கள் கந்தமாதன வெற்பை அடைந்தனர்; அங்கே கண்ணுவமுனிவர் வர அவரை முனிவர்கள் வணங்கித் தாங்கள் சென்ற இடங்களில் ஏதேனும் அதிசயம் உண்டோ எனக், கண்ணுவர் உரைக்கின்றார்.

கண்ணுவர் உரைத்த கதை, காரக்கவன்—வயிணவன் கதை

(நெய்விளக்கு ஏற்றிய தருமம்)

மாளவதேயத்தில் கலியாணபுரம் என்ற நகரில் வணிகர்குலத்தில் காரக்கவன், வயிணவன் என இரண்டு கொடும்பாவிகள் இருந்தனர். அந்த வஞ்சர்கள் பகற்போதிலே வணிகருடன் கூடிச்சென்று பொருளீட்டிவந்து இரவில் வளநிதி உடையோரை வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து, உபசாரம் செய்து, வஞ்சகமாக அவர்களைக் கொன்று அவருடைய பொருள்களை எல்லாம் கைப்பற்றுவர்; வனத்திற்சென்று வழிப்பறி செய்து ஒன்றும் அறியாதவர்போலப் பகலில் மற்ற வணிகருடன் கலந்திருப்பர். ஒருநாள் ஓரிடைச்சி வீட்டில் பொருள் மிக உடைய இடையர் பலர் இருப்பதை உணர்ந்து, இக்கள்வர் இருவரும் அங்குப்போய் இடையர்கள் தூங்கும்போது அவர்கள்மீது மயக்கப் பொடி தூவி அவர்கள் கையிலிருந்த பொருள்களையும் இடைச்சி வீட்டில் இருந்த பொருள்களையும் கவர்ந்துகொண்டு, பொருளைப் பங்கிடுவதற்காகக் காட்டுக்குள் வெகுதூரம் சென்று, அங்கே பூஜையின்றிக் கிடந்த ஒரு சிவன் கோயிலை அடைந்து, இடைச்சி வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த ஓர் அகலில் நெய்விட்டுத் திரியிட்டு அங்கு ஏற்றிவைத்துப் பொருளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு ஊர் சேர்ந்தனர்.

பொழுது விடிந்ததும் இடையர்கள் மயக்கம் தெளிந்து விழித்துக்கொண்டு, களவுபோனதை அறிந்து கூக்குரலிட்டனர். ஊர்க்காவலர் வந்து கள்வர்களின் அடிச்சுவடு பற்றித் தொடர்ந்து சென்று கள்வர்களைக் கண்டுபிடித்து மன்னவன்முன் விட்டனர். அரசன் கள்வர் இருவரையும் கொலைசெய்யப் பணித்தான். அவர்கள் அங்ஙனம் கொலையுண்டதும் சிவகணங்கள் விமானத்துடன் வந்து அவ்விருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு போய்ச் சிவபிரானது சந்நிதியில் விட்டனர். இடைச்சி வீட்டில் திருடிய நெய்யாற் சிவன் கோயிலில் விளக்கேற்றிவைத்த சிவதருமமே அவர்களைச் சிவலோகத்திற் சேர்த்தது.

இவ்வாறு கண்ணுவர் கூறியதைக்கேட்ட முனிவர்கள் வியந்து சிவபெருமானது திருவடியை வாழ்த்தினர்.

வாமதேவ முனிவர் கூறிய கதை—கண்டகன் கதை

(குளத்திற் சேறு எடுத்த தருமம்)

அப்போது வாமதேவ முனிவர் மேய்சிலர்க்குக் கூறுகின்றார்:

குண்டல தேயத்தில் கபித்தம் என்னும் நகரில் கொடியவனான கண்டகன் என்பவன் நாட்டிலும் நகரிலும் களவுபுரிந்து வந்தான். அவ்வாறு ஈட்டிய பொருளை யெல்லாம் மசசேசுரம் என்னும் திருக்கோயிலைச் சார்ந்த திருக்குளத்திற் சேற்றில் ஒளித்து வைத்திருந்தான்.

ஒரு நாள் அப்பொருளை எடுத்துவரச்சென்று, வைத்த இடந் தெரியாமையால், அக்குளத்தின் சேற்றை யெல்லாம் வெளியில் கொணர்ந்து போட்டுத் தேடி, இறுதியிற் பொருள் கிடைக்க எடுத்துச் சென்று நெடுநாள் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவித்தான். அவன் இறந்தபின் சிவகணங்கள் அவனை விமானத்தி லேற்றிச் சிவலோகத்திற் சேர்ந்தனர். அவன் சிவலோகம் சென்றபொழுது அரமபை மாதர் அட்டமங்கலங்கள் ஏந்தி, பலவித உபசாரங்களுடன் அவனை அழைத்துச் சென்றனர். சிவலோகம் அலங்கரிக்கப்பட்டு அவனை எதிர் கொண்டது. இதைக்கண்ட நான் இவன் யார் என்று சிவகணங்களைக் கேட்டேன்; கணங்கள் இவன் சிவன் கோயிற் குளத்தின் சேற்றை வெளியேற்றிய சிவதருமஞ் செய்தவன் என்றார்கள். அறிந்தோ அறியாமலோ செய்யும் சிவ புண்ணியத்தால் எத்தகைய பாவங்களும் விலகும்; சிவலோகமும் சித்திக்கும்.

சதானந்தர் சாற்றுவது.

சோபனன் கதை (சிவ பூசைக்கு மலர் அளித்த தருமம்.)

பின்பு, சதானந்தர் ஒரு கதை கூறுகின்றார் .

காம்பிலிய நாட்டில் குந்தாபுரம் எனனும் நகரில் தீரா வறுமையனை சோபனன் என்னும் மறையவன் இல்லந்தோறும் பிச்சை எடுத்து வயிறு வளர்த்து வந்தான். அவனை முருகநேசனும் சிவ பெருமானை வழிபடும் சைவ மறையவர் ஒருவர் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தலில் மழைக்குத் தங்கியிருந்தபோது கண்டார். அவரை அம் மறையவன் வணங்கித் தன் வறிய நிலையை உணர்த்தினன். அவர் மிகவும் இரங்கி, "அஞ்சாதே, திக்கற்றவர்க்கு முக்கட்பெருமான் செல்வம் அருள்வார். நீ இன்று தொட்டு ஒரு நந்தவனம் அமைத்து அங்கு மலரும் மலர்களை வைகறையில் எடுத்து வைத்து முருகநேசப் பெருமானுக்கு நல்கி வருக; யாம் அம்மலர்களால் அருச்சனை புரிவோம் அவ்வாறு புரியின் சிவபெருமானது அருள் கிடைக்கும், இம்மையில் அளவற்ற செல்வமும் மறுமையில் அழியாச் சிவபதமும் எளிதில் எய்தும்" என்று இனிய மொழிகளால் இயம்பினர்

சோபனன் அவ்வாறே நந்தவனம் அமைத்து, காலையில் மலர் கொய்து முருகநேசன் அருச்சனைக்குப் பயன்பெற நல்கினன். அம்மலர்களால் அரனடி அருச்சிக்கப் பெற்ற அன்றைப் பகலே இந்திரன் சோபனனிடம் வந்து, சிறந்த தேனமுதத்தை அவனுக்கு ஈந்து 'அன்ப! நீ இவவுலகிலே நெடுநாள் இம்மைப் போகங்களெல்லாம் இனிதே நுகர்ந்து, இறுதியில் இந்திரலோகம் வருக!' என மகிழ்வுடன் வாழ்த்திச் சென்றான்

சோபனன் வியந்து, விமலனடியை மனத்திலே வாழ்த்தி, வாவியில் முழுகித் தூயனாகி மேலும் மலர் கொய்து சென்று தேசிகர் கையில் நல்கினன்,

அவரும் அம்மலர்களை அந்திவண்ணர் செஞ்சடைமுடிமீது அணிவித்தார். அப்போது மங்கைபங்கர் சோபனன்முன் எழுந்தருளி இரங்கி நோக்கி, "மைந்தனே! மலர்வனம் அமைத்து மலர்கொய்து எமக்கு நல்கினை. யாமும் அவற்றை முடிமீது மகிழ்வுடன் ஏற்றோம். உள்ளன்புடன் உவந்து செய்த இத்திருப்பணியின் பயனாக இவ்வுலகிலே ஈடற்ற நலம்பெற்று வாழ்ந்து, மறுமையில் நீயே இந்திரபதவிபெற்று, வானவர் வழிபட இந்திரபோகமெலாம் இனிதே நுகர்ந்து, பேரின்ப வீடும் பெறுவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிக் குபேரனை விளித்து, 'நீ இவனுடன் எப்போதும் இருந்து, வேண்டும் பொருளுதவுக!' என்று ஆணை தந்து மறைந்தருளினர்.

அருமை யுணர்ந்த சோபனன் சைவதேசிகர் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, மலர்தூவி வாழ்த்தி, 'சற்குருவே! தங்களின் தரிசனத்தாலே கடையேன் கடைத்தேறினேன்; இறைவரருள் பெற்றேன்' என்று நன்றியறிதலுடன் நவின்றான். பின்னர் அளவற்ற பெரும் போகந் துய்த்து, இறுதியில் இந்திரத்துவமும் சிவனடி நீழல் வாழ்வும் பெற்றான்.

அத்தியாயம் 45.

சிவதருமமான்மியம்—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

1110. சூதனங் குரைப்பான் மேன்மை
தொழுதகு தவத்தீர் கேண்மின்
ஆதரம் பெருக வேறோர்
அருங்கதை யுரைக்கேன் முன்னர்
மாதவக் கிழமை பூண்டு
வருமுனி வரர்பல் லோர்கள்
போதமுற் றருந்த வங்கள்
புரிந்தன ரிருந்து யோகின் (1)

1111. புலியினொடு பறழு மானின்
புனிற்றிளங் கன்றுங் கூடி
மலிகுரற் குழறும் பேழ்வாய்
மடங்கலின் முலைக ளுண்ணும்
எலிவெயி லுருப்ப நோக்கி
யெழுந்தராப் படம்விரித்துக்
கலிகடி குடைநி ழற்றுங்
கந்தமா தனவெற் பார்ந்தார். (2)

1112. அப்பொழு தஙக ணுறற
லரியகண் ணுவன டைநதான
மெயப்பொருள முனிவ ரன்பு
மீதூர வெழுந்தி றைஞ்சிச
செபபரும் ஆச னததிற
சோததுபு முனியெங கெஙகுற(று)
இபபதி வதிநதாய கண்ட
இறுமபூதே தியமபு கெனறா. (3)

கண்ணுவர் உரைத்தது

கார்க்கவன், வயிணவன் கதை, நெய்விளக்கேற்றியது.

1113. ஆறறருந தவததோா சொறகேட
டரியகண ணுவனு ரைபபான
ஏறறமாம பிரம லோகத
தினுமிஙகு படாநதேன அஙகண
தேறறமிக குளவி யப்பாற
சிறந்தன கணடேன உணமை
சாறறுகின றனனசோம பினறிச
சடாமுடி தவததீா! கேணமின ! (4)

1114. கருமயிாப படிவச செஙகட
கவிழ்தலைக கரடி புறறும
பருவரை யகழ்நது நோககிப
பஙறலைப பாநத ளினற
குருமணிப பதும ராகங
கொழுஙகனல எனததி கைததது
மருளுறும பொழிலசூழ சீாததி
மாளவ தேயம் அமமா. (5)

1115. கோணடல்கண் படுக்குஞ் செமபொற
கொடுமுடிப் புரிசை வீதி
வண்டலம பாவை தனனை
மகிழ்குழ மகவுக் கெனறு

1113, லோகத்தினும்—லோகததிருக்து.

1115. வண்டல்—மகளிர் விளையாட்டு,

விணடலம வநது வேட்கும
வியனபரத தியாசி ருர்பாற
கணடலம போது வீசுங
கலியாண நகர மீதில. (6)

1116. வணிகாதங குலஞசொற கார்க்க
வனும் வயி ணவனும் வீரந
திணிதடந தோளா ரூாககா
தீயவெம பாவ மிககோா
துணியுமவரு சகாதி வாவிற
சூழநாயக ருடனே கூடி
மணிநிதி கொணடு விறறு
வலலிருள மனையில வநதாா. (7)

1117. பொருளமிக வுடையோா தமமைப
பொருககென மனைய ழைததுத
தெருளுப சாா மெலலாரு
செயதபின போது போககி
அருளசிறி தேனும இனறி
யஙகணவந தவரை யெலலாம
மருளுமவரு சனையான மாயதது
மறறவா பொருளகைக கொணடாா. (8)

1118. வனமடுத திடுவா சததா
வழிவரு வோரை யெலலாம
அனவர தமும பறிததே
அடிததுயிா வதைதது மீளத
தனபதி வணிக ரோடு
தழீஇபபகல அறியாா போல
இனமுடன இருநதாா பாவம
இததுணை யெணணற பாறரே. (9)

1119. ஒருபகல இருவ ருஞசோந
துளததிலொன றுனனிச செலவா
வருவதிங கிடைசசி வீடடில
வைபபெலாம அஙகே யெனறே

1116. திவா—பகற்பொழுது.

1119. கனவு—தூக்கம்,

ஒருமையோ டிருளில அஙகண
உறறவா கனவு சோதித(து)
அருமருட பொடிகள தூவி
அவாபொருள அனைததுங கொணடார. (10)

1120. அஞசகா இடைசசி வீடடில
வதிநதிடு பொருளக ளுஙகொண(டு)
அஞசிடா நெடுநதூ ரஞசென
ருரணி யததிற பூசை
எஞசலசோ சமபு மேவி
யிருககுமா லயததிற சென று
புஞசமா நிதிபு குநது
பொருககெனக கொளநி னைநதார, (11)

1121. வடுததனைப பழிதது நீணட
மதாவிழி யிடைசசி யிலலில
எடுததநெய யிடிஞசில வாகநி
இருநதிரி முறுககித தோயததே
அடுததபே ரடவிச செநதீ
யதனிடைக கொளுததி வைததுப
படுததிடு பொருளப குநது
பறறிமுன னகரஞ சோநதார. (12)

1122. இருளபுலாந திடட காலை
இரவிவந நுதிதத போது
மருளகன றுணாகோ பாலா
வலலிருட களவா வநது
பொருளகவாந தகனறு ரெனறப்
போதுகூக குரலி டககூஉயத
தெருளுமூா காபபாா கசசை
சோததுவாள பரிசை கொணடார். (13)

1123. அலலினும பைஞஞீ லஞசோ
அதரினும் படாந்த பாறைக
கலலினும அறலி னுமநீள
கயததினுஞ செறிபைந தோட்டுப

1120. எஞ்சல்—அற்று ஒழிகை; புஞ்சம—குவியல்.
1121. இடிஞ்சல—விளக்குத தகழி.

புலலினு மழையி னும்மெப
புறததினும விலககி மீளச
செலலினும் அடியெ டுததுச
சென றவா பிணித்துக கொளவாா, (14)

1124. கதுமென இடைசசி முனறிற
கடியடைந தடிகள பாாததுப
புதுமைபெற றிடுத டததைப
பொருக்கெனச சுவடு நோககி
இதுவிது வெனறு பறறி
யெடுததுநெய யெறுமபிற செனறே
விதுவினை யிராகு பறறு
மேனமையிற களவாக் கண்டாா, (15)

1125. வரிநதிடு வடகக யிறருல
வணிகாதிண புயததை வீககிப
பிரிநதிடா வகைபு றததிற
பிடிததுவாள விதிாததிட் டோஙகித
தெரிநதுநன னீதிச செங்கோல
செலுததிடு நிருபன முனனா
பரிநதுவிட் டூாகாப போரிப
பாதகா செயலு ரைததாா. (16)

1126. கேட்டலும புழுஙகி வேநதன
கிளைததிடு களைகள் மாககட(கு)
ஈட்டிய தெனககு றிததே
யிருவாசென னியுந்த டிநது
வாட்டிறற படைமுன வீசி
வாஙகுமுன விமானந தனனிற்
ருேடடிருங கடுககை யணணல
தூதாவந தேற்றிச செனருா. (17)

1127. படரிருட் கறறை சீககும
பாயகதிா கனலோ கததின
மடலவிழ கமலப புததேள
வணடுழாய் மாாபன தேடித

1124. தடம்—வழி. விது—நிலா.

1126. களை—குற்றம்.

தொடரவும வெளிபப டாத
சோதிசன னிதிமுன வைததா
விடலருங கருணை யெமமான
விருமபவீற றிருநதா மாதோ. (18)

1128. கரியகந தரததா முனனா
களவுகொண டிடுநெய தனனில
திரியது கொளுததி வைதத
தீபததால இவாகள ஈட்டும
அரியபா வஙக ளெலலாம
அகனறன எவாகரும எட்டா
வரியுழு வைததோ லாடை
வளளலசன னிதியி லுறறா. (19)

1129. எனறகண ணுவாசொற கேட்டே
இநதியரு சோபு லனகள
வெனறிடுந துறவோ ரியாரும
வியநதுளங களிததுச செமபொற
கொனறயரு சடில எமமான
கோதிலபுண ணியஙகள தோநது
நனறென அதிச யிததது
ஞானவா னநதத துறறா. (20)

வாமதேவர் கூறுவது.

கண்டகன் திருகக்குளத்திற் சேறெடுதத கதை.

1130. **அபபகல வாம தேவன்**
அருமுனி யிதனைக கேட்டுத
துபபுர வளததான மிகக
தொழுதகு தவததோா யாாககும
ஒபபரும உளமவி யபப
உடலமயிா பொடிககக் கணணீா
மைபபுய லெனப்பி விறற
மகிழநதொரு காதை சொலவான். (21)

1131 மாதுளை கமுகு புன்னை
மாழைகோங் கிலவம் பூவை
மேதகு நாவல் அத்தி
மெல்லிதழ்க் கடுக்கை யொன்பான்
பேதமா மணிபொன் தாங்கிப்
பிறங்குபார் மடந்தை மாயோன்
கோதிலாப் பைங் குழைக்கென் றேந்துங்
குண்டல தேய மம்மா. (22)

1132. **த**னியிறை நிவேத னத்திற
சாரங்கொண் டவைகள் எல்லாம்
புனிதமாக கியநித் தன்மை
போனமென்ச் செய்து பின்னும்
மனிதரூழ் திரண்ட தாக
வருமென்ன வேழ முண்ட
கனிவிளாக் காட்டு சோலை
கபித்தமா நகர மாதோ. (23)

1133. **அ**ங்ஙகா மருவுந் தீயோன்
அரியபா தகங்கள் செய்யும்
பின்னவன் **கண்டகன்** வான்
பிறையணி சிகர மேடை
நன்னக ரினும்பே ரான
நாட்டினும் ஊரி னுஞ்சென்(று)
உன்னருங் களவிற் பன்னாள்
உறுபொருள் ஈட்டி னூலை. (24)

1134. **அ**ப்பொருள் அனைத்துங் கொண்டே
அண்ணல் **மச் சேசுரன்** முன்
செப்புறு கமல வாவிச்
சேற்றினுட் கலலி வைத்துத்
தப்பியிச் சையின்றிச் சென்று
தனித்துடன் மற்றைநாள் வந்(து)
எப்புறம் என்று காணு
தெடுத்துப்போயச் சேறு பார்த்தான்; (25)

1131. மாழை—மாமரம்; இலவம்—நேற்றுமரம்; பூவை—காயாமரம்; மாதுளை முதலிய பத்தும் நவமணிகளையும் பொன்னையுந் தாங்கும்.

1133. கபித்தம்—விளா.

1135. வைததிடு தலஙகா ணுமல
மறநதெஙகும பாாததுச சேறறைக
கைததலங கொடுபோயத தூரக
கடிதெறறிப பாாததுங காணு(து)
எததலம எனறு மீள
எஙகுஞசோ திததுக கணடு
சிததமுள மகிழுக கொணடு
சென றுபோய நெடுநாள துயததான. (26)

1136. இறநதனன அவனேக கஙகை
நாஞசடை வளளல தூதா
சிறநதிடு விமானத தேறறிச
சிவலோகங கொடுபோய வைததார
அறநதிகழ சிவதூ தாககண
டாரெரலின னவனென றேனுக(கு)
உறுநதவ சிவத டாகத
துறுபஙகம எடுததோன எனறுா. (27)

1137. அறிநதிவன சேறெ டுததே
அகறறிய தனறு பொனறுற
செறிநதிடு சிவத டததிற
சேறுக ளொடுததுத தூர
எறிநதிடு தருமந தனனுல
ஈடுபா வநதீந திஙகு
மறிநதிடா வகையெங கோமான
மகிழுவ கடைநதான மாதே. (28)

1138. கணடவை அனேததும தனனுள
கரநதுகொண டெறிநதா நாடட
மணடல வடிவ மான
வசசிர ஆடி முறறுங

1136. பஙகம—சேறு.

1138-40. கணணடி, பூரணகும்பம, ரிஷபம, இரட்டை வெணசாமரம, லக்ஷ்மி உரு, ஸ்வஸதிகம, வலமபுரிச சஙகம, தீபம—இவை ஆகமப்படி அட்ட மஙகலம். இவறறை உடைய அரமபைமாதா ஊரவசி, மேனகை, ரமபை, திலோததமை, சுமுகி, சுந்தரி, காமினி, காமவாததனி.

கொணடவா ரமுதச செம்பொற
குமபமெயத தரும மேனி
விண்டுரு வெடுதத மூரல்
வியனமழ விடையு மமமா, (29)

1139. விரிசுடாக் கறறை காலும
வெணணிலாப பரநது வீசிச
சொரிதரு மணிககாம பேறற
தூயிணைச சாம ரஙகள
வரியளி முறுகக விழதத
மரைமலாச செயயாள நனகு
பிரிவறு சுவததி கஞசீா
பெறுவலம புரிவெண சஙகம. (30)

1140. ஆணவக கிழஙகு வேரோ
டறுததிருட பிழமபு சீததுச
சேணவக கதிரவி ரிககுஞ
சிவஞான தீபம புததேள
மாணவக குறிதீாத தடட
மஙகலம ஏநதிச செமபொன
தூணவ மணிபபு றததிற
சூழநதனா அரமபை மாதா. (31)

1141. ஆறறரும பாத கஙகள
அனநதகோ டிகளசெய தாலும
காறறெறிா பூளை போலக
கணததினில தொலைதது விணணோா
போறறிடுஞ சிவலோ கததிற
பொருகவென வைககும எஙகோன
ஏறறநல தருமம வாரும
எனததுவ சஙக ளாமே. (32)

1142. அண்டகோ ளகைமு கட்டை
அளநதிடும மணிவி தானத(து)
எணடிசா முகமும பூகம
இருஙகமுழ கதலி செநதேன

1142. கண்டை ஆள்—கணடு (கற்கணடு) போன்ற.

விண்டபூந் தாமம ஆரம
வோமருக் கொழுந்து நாலக்
கண்டையாள் கீதஞ் சினனங
கனகதுந் துபி கறஙக, (33)

1143. பொங்கழல உலைமு கத்திற
புடைசுழன றுருகி ஓடும
தங்கமுற றஙகள் நீளகொத
தளஙகளபன னீரகத் தூரி
குஙகுமக குழம்பு நீவி
குளிரகருப் பூரக கோலம
எஙகணும் பொறிததுத் தூமம
இட்டுவிஞ சையாகள் ஏதத, (34)

1144. துலஙகுபொற பதும ராகம
சுததிசெய வதுபோ லெலலாத்
தலஙகளுக குயர்வி யபபாம
சமபுவாழ சிவலோ கததை
அலஙகரித தனரி வனவந
தடைவதற காக எனறு
நலஙகிளா எநதை தாதா
நவிறலகேட டிவணவந தேனுல. (35)

1145. ஆருயிரத தொகைககெ லாமவந
தருசலென றருளபெம மான்சீர்
கூருநல தரும மேனமை
குறிப்பதற கெளிதோ எனறு
தேருமுள ளத்தி னேடு
செப்பினேன துறவீர! எனன
ஓருநற சதானந் தன்கேட
டோகதை உரைகக லுறறுன, (36)

வேறு

சதானந்தர் சொன்னது

சோபனன் கதை.

சிவ பூசைக்கு மலர் அளித்தல்

1146. **பொங்**கர்குளிர் நிழல்பரப்பத் தழைக்குழைக்குந்
தனஞ்செறிதண் பொதும்பாகக் காவில்
தங்குகவைக் குளப்படிசெங் குன்றிவிழிக்
கருங்கேழல் தனிப்போ ரேறு
திங்களமருப் பால்கழந்த குழிமீள
அம்மருப்பிற் செறிவெண் முத்தங்
கங்குலிருள் துரக்கவுகுத் திடுமெழிற்**காம்**
பீலியமாங் கவின்கொள் தேயம். (37)

1147. **ப**ருவரைத்தாட் குரிமணிக் குடக்காயத்திணை
முட்டத்தெங்கிற் பழங்கள் சிந்தப்
பொருங்கயவாய்ப் பெருவாளைப் பகடுகளித்
நிளங்கமுகைப் புடைத்துச் சாடிக்
குருமணிமா வடுச்சிதறி மாதுளைவித்
துக்கத்தரிஞா குயங்க ளங்கண்
பொருவில்லெயிற் றெனப்பனைத்தீர்ந் திருக்கணமருட்
டுங்**குந்தா புர**ம் தாமால். (38)

1148. **அ**ந்தநகர்ச் **சோபனன்**னான் மறையவனதீ
ராவறுமை யதனால் என்றும்
நொந்துபெரு வீதிமணிக் கடைதோறும்
அங்கங்கு நுழைந்து போகிச்
சிந்தைதளர்ந் திடவெள்வாய் திறந்து பிச்சை
இடுமினெனத் திரிந்து வாங்கி
வந்துநுகர்ந் திலலு மற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்
தரிற்றனிபோய் வதிந்தான மாதோ. (39)

1146. தனம்—சந்தனம்.

1147. தெங்கின்பழம்—குயம்: கமுகு—களம்; மாவடு—கண்; மாதுளை வித்து—எயிறு (பல).

1149. அஙகணவழி யிடைபபடடு முகுந்தேசன்
சரணமலா அருசசிப போாகள
மஙகலசை வாகமநதோ மறையவாதங
குலோததுஙகா மலாக டுகைகக
கொஙகலாதாாக கிரீசனநதா னததுதிததோ
ராமடுதத கோளபுட்பா
தஙகிமுனவள ளுறைபிதறிக குமுறிமழை
விடாதுபெயச சாாநதி ருநதாா. (40)

1150. அககாலை தரிததிரனுரு சோபனனகண
டெழுநதுாிககோா அடியி றைஞசி
இககால மளவுமவிப வஙகளெனக
கடைநததிலை இபா டிததாயப
புககாவி அனுதினமும வருததினனெனா
றவனசொலவப போது கேடடுத
திககாருமை அறறவறகுச சமபுவுணடே
இருமையுநதான பிறககு நலகும (41)

1151. எனறுகரு ணைககடலாரு சிவமறையோா
சிறிதுளததில இரஙகிச சொலவாா
துனறமரா மணிமகுடம படடுரிஞசிப
பழுநதழுமபு துலஙகு பொறறுாள
மனறினடித திடுமெஙகோன அருசசனைககு
நநதவனம அமைதது நாடபூச
சென்றுகொடு இனறு முதல அமமலரால
அருசசனையாம செயகினறோமால. (42)

1152. அததினமபைங கடலவிடமுண டுலகமுணடோன
ஆதியருக கருளுங கோமான
சிததமகிழ கருணையினால அாியசெலவம
உனககுவநது சேருமு எனனப
புததமுதம அனையசொறகேட டபபடியெனா
றவனவெளியிற புறபபட டனபாயக
கொததலாபூ நநதவனம அமைததுலவை
பைநதழைகள குழைதத பினனா, (43)

1149. கோளபுட்பம— ஒரு ஸ்தலம்.

1153, கூருமபுசிறை விரிததுவல மிடஞசுழலவீ
அறுபததகால துகைபபச செவவி
அருமபு முறுக கவிழவுடைந தமிழசெநதேன
கலுழிபிலிற றருவி தூறறி
இருமபணைமஞ சரிபொதுளும இணாகெழுமி
வெடிககவிரைந தெடுததுத தெனனங
குருமபைமுலை உமைகொழுநன கழலதொழுதே
சிகாகரததிற கொடுதது நினறான. (44)

1154. கூரவருஙகிண கிணிமணிவாயக கொணடுநறு
மலாவாஙகிக கூறறன மாயப
பரவிவழி பாடுசெயமாாக கணடறகு
வெளிபபடுமப பததரில தூவி
இரவகல அருசசிகக அபபகல கூன
முகபபிறையீ ரிரும ருபபோா
கரவுரறகால தவளஇப எருததிறைவந
தமுதினைமிக கவறகு நலகி. (45)

1155. மறையவனைக கருணையுடன பொதுவற நோக
கிபபுகலவான மறிநீரப பாரிற
குறைவறபபோ கஙகளெலலாம நெடுநாளதுயத
தநததிற கொதத லாநது
நறைகமழசெந தேறலமலாக கறபகபபைந
தருவளாபொன னகரில வாவென(று)
அறைகலுழசசி யுடனுரைததிந திரனமீளத
தனதுறககம அடைநதான மாதோ. (46)

1156. பினனாவிரைந திமமறையோன புனலமூழகிப
பவிததிரனுயப பெருகு காதல
தனனெடுபன மலரெடுததுச சிவமறையோ
னுஙகுரவன தடககை யீநதான
பனனருஞசீா சறகுரவன அமமலாகள
வாஙகி யெஙகோன பவிததி ரஞசோ
செனனிமிசை அருசசிததான அவ்வேலை
பகவானமுன சிறநது தோனறி. (47)

1154. இரவு—வறுமை.

1155. கலுழ்ச்சி—மகிழ்ச்சி.

1157. இந்தமறை யவனைமகிழ்ந் தருள்கொழிப்பச்
சிறுதுவிழித் திரங்கி நோக்கி
மைந்தவிசைந் தெழுந்துபுட்ப வனமுநீ
யெமக்குவைத்து வளர்த்தன் பாலநீ
கொந்தலர்பன் மலர்தெரிந்து செம்மலரும்
பாலுட்பூக் கொய்தெ டுத்து
வந்தெமக்கு நலகினையம் மலர்களியாம்
மணிமுடியால் வாங்கி னோமால், (48)

1158, அத்தரும் மேன்மையினால் ஒப்பருமபோ
கங்களிம்பர் அருந்தி யீற்றில்
சித்தமிகு மகிழ்ச்சியினால் நீயேயிந்
திரத்துவமாய்த் தேவ ரெல்லாம்
நித்தியமும் வழிபடச்செல் வம்பெருகு
சிவலோகம் நீய டைந்து
மெத்துபோ கம்மனைத்தும் நுகர்ந்து பே
ரின்பவழி வீடுஞ் சேர்வாய். (49)

1159. உண்மையிது என்றுரைத்துப் புடைபணிகு
பேரனைப் பார்த் தோங்கி வன்சொல
வண்மைபெறக் கேட்டுமிகு பொருளிவனுக்
குதவியிவன் வசனங் கேட்டு
நுண்மையுடன் அனுதினமும் இருத்தியென்று
கம்மறைகள் நுவன்ற பெம்மான்
திண்மைவிற லுடனுரைத்துக் கணுதிபாக
ளுடன்மறைந்து சென்றான் மாதே. (50)

1160, அருமறைதோ சோபனனபின் சிவதருமி
யாங்குரவன் அடியில் வீழ்ந்து
மருமலர்தூய வழிபட்டுப் பத்தியுடன்
மகிழ்ச்சியிலோர் வசனஞ் சொல்வான்
கருணைமிகு சற்குரவ! உன்துதரி
சனந்தனஞுற கடையே னுக்கிங(கு)
இருமையடைந் துயங்தேனபூ வனத்தாலீ
சனுமவெளிப்பட டிரங்கி னுனே. (51)

1161. என்றுரைத்துச் சற்குரவன் அனுமதியாய
அகணாடித் தமராம் இரும்போர் கங்கள்
அன்றுமுத லாயத்துயத்திங் திரத்துவமும்
பின்னரடைந் தலோகங் காலம்
நூன்றிரும்போர் கங்கள் புகாந் தந்தத்திற
சிவலோகச் சூழல் சேரந்தே
என்றுமகிழ்ந் தேநின்றார் எங்கோமான
அடியிணைக்கீழ் எய்தி னூறுல. (52)

அத்தியாயம் 46.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

நூற்றுவர் கதிபெற்ற கதை

அத்திரி முனிவர் கூறுகின்றார்

சோதிடம் என்னும் நாட்டைச் சருவசித்து என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு நூற்றொரு மக்கள் பிறந்தனர். அவர்களில் தருமன் என்பான் மட்டுஞ் சிறந்த நற்பண்புடையோன். மற்றையோர் பிரமகத்தியுங் கொலையுங் களவும் பிறவும் புரியுங் கொடியோர். அவர்கள் செய்யும் கொடிய பாவச் செயல்களைக் கண்டு மன்னன் வெறுப்புக்கொண்டு, அரக்கன் ஒருவனை விளித்து நூற்றுவரையுந் தின்றுவிடப் பணித்தான். அவன் ஒப்புக்கொண்டு, நெருங்கி நோக்கியபோது, அவர்களின் கொடுஞ்செயல் தெரிந்து அருவருத்து மனம் நடுங்கி, உண்ண மனமின்றிக் கைகளையுங் கால்களையும் பற்றியெடுத்துக் கடலில் விழ வீசி யெறிந்தான். ஆனால், அவர்கள் வானவழியே சிதறிச் சென்று சிவபுண்ணியம் நிறைந்த நகரங்களில் விழுந்தார்கள். காசி, கேதாரம், சீபருப்பதம், காளத்தி, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, முதுகுன்றம், சிதம்பரம், திருவிடைமருதூர், திருக்குடந்தை, மற்றும் இவைபோன்ற புண்ணிய நகரங்களிலே விழுந்த சிவபுண்ணிய பலத்தால், விழுந்தபோதே இறந்த அவர்களைச் சிவகணங்கள் திப்பிய மானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சிவலோகத்தி லுய்த்தனர். நான் சத்தியலோகத்தில் இருடிகளுடன் இருக்கும்போது சிவகணங்கள் இவ்வித்தக்கு கதையைக் கூறியருளினர்.

இவ்வாறு அத்திரிமுனிவர் கூறியதைக் கேட்ட முனிவர் சிவபுண்ணியக் கதைகளை ஒருவரொருவர் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

1161. அனுமதியாய—உபதேசத்தால.

சித்ரபானு கதை

கள்வனை முதலை வந்தனை செய்தது

சூதமாமுனிவர் கூறுகிறார்.—

சவுராட்டிர நாட்டில் வளம் பொருந்தியது கனக நகரம். அங்கே ஒரு கொடிய கள்வன் அரண்மனைப் புரோகிதன் வீட்டிலே புகுந்து பொருளைத்துங் கவர்ந்து வரும்போது மறையவன் ஒருவன் கண்டு கூவினான். கள்வன் அவனை வாளால் தடிந்து வெளிவந்தான். அந்தணனது கூக்குரலைக் கேட்டு மன்னவன் ஓடிவந்தான். ஊர் காப்போர் கள்வனைப் பற்றி அரசன் முன் விட்டனர். அரசன் அக் கள்வனை ஓடையில் இருக்கும் பெரிய முதலையினிடம் விடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். காவலர் கொண்டு போய் விட்ட முதலை இவனைத் தலைமீது சுமந்து கரைமீது விட்டது. காவலர் வியந்து வேந்தனிடம் கொண்டுபோயினர். வேந்தன் கேட்டுச் சினந்து கொலையாளிகளைக் கூப்பிட்டு வாளால் வெட்டியெறியப் பணித்தான். வாள்வெட்டும் அவனை ஊறுபடுத்த இல்லை. இதைக்கண்டு வியந்த மன்னவன் தன் அரண்மனைக்குக் கள்வனை அழைத்துப்போய், அரசியிடமிருந்த திரிகால ஞானமுள்ள கிளியை விளித்து அந்தக் கள்ளனது வரலாற்றை வினவினன்.

கிளி கூறுகிறது

இந்தக் கள்ளன் பெயர் சித்திரபானு. இவன் குசபுரம் என்னும் நகரத்தினன். தந்தையின் பெயர் விடகயபன். வணிகனாகிய இவன் எப்போதும் பரத்தையருடன் கூடிக் குலவிப் பொருளனைத்தும் இழந்தான். எனவே, பொருள்பெறத் திருட்டுத்தொழிலில் இறங்கித் தீயிட்டுக் கொள்ளையடித்தான். இவனிட்ட தீயால் பலர் இறந்தனர்.

ஒருமுறை இவன் புயங்கபுரம் என்னும் நகரில் தீயிட்டுப் பல பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்தான். அப்போது கன்றையுடைய ஒரு பசு தீயினால் கால் வெந்து நடக்கமாட்டாமல் தவித்தது. அதனை வழியில் இருந்த அமலேசர் திருக்கோயிலில் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டான். திருக்கோயிற் பணியாளர் அதற்குச் சூல முத்திரையிட்டுக் கோயிலுக்காக்கினர். அப்பசு பொழிந்த நறும்பால் அமலேசனுக்கு அபிடேகத்திற்குப் பயன்பெற்றது. இக்கள்வன் மற்றப் பசுக்களை ஒரு நகரத்தில் விற்றுவிட்டு அங்கே பரத்தையருடன் இருந்தான். இப்போது புரோகிதன் இல்லத்தில் திருடி உன்னிடம் அகப்பட்டான்.

பசுவின் பால் இறைவரின் அபிடேகத்திற்குப் பயன்பெற்ற காரணத்தால் இவன் முதலையாலும் உன் ஆயுதங்களாலும் கொல்லமுடியாத சிவபுண்ணியம் பெற்றான். இவன் இனி எவ்வகை யிடையூறும் இன்றி இம்மைப்பயன்களைத் துய்த்து மறுமையிலே சிவபெருமான் திருவடி நிழலை அடைவான்,

இவ்வாறு கிளி கூறியதைக்கேட்ட அரசன் வியந்து, சித்திரபானுவை அரியணையி லமர்த்திச சிறப்புசசெய்து நானாவகைப் பொருள்களும் அளித்துத் திருமணமும் செய்வித்துப் பெரும்போக வாழ்வில் அமர்த்தினான்.

கிளி கூறிய கபிலன் கதை

கிளி மற்றும் ஒரு கதை கூறுகிறது:

நான் ஒருமுறை வைகுந்தஞ் சென்று திருமகளின் கையில் இருந்தேன்; அப்போது இந்திராணி திருமகளை வேண்டி என்னை அவளிடமிருந்து வாங்கினாள். அந்தச சமயததில திருமால் பணிப்பெணகளை நோக்கி வைகுந்தத்தை அலங்கரிக்கப் பணிததாா. திருமகள் ஏனென்று வினவத திருமால்—

'சாருவரியெனனும நகரததிற் கபிலன எனும் வேதியன களவுததொழில புரிந்துவந்தான. ஒருநாள் ஒரு மறையவனுடைய கறவைப் பசுவைத் திருடிவந்தான். திருடியதைப பசுவுககுரியோன் அறிந்து வருவதைக்கண்ட கபிலன பசுவை அயலூரிற் கொண்டுபோய் ஒருவன் வீட்டிலே கட்டிவைததான. அவவிரவு அவ்வீட்டுக்குரிய சிவனடியான அப்பசுவின் பாலை 'உன் உபயமாக இருக்கட்டும்' எனறு கூறி இவன அனுமதியைப்பெற்று உபயோகித்தான. மறுநாள் அப்பசுவுடன தன்னூராவநத கபிலனைப பசுவுககுரியோன கணடு பற்றி மனனன்முன விட்டான. மனனன கபிலனுடைய கணகளைப பறிபபித்தான். அந்நோய தாளாமற் கபிலன இறந்தான். பசுவினபாலைச சிவனடியாாக்குத தந்த புணணியததால கபிலன சிவலோகத்திற்குக கொணடுவரப் படுகிறான். இவன திருக்கயிலைககுச செல்லும் வழியாகையால் நமது வைகுநததை அலஙகரிககக கட்டளையிட்டேன"—எனககூறினாா.

இவ்வாறு திருமால செப்பியதை நான்கேட்டேன. சிவபுண்ணியததின பெருமை செப்புந தரமனறு.

இஙஙனம கிளி கூறியதைக கேட்ட அரசன் தானும் சிவபுணணியம் புரிந்து சிவபெருமான திருவடிநீழலை அடைந்தான்.

அத்தியாயம் 46.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அத்திரி முனிவா சொன்ன நூற்றுவர் கதிபெற்ற கதை.

எண்சீா விருத்தம்

1162. தொழுதகுமெயதத தவமபுரியுந துறவீாகாள எனறே
சூதனுரைதத திடுமீட்டுங கொடியவிரும பாவம
முழுதுமொரு கணததிலகற றிடுமீசன தரும
முதனமையிருங கதையதனை முனிவராதங கோமான்

பழுதகல விரித்துரைத்துத் திரிபுரத்தை யெரித்த
பண்ணவன்பொற் பதமுளத்தில் வைத்தசதா னந்தன்
பொழுதுநலம் பெற்றதென இருந்தனன்தாள் பதாதம
புங்கவனும் அத்திரியோர் காதையெடுத் துரைப்பான். (1)

1163. வளங்கெழுபைங் கதிரரைக்கேழ் நிறைகணுவெண் டரளம்
மலகிவெளி முகடளவ வளர்ந்தெழுநீ டமையிற்
களங்கெழுபன் னிறமிமைக்கும் மரகதப்பைந் தோகை
கதிர்மணிச்செஞ் சிகைப்பொற்றூள் கட்டழகார் மஞ்ஞை
உளங்கெழுநன் மகிழ்ச்சியுடன் வந்திறகர் விரித்தே
உளர்த்திநிலம் இடந்துசுழல் நடிப்பதுசிந் தூரம்
குளங்கெழுபைங் குழற்கழாயக் கூத்திகம்பத் திருந்து
குனித்திடன்மா னுஞ்சோதி டத்தேயம் புரப்போன். (2)

1164. எறிதிகிரிப் படைதிசைகள் தொறுமுருட்டித் தரளம்
எற்றுதிரை கடற்புடவி பொதுவறக்காத் தருளும்
அறிஞாபதி சருவசித்தென் னும்பெயரும் உடையோன்
அவன்றனக்கு விறற்றனையர் நூற்றொருவர் அவர்கள்
வெறிகமழ்பைந் தொடைப்புயனல் தருமனொரு புதல்வன்
மிக்கவர்கள் பிரமகத்தி கொலைகளவு தசைகள்
செறியுணவு பிறனில்விழை மனமுடைய கொடியர்
தினமளத்தற் கரும்பாவஞ் செய்திடுமவஞ் சகரே. (3)

1165. கலைகழற்காற் குரிசில்மதத் லையாபுரித்தூர்ச் சரிதங்
கண்டுவெகுண் டோரிராகத் தனைவிளித்துத் துதநீ
வினையரிரும் புதல்வர்தமைத் தின்றிடுகென் றுரைத்தான்
விறலரக்கன் அனுமதித்து விரைந்தவரை நோக்கி
இனையர்கொடும் பாதகரென் றருவருத்துள் நடுங்கி
இறுகஇவர் பதங்களையும் கரங்களையும் பிடித்திட்(டு)
அனைவரையும் மறிதிரைத்தெண் கடலில்விழ எறிந்தான்
ஆகாச வழியங்கங் கந்நிலத்தில் விழுந்தார். (4)

1163. கதிர்—ஒளி; வெளி—வான்; அமை—மூங்கில; சிந்தூரம்—குங்குமப் பொட்டு; குளம்—நெற்றி; கழாய—மூங்கில; கழைக்கூத்து—மூங்கில உச்சியில் நின்று ஆடும் கூத்து. மயில் நடித்தல—(திருவாரூர் நான்மணிமாலை—செய்யுள் 41—பார்க்க). மானும—நிகர்க்கும

1164 மிக்கவர்கள்—மற்றவர்கள்,

1166. கருதரிய பாதகஞசெய திறநதவுயிாக கெலலாங
கணணுதலின வடிவுநலகுங காசியினும எவாககும
பருதியொனப பலிதிரஞசெய கேதாரத தினுஞசேண
பாாததவாககு வீடருளபீ பருபபதநற றலததும
சுருதிமுறை பரவுசிவ லோகநலகு சீலத
தொனமைவளா தெனகயிலைப புறததினுமே கம்பன
தருததையாற கலிகடிநது வீடுநலகுங காஞசித
தலததினுமபுண ணியவடிவண ணாமலைவெற் பினிலும் (5)

1167. திருமகிழநது மஙகலமாந திருமுதுகுன றினுநதன
சிறசததி அமுதுகனிந தூறறிருநது கானறுள
அருவிசுழித துககுழிததுப பெருககாறுய உவடடா
தமிழ்க்துபொழி பெருந்தாரை அருஞசுவையுண டடஙகாப்
பெருமகிழசசி யோஙகுபர மானநதத தழுநதிப
பெறுமுயிாககெல லாமுதவப பரஞசோதி வடிவாய
ஒருபதமேல தூககியொரு பதநடிககுஞ செமபொன
ஓஙகொளிபே ரம்பலமாஞ் சிதமபரநற் றலததும, (6)

1168. புணணியமெய வடிவெடுதத இடைமருதூ ரினுஞசெம
பொறகடுககை அணணமல்கிழ திருக்குடந்தை யினும்பாா
எணணியவிப படிமுதலாம புணணியமா நகரம
எலலையினமற றிவா விழுநத மாததிரததில இறந்தாா
நணணியநல தலததிலிறந திடுதரும பலததால
நமபனருள ஆணைதலை மேறகொணடு பாவம
பணணியவிக கொடியவருந திபபியமா னஙகள
பரமாரிகு மகிழ்சசியினுற பணிவரஙகே றினரால். (7)

1169. இநதவர லாறுசெனறு சததியலோ கததில
இருடிகளாற சூழபபட டிருககுமெனை நோககி
அநதமுமா தியுமிலலாச சமபுவடி யவராய
அரியமிடல கெழுவிசயம அடைநதவராங கணஙகள்
புநதிமகிழந துரைததனாகள இபபடியன னியரப்
புவனததில இருநதவாகள அரியவிரு டியாகள
எநதைசிவ புணணியஞசெய தவருடைய தரும
இனகதைகள் எடுததொருவாக கொருவருரைத தனரே. ()

1166. 1 தென் கயிலை—காளததி.

1170. என்றுதொழும் முனிவர்தமை நோக்கியே யுரைத்தே
இருநதபினனாப புராணிகோத தபனுககுஞ சூதன
சென்றளவித துணையெனறு தொழிவுறவிட டிமைக்குஞ்
சேணிலவிளங கவிரொளியானு சமபுமகிழ்ந் திடவே
தொன்றுதொடா புணணியமானு சிவகதையை மீளச
சுருதியுப நிடதமுணா இருடிகளபுங கவாகட(கு)
ஒனறுபடு கருததினேடு தோநதுமற வாதிங
குறறுரெல லாஙகேணமின என்றுவிரித் துரைத்தான.()

சித்திரபானு கதை

(முதலை வந்தனை செய்தது)

1171. கருங்கேழல மருபபினகழந திடுகுழியிற பகுவாயக
கடசெவிபாந தடபதும ராகநடு ஈனறு
மருஙகாா மணடலமிட டுபபடமேல விரிதது
வளாநதிடசசந தனசசோலை மலாததேறல பிலிறறப
பெருஙகாசை மலாசொரிய வெயுமிழவெண டரளம
பெயயநறுங குருநதமலா பிறழநதுபொழிந திடவே
இருஙகோல முசுபபலவின சுளைதெவிடடி எறிய
இடிகடுககுஞ சவுராட்டி ரததேய மாமால. (10)

1172. பொஙகுகத ழெரிகெழுமு தழறபிழமபில எழுநத
புலிஙகமவிா ஒளிவிசிறு புதியவுலை முகததில
தஙகமுளைந துறுகனகஞ சிறிதுமற வுருகித
தழலிலவலம இடஞசுழலத தயஙகுமப ரஞசி
எஙகுமநிறை புரிசைமணி மேடைமுகச சாலை
இநதிரா மநதிரமேற றளநெடிய கொடுஙகை
திஙகளநுழை மஙகலசா ளரமணிச சூளிகைமேல
சிகரமுயா கோபுரமுந திகழகனக நகரே. (11)

1173. அநநகரில மருவுமொரு கரவடனமா பாவி
அடுகயவன ஒருபகறபோா அரசனமனு நீதி
தனனிலவரச செயதபுரோ கிதனமனையில இவனபோயத
தனமனைததுங கொணர்ந்துபுறப் பட்டனனவ் வேல்லை

1170. அளவு—இததுணை—எனறது.

1171. "என்ன கிளைதத இன பவள மாமணிகள்"—ஈங்கோய்—15. காசை—காயாமரம்.

முனனரொரு மறையவனகண் டெழுச்செதிர்கூப் பிட்டான
முனிநதுகய வனமறையோன தனைவாளால வதைத்தான்
அமமைபகல பேரொலிகேட டரசனடைந தனனுரா
அயல்காப்போரா களவனைககொண டரசனமுனவிட் டனரே. ()

1174. கருஙகழலவீக ழியமனனன வஞசகனைப பாாததுரா
காபபீரகா ளிககணமிக களவனைநீா கொடுபோய
மருஙகுதிக ழோடையினமாக கனையெடுதது விழுஙகும
வளளுகிாககாற பிறையெயிறறு வரிததணடைப் பகுவாய
நெருஙகுபிணாப புறசசொறிவன றலைககருஙகட பெருதத
நெடடுடறபோ ரிடஙகாமுனன ரெறிமினென விடுததாா
அருஙகொடிய முதலையிவன தனைசசிரததிற கொடுவந
தடுததகரை விடடதனை அனைவருஙகண டனரே.(13)

1175. அதிசயபபட டனரஙக ளுறறவரெல லோரும
அரசனறிந துடனறுபினும அடஙகாவெகு சினததால
எதிாவருதன உழையோரை விளிததிவனை வாளால
எணணிலபெரும படையதனுல ஈாததுவதைத்திடுமென(று)
அதிகமுனி வாளுரைததான கொடுமபடரப படியே
ஆயுதபே தஙகளால அடடிடவும இறவா
விதியைமுடி யரசனகண டதிசயிததிட டிவனபால
வெடடுவிலக குணடுசோ திததிடுமென றுரைததான.(14)

1176. வஞசகனைப பிடிததவாகள கசசையைசசோ திதது
மலாககரஅங குலிகளிறசோ மணியுகிாசோ திததுங
குஞ்சிமுடி வகிாநதுசோ திததுமனி வாயிற
கொடிறுணஞசை சோதிதது மறறுமெயசோ திதது
மிஞசுமருந தோாசிறிதும இலையெனககேட டரசன
வியநதிவனைக கொடுபொனமே டையிலிறககி மாதை
அஞசலென விளிககததன மனைவிகரத திருநதே
அடைவினமுககா லமுழுணரும அஞசுகமுன விடுததான.(15)

1177. வளளுகிாசசில லரிபபொறிதாட குருவிநத மணிககண
மரகதபபைஞ சிறகாநெடு வாலதனிழு வரைததாா
கொளளுகதிாச செமபவளங கடைநதொபபம பிடிதத
கூாமூனைசசெங கேழவளைவாய்ப் புழைமுகப் பொற் றுணடத

1174. தண்டை—வால; இடஙகா—முதலை.

1176. கொடிறு—கனனம. உணஞை—உள்நா. சுகம—கிளி.

தெள்ளுமொழி மழலையற வடித்தும்பே சியநாச
சிததிரமெயப பஞசவனக குழைமயிாபபுன தலைப்பூவ
கிளைளையர சே! கறப தருபபிறநத கிளியே!
கிஞசுகவாய அயிராணி மகிழநதருளுஞ் சுகமே!(16)

1178. சூடுமிவரை யிருசிறகா தடிநதுலகு காதத
குலிசன உளம மகிழசுவா கதமே! கேட கினறேன
நடுவெனவோ ருரைசிறிது பகாறி கொடும பாவம
நாளுமிழைத திடுமிவனை நானநாளு விததுதால
அடுவதனைத துமபழுதா னதுமுதலைக கெறிய
அதுவுமெடுத தேகொடுவந தருஙகரைவிட டதுபின
தொடுகழறகாற படாவடிவாள முதலியவெம படைகள
துரததவுமாயந திலனேது சொலலுதிகா ரணமே(17)

1179. ஏனனுமர சனமகிழ வனனியுரைக கினற
தெறிதிரைநீப பரவையிடை யிருநிலத திலவிறலகூா
ஒனனலாபொன மணிமகுட முடிகளபல வுரிஞசும
ஒளிவிசிறு மணிககனகக கழைகழறகால திரணட
மினனவிாசெம பொறசிகர வடிவரையிற பணைததது
விறலகெழுதிணை தோட்பொழிபொன மழையோட்டுர் தடகதை
மனனவாதங குலதிலக! கேணமதியான உரைககேன
வாயமைபெற இவனமுனனா செயுமவரலாற றினையே

1180. இரவலாகள விழையுநறி பெறவருகென றழைப்ப
தெனறுடஙகு கொடிமாட மிலஙகுமணி மறுகில
அரமகளிா அனையவனி தையருணககு நெறகண
டதுகொறிகக வருஙகோழி யகலவெறி குழைகள
உருளெனவே தபதியாதரு சிறுவாவினை யாடடில
உணடாககுங கொடிஞசிமணி தேரசசிற பூடடிச
சுரபதிகல லகனிலததது மணியொடுபொன னுரையத
தோனறலபல வுருடடுவளந துலஙகு குசபுரமே (19)

1178. சுவாகதம்—கிளி.

1179. வன்னி—கிளி.

1180. கோழி யகல எறிகுழைகள்—'கோழிமே லெறிந்த வெண்குழை'—சிந்தா. 89. தபதி—சிற்பி; சுரபதி. கல—இந்திர நீலக்கல். தோன்றலபல—குழந்தைகள் பல.

1181. அஙகணமரு வியவணிகன விட்கம்பன் தனயன
ஆகியசித் திரபானு அனுதினமுங கமழசெங
குஙகுமபபைங குழமபுமெழுக கெறிநதிடுசெவ விளநீரக
குவிமுலைகூர பரததியாதங கொவவையித ழருநதிப
பொஙகுதன மனைததுமபோய வறியவனுயத திருடிப
பொருககெனவங கஙகாரம எரிகொளுததிச சுடடே
எஙகணுமபாாத துளளிருககும பொருளதிருடி நகாவிற
றெழிலதிகழுங கணிகையருக கீந்தவரோ டிருநதான (20)

1182. இபபடியே கொடியபர வஞசகனசெந தீயால
எணணிலமனை சுடப்பசுககள் இறந்தனவோர அனந்தஞ
செபபனைய முலைமினனார இறநதவாகள அனநதந
தெளளுமறை நாறறுறை போய உபநிடதம் விரிககும
ஓடபரிய பொருளுணாநத வைதிகர மறையோர
உறையுளுட னேயிறநத பேரனநதா பாவந
தபபறஇப படிதனனுல வநததுமெண ணுமல
லையலரோ டினபமுற்றுத தொடாந்துபடார் தனனுல் (21)

1183. கூடர்மணிபபொற பஃறலையா யிரமவிரிததுச சேடன
சுமககுநனறி குறிததுவரா ழிபபுவிமா துயாகள
இடரகலப பயநதஅர சநதருககீழ விரிஞசன
இடைமலாபபைந துளபனமிசை யிதழியர்தாக குழகன
படாசடையின அரசிலையின வடிவெடுததுப பொதுளும
பாநதளனந தருசுமநத பானமையினுற புயஙகந
தொடைமலாசசந தனவடியில தரிததனனுற புலவோா
சொறறபெயா புகழசெலவந திகழபுயங்க புரமே. (22)

1184. அநதஙக ரனைததுஞசெங கதழொரியாற சுடடே
அமுதுபொழி செருததலமடி அடஙகாது பெருததுச
சிநதுகுடப பாலதலையில தினஙகொறறிக கறவைத
தேனுவனே கஙகொணடு திரளவழியே நடநது

1181. ஆரம்—தோட்டம.

1183. அரசமரம்—" மூலதோ பிரம ரூபாய, மதயதோ விஷ்ணு ரூபிணே, அகரத சிவரூபாய, விருக்ஷ ராஜாயதே நம: [விரத சூடாமணி].

1184. செருத்தல்—மாட்டுமடி. கொற்றி—பசுவின இளஙகனறு.

வந்தபகல ஒருபசுவின காலவெந்து நடக்க
மாட்டாமல அமலேசன் மணிககோயில அருகே
நொநதுபடுத திட இவனகண டெழுப்பவெழா ததனை
நோககியம லேசனுககெனா நுவன்றுரைத்து நடந்தான.

1185. மறறஇளங கொறறியாம பசுககளெலலாங கொடுபோய
மணிமாட நிறைநகரின மகிழநதுவிறறங கிருநதான
கொறறவ! நின புரோகிதனில இபபோது திருடிக
கோரநினபா லகா பிணிததுக கொடுவரநின கரததில
உறறனனமற றிவனுலயா தொருபசுகண் ணுதறகென
றுபகரிககப பட்டதஙகண உறரோகால வெநத
பொறறமஅம லேசனுககென றேகாத்துச சூலம
பிரியாழுத திரைபொறிததுக கோயிலிலவிட் டனரே.

அறுசீர் விருத்தம்

1186. அநதச சுரபி பொ ழிநறுமபால
அமலே சனுக்கிங கபிடேகக
கநதத திரவி யஙகளுடன
கலநதே ஆட்டப படடதிபபோ(து)
எநதைக குதவு புணணியததால
இவனபால நீ செய தணடமெலாம
நிநதைப படவீண போனதுனனுல
நிதத மிவனபோற றிடபபடுவோன. (25)

1187 கூரநது பொழிவெங கடுப பிலிறறுந
துளைமுள ளெயிறறுப படவரவொ
பரநது கடியா றுலறியசெம
பஙகிச சுழலகட குழிவயிறறுக
கரநத பரடு புடைநீளக
கணைககாற கூளி நிசாசரரகள
துரநது வருததம புரிவதிலலை
தொலலை யிருமபோ கஙகள துயபபான. (26)

1185 பாலகர்—காவலாளர்.

1187. "வெணபற் குழிவயிற்றுப் பஙகி சிவந்திரு பற்கள் நீணடு பரடுயர் நீள் கணைக்காலோர் பேய்" —மூதத திருப்பதிகம் 1, பரடு—கால்கணு,

1188. அநத முறுநாள நிராமயமாம
அணணல சிவலோ கத்திலெயதிச
சிநதை மகிழ அபபசுவின
செயய மயிரொவ வொனறினுககுக
கநத மலரோன வீறறிருககுங
கறப மதுவோா ஆயி ரமவாழந(து)
எநதை மலாததாள அடைகுவனென
றியமடுங கிளிசொல கேட்டனனல. (27)

1189, வியநது மகிழநது கனைகழறகால
வேநதன மதவெங கரிதிகைததுப
பயநது நடுஙக மததகமேற
பாயு மரியா சனததிவனை
நயநது விரைநதேற றுபுகனக
நாறு விதமா மணிகளதனக(கு)
இயைநத துதவிக கலியாணம
இயறறி யிரும்போ கமுமளிததான. (28)

கிளி கூறிய கபிலன் கதை.

1190. செய்ய மலாக்கண ணிணைகுளிரச
சிறநத கிளியை நோககினனபின
பைய அரசன தனைககிளிதான
பாாததோா காதை மீளவுமே
ஐய மகல வுரைததது நான
அமபோ ருகஆ லயததிருவின
கையி லிருநதேன புணடரிகக
கணணன உலகிற கடிதடைநதே, (29)

1191. கருகி மதாததுக குழைகிழிதத
கயறகண பிறழிநதிராணியெனபூ(டு)
உருகி நிறைகற பகமலாதூய
உவநது வழிபட் டளிமுரனறு
பருகி நறவு கொபபளிககும
பஙகே ருகபபொற பொகுட்டணஙகைப
பெருகு விருபபான மகிழசசிசெயது
பெறறு ளவளகை யிலுமெனையே. (30)

1190—91, இநதிராணி கடிதடைந்தே வழிபட்டு,

1192. அனன பகறகட் செவிபபகுவாய
ஆலில துயிலவோன சிலதியரை
உனனி விரைநது நோககியெம
தொளிரும உலகம இபபொழுது
பொனனும மணியுங குயிறறியது
புதுமை பெறவே அலங்கரிமின்
எனனும அமையம இநதிரைசங
கேநதும இறையைக கேட்டனளால. (31)

1193. கோஙகு கமழுமைபந துழாயககருடக
கொடியோய! இபபோ திவவுலகம
எஙகு மலஙகா ரம புரிவ
தேது கார ணம எனனப
பஙக யனையுந தியிறபயநதோன
பவள இதழகோ மளகலசக
கொஙகை வனச மலாததிருவைக
குறிதது நோககிக கூறலுறறுள. (32)

1194. தெஙகின பழஞசிற றுடுபபாககிச
செயய பவளக கொடிதழலாய
அஙகண புகுததி வளைகுழிசி
ஆககிப பனிநீா வாககி முததம
பொஙகும அரிசி உலைபபெயது
போத வடிதது மலாககறியாச
சஙக அகஙகைச சிறுவியாகள
தருககுஞ சாரு வரிககரம, (33)

1195. அநத நகாவே தியனகபிலன
அலலும பகலுங களவுகொடு
வநது நுகாவோன ஒருமறையோன
மனையில ஒருசே தாககொணாநது
சிநதை மகிழதன மனைவதிநது
செருததல கறநது பயம பருகிப
புநதி களிததங கிருநதனனபின
புனிறறு வுடையோன கேட்டடைநதான. (34)

1194. குழிசி—பானை.

1195 பயம்—பால.

1196. அனன பகலவரு சகனகேளா
அயலூா ரடையப பசுகொடுபோய
மனனு மனைவாழ வோனமுனறில
மருஙகிற பிணிதது வைததயலபோயத்
தனனை மறைததவ விரவிருநது
தபனே தயததிற பசுகொடுவந(து)
இனன லறவே அதாபடரும
இவனை அவனகண டேதிாததனனல, (35)

கலிநிலைத்துறை.

1197. பெறறமொ டநதண னைககயி றாடு பிணிததேபோயக
கொறறவனமுனபு விடுததினை முனசெய கொடுஞ்சோரனு
சொறறனன அஙகண் உருதது வெகுணடர சுனசோரற
பறறிவி ரைநதிரு கணகள குடைநது பறிபபிததான. ()

1198. வஞ்சகன வெநதுய ரஙகொ டுளைநதுயிா மாயநதிடடான
அஞசவெ னுஞசிவ கிஙகரா அஙகண அடைநதாவி
துஞசு மவனறனை மான மதிறபுடை சூழநதேறறித
தஞசமெ னுஞசிவ லோகம உறுமபடி சாாகினறா, (37)

1199. வணடளி யுணடெழு முண்டக வொணடொடி மாதேகேள்
அணடரு மெணடிரி புணடர முணடக னுமால
எணடிசை தணடொடை மணடெழில கொணட தெலாநேரே
கணடிட விணடிதழ மணடன முணடது காணமாதோ()

அறுசீர் விருத்தம்.

1200. மரகதபபா சடைசசிறுமுட டாட்கலுழித
தேறலபொழி மரைபபொ குடடுப
புரமணிபபீ டிகைசசுணஙகு பூததழகு
கனிநதொமுகு பொமமற கொஙகைகக
குரவமலாக கருஙகுழலாய ! ...த்கனு
கிலுமவனமுன குயிறறுஞ செயய
வரநிறைபுண ணியஙகேணமோ பசுகளவிற
கொணாநதயலூா வதிநதான மனனே (39)

1199. அளி—தேன், மது—" அதநேன அளிபுண களியால் "—சம். தேவா, II—12—5. முண்டகம்—நெற்றி,

1201. அங்ஙகரிற் சிவனடியார் தம்மனையிற்
கொணர்ந்துகரு தனன்றனை தானும்
இன்னலுடன் மறைந்திருக்க அம்மனையோன்
அருகுவந்தே இப்போ தைப்பால்
உன்னுபய மாயெனக்கு உதவென்வே
அவன்கொடுக்க உகந்தே தேரான்
மன்னுபுகழ்ப் புண்ணியத்தாற் பவந்தொலைத்து
வான்கயிலை மருவப் பெற்றான். (40)

1202. ஆகையினால் இவ்வழிக்கொண் டவன்கயிலை
ஏகுகின்றான் அதனா லிப்போ
வேகமுடன் இவ்வுலகம் அலங்கரியென்
றேயுரைத்தோம் மின்னே ! என்று
மோகமுடன் அரிபுகன்றான் என்றுகிளி
அரசனுக்கு மொழியக் கேட்டான்
ஆகமுடன் நின்றுசிவ புண்ணியஞ்செய்
தனன்றனும் அரன்தாள் பெற்றான். (41)

அத்தியாயம் 47.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி

விகர்த்தனன், பார்த்தன்—கதை

இந்திரன் இடபயோகிக்குக் கூறியது

சூத முனிவர் சொல்கிறார்.

இடபயோகி யென்பவர் ஒரு நாள் இந்திரனைக் காணப் பொன்னுலகு சென்றார். அவரைச் சயந்தன் உபசரித்து வணங்க, அவர், 'உன் தந்தை எங்கே?' என வினவினர். சயந்தன், 'விகர்த்தனன் பார்த்தன் என்னும் இருவர் சிவலோகத்திற்குத் திப்பிய விமானத்திலே சிவதூதர்களால் அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றனர். அவர்களைப் பார்த்து வரச் சென்றுள்ளார்' என்றுரைத்தான். இவ்வாறு உரைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது இந்திரன் வந்து இடபயோகிக்கு வந்தனை வழிபாடு செய்தான். இந்திரன் சென்று வந்த வரலாற்றை இடபயோகி வினவ, இந்திரன் இயம்புகின்றான்:

1202. இப்போ—இப்போது; ஆகம்—மனம்.

காணகுஞ்சரம் என்ற நாட்டிற் சுவீரட்டம என்ற நகரத்தின அரசகுமாரஞன விகர்த்தனனும மந்திரி மகஞன பாரத்தனும பெற்ருேர் மொழி கேளாமல், நகரைவிட்டு வேற்றூர்களுக்குப் போயக் களவாடுதல் முதலிய தீய வழியில நடந்து கிடைத்த பொருளேப் பரத்தையர்களித்துக காலங் கழித்தனர்.

ஒருநாள் காமநகரம் என்னும் நகரத்திலே ஒரு வீட்டை இடித்துக கொள்ளேயடித்துப் பெரும பெட்டியொன்றை யெடுத்துககொணடு வெளி வந்தனா. நீணடதூரம் சுமந்து சொந்து ஓரிடத்தில இறக்கிப் பார்த்தபோது மணியும் பொனனும இருந்தவையுடன அரிசியும எழுதாத ஓலைககட்டொன்றும் இருந்தன. ஓலைக கட்டையெடுத்து வெளியே எறிந்தபோது கொஞ்சம அரிசியும் சிந்திவிட்டது. இந்நிலையிலே அவ்வழியே வந்த சைவ அந்தணன ஒருவனேப்பற்றி, 'இபபெட்டியைத் தூககிக கொண்டுவா' எனறு துனபுறுத்தினா. அவன, 'ஐயன்மீர்! நானோ களைத்திருக்கிறேன. இந்த அரிசியிற் கொஞ்சம அளித்தால உதவியாயிருக்கும்' எனருன. அதோ சிந்திக கிடக்கும அரிசியை வாரிககொண்டு, இப்பெட்டியை எடுத்துவா' எனறு விகாத்தனன விளமபினுன. அந்தணன அரிசியை வாரிககொணடு ஓலைககட்டையும எடுத்து ஒரு மூட்டையாய்க கட்டி வைத்துககொணடு, பெட்டியுடன அவர்களேப் பின தொடர்ந்து செனருன. அவர்கள் அயல நகரடைந்து ஒரு பரத்தையின் வீட்டிலே தங்கிப் பக லெலலாம சூதாடி யிருந்துவிட்டு, இரவு வந்ததும் அவளே அனுபவித்து இருவரும் போரிட்டு இறந்தனா.

அந்தச சைவ அந்தணன அவர்களிடமிருந்து பெற்ற அரிசியைத் தன் வீட்டிற சமைத்துணடான சிவனடியாருடன கூடி அவவோலையிலே சைவபுராணம எழுதிப படித்தான. அநதச சிவபுண்ணியத்தாலே அரமபையா ஆடிப் பாடச சிவ கணஙகளாலே சுமககப்படும் திப்பிய விமானத்திலே இறந்த இருவரும் சிவபிரான திருமுன சென்றனா. நான அவாகளேக கணடும சிவபிரானேத் தரிசித்தும வநதுளேன. அவாகள சிவசாரூபபியமுடன விளஙகுகின்றனா.

அதிகண்டன் கதை

இடபயோகி கூறுவது

இவ்வாறு இநதிரன கூறியதைக கேட்ட இடபயோகி கூறுகிருர்:

குடகு தேயத்தில சவுபாககிய நகரத்தில அதிகணடன் என்ற மறைச சிறுவன தனககொத்த சிறுவருடன் தெருவில் விளேயாடும போது ஒரு கணடிகை மணியைக கணடெடுத்தான. அதனேத் தன நணபஞன ஒரு சிவ பக்தன் மகனுக் களித்தான். அச்சிறுவன தன தந்தையினிடம் கொணடு கொடுத்தான. சிவ பக்தன் அந்த அக்கமணியைத தன் கழுத்திலே அப்போதே அணிந்து கொண்டான். அகக மணியைக கணடெடுத்த அதிகணடன் முதுமை

யடைந்து இறந்தபோது, சிவ கணத்தவர் அவனை ஒளிமிகும் விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு, வழியில் நான்முகனும் திருமாலும் வழுத்துமாறு கயிலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இவ்வாறு அதிகண்டன் எங்கும் பரவிய ஒளியுடன் சிவலோகஞ் சேர்ந்தான்.

இங்ஙனம் இடபயோகி கூறி இந்திரனை வியப்பில் ஆழ்த்திவிட்டுத் திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

அத்தியாயம் 47.

சிவதரும மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

விகாத்தனன், பாாத்திபன் கதை.

இந்திரன் இடப யோகிக்குக் கூறுவது.

1203 * இன்னு மோர்கதை யீசன் திருவருள்
மன்னு தொண்டர் சிறப்புகு மாண்பது
பன்னு நான்மறை யீர்பகர் வோமெனத்
துன்ன ருந்தவச் சூத னியம்புவான். (1)

1204. * இடப யோகி யெனுஞ்சிவ யோகிதண்
புடைப டர்ந்தெழு கற்பகப் பொன்னகர்
மடல்கொள் நாண்மலர்க் கற்பக மாலிகை
அடல்கொள் வேந்தனைக் காண்பதற் கண்மினான் (2)

1205. * இவனெ நிந்திடும் எல்லை யிருஞ்சினைக்
கவாத டம்பணைக் கற்பக மன்னவன்
அவணி ருந்திலன் ஆங்கவன் ஈன்றருள்
குவவு திண்டோட் குமரன் எதிர்ந்தனன். (3)

1206. * சென்ற யோகி செழுமலர்ச் சேவடி
யொன்றி வாழ்த்தி யுள்நெக் குருகினன்
அன்று செய்வன யாவையுஞ் செய்துபோற்
குன்ற னும்புயன் கோயில்கொண் டெய்தினான். (1)

1207. * சீய மேந்து செழுமணி யாசன
மீயு யாத்தி வெருக்கொடு மென்மலர்
வாய்பு தைத்து மருங்குநின் றுனரோ
ஆய வன்றனை அன்புற நோக்கினன். (5)

---

* இந்த ஐந்து பாடல்களும் கோனேரியப்ப நாவலரது உபதேச காண்டத்திற் காணக் கிடக்கின்றன.

அறுசீர் விருத்தம்

1208. **ம**னறல கமழதண மலரததாரு
வழஙகுந திபபி யாமபநதர
துனற நிலவு கலைபபுறமேல
தூககி யொடுககி யுடலவளைதது
நினற **சயந்தன்** தனை முனிவன
நெடிது நோககி நினதாதை
செனற இடமே துரைததியெனச
செபபுஞ சயந்தன முறை பணிநதே, (6)

1209. **கு**ழைவிற குனிதத கடவுளைசசெங
கணணுற சிறிது விழிதெரிதது
விழைவிற றுணைவிக காயஙகம
மீட்டும உதவு பரனதூதர
குழைவிற கடிது **விகர்த்தன**னுங
குரிசி லொடுபாரத திபறகொணடே
இழைவிற பிறழமா னத்தேறறி
எமமான உலகின ஏகினரா. (7)

1210. **ம**கிழநது படரும விகரததனனை
வலலை காணபான எனதநதை
புகழநது வியநது நடநதனனிப
போதென றுரைககும அவவேலை
அகழநது கொழுநி வரிசசிறகா
அளிசூழ அளகக கருஙகயறகண
திகழநத புளகக குவிமுலையிந
திராணி கொழுநன அடைநதனனால. (8)

1211. **வ**நத குலிசப படையோனை
மகிழநது முனிவன நோககியெஙஙன
இந்த அமயம படாநதனையென
றியமப மகவான வணஙகியையநது

1208. திப்பியாம — திவ்யமான. கலைபபுறம மேல தூககி — ஆடையின புறததை மேலே தூக்கி.

1209. துணைவிக்காய் — (அவன்) மனைவி ரதிக்காக. குழைவில் — மனக்குழைவுடன்; அன்புடன்.

விந்தை செறியிந் தியஞ்செயிததோய !
விகாதத னனபாாத திபனதமையே
சிநதை மகிழுஞ் சிவதூதா
சிவலோ கததிற கொடுசெனறா (9)

1212. செமபொன மணிமா னததினமுழாச
சினனாந துவைககும விழாககாணபான
உமப ரொடியான செனறனனவந
துணைககாண பதுவே யனறிமறறும
இமப ரிடமவே றடைவதுணடோ
எனன இருடி இயமபும, மனனு!
சமப| விடுதூ துவரவனசெய
தருமா மெனசாற றினரெனலும, (10)

விகர்த்தனன் பாாத்திபன் கதை

இந்திரன் சொன்னது

1213. கருவி முகிலகண படுககுமலாக
காவின நறுமாங கனிததேறல
அருவி பெருககா றெடுததோட
அமிழநது முசுவக கரைகாவில
மருவி யதுமா னதிதடதது
வநநது வீரா சனததுறவோர
பொருவில சமாதி யிருநதநிலை
போலுங **கரண குஞ்சரமே.** (11)

1214. அணட முகடு வளாட|ரிசை
அமரும பொறியல வினுங்கூளல
துணட மதிவிற பிடிததனிற
சுடாகீற றிணைநா ஞைஏறறி

1213. மானதி—மாலநதி—பெரியநதி. முசு—மருவியது துறவோர சமாதி நிலைககு ஒப்பு.

1214. புரிசை—மதில; பொறி—யந்திரம; அலவினும—இராககாலததினும்; மதிவில்—மதிவிலலாக, சுடாகீற்று காணுக, உடுககள்—உணவுடையாக; ஒன்னார் (பகைவர்) முடிகளை உருட்டும்,

உண்டை யெனப்பல் லுடுக்களைவைத்
தொன்னூர் முடிகள் தெறித்துருட்டிச
சண்ட னெனனின றடுமவீர
தண்டாக் காவீ ரட்டமம்மா. (12)

1215. அந்த நகரம அரியவிறல
அரசன குமரன விகர்த்தனெனுமம
பநத முறுமந திரிமகனும
பார்த்திப னுங்கூ டிபபடாநது
தந்தை யாகளசொன மறுததுநகா
தணநதன னியதே சததடைநதே
எநத இடமுங கவெறறிசூ
திழைபபாா பலவஞ சகமபுரிவாா. (13)

1216. சநது நடபபாா படிறுரைபபாா
தவறு செயுஙகன மமபுரிவாா
நிநதை யெவாககுங கடடுரைப்பாா
நீஙகா அனநத சோரருடன
புநதி களிததுக களவுகொளவாா
பொனனங குழைகள கிழிததுமதாத(து)
உந்துங கயற்க ணூாககுடைமை
உதவிப புகழவாா அவவேலை, (14)

1217. முருநது நகைததண ணிலவெழுபபுன
மூரல விளககுங குயிலமொழியாா
திருநது தரள வடமெருககுஞ
சிகராா சலமென முலைசுமநது
வருநத நடநத திளைஞாகணடு
மலாகொட டியபஞ சடைதூவிப
பொருநத அழைதது மலாபபாயல
புணாவோா காம மாநகரம். (15)

1218. எழுத அரிய மறையவாபோா
இகலவேல அரசா மணிவணிகா
உழுது விளைககும மலலலவளம
உறுவே ளாளா சஙகராகள்

1217. தூவி—மெல்லிறகு.

பழுதில பொருளீட் டியமணிபபொற
பனமா டததில் உளஙகளித்தெப்
பொழுதுங கலைதோந தறமனைததும
புரிவோா காம மாநகரம். (16)

1219, இனன வளஙகூா நகரைவிரைந
திகலவெஞ சோர ருடனிடிததுப்
பொனனும மணியும பலபொருளும
பொருககென றெடுததந நகாப்புறமபோய
மனனும நெறியின மிகுநதசுமை
வருநதி இறககி இளைபபாறித
தனனில எதிரநோ வருமறையோன
தனைப்பாாத தழைததோன றுரைத்தனரால. (17)

1220. வருநதி நடநது கனததசுமை
மணிபபெட டியுஞசோ திததனில்
இருநத பணிபொன முதலியவை
எலலாம முனபோல வைததவையுள்
பொருநதும அரிசி சிறிதும விபி
பொறியா ஏட்டுப பொததகமும்
தெரிந்து கடிநது பெட்டிமுனபோற
சிறகக மூடி எடுததுகெனறாா. (18)

1221, என்ற பகலவெண ணீறுருவம
இலஙக வுததூ ளனமபுரிநது
துனறும மணிககண் டிகையணிநது
சோதிச சிவலிங கமவழிபட(டு)
எனறும புனித மாயபபரனை
தெழுததும உணாநத சிவபததன
கனறு பசியில உணவினறிக
கலஙகி வருநதித தளாநதனனுல. (19)

1222. பையுள உறவெள் ளிடைவெயிலிற்
படாநது நெடுநதா ரையினடநது
மெயயில அருமபி அருமபியெழும
வியாவு பொடிபபச சுடுபொடியின

1220. எடுதது கெனறாா—எடுத்துககொள்க எனறாா.
1222. தாரை—வழி.

ரொயய அடிகள பெயாததகடு
நுடஙக எரிவெம பசியுடறற
கைய றவிற சோாந தெறகரிசி
கடிது நீவிா கொடுததிடிலே, (20)

1223. அளததற கரிய பலஞசுருஙகா
தணையும எனற மறையவன சொல
உளததிற கருதிப பாாததிபனென(று)
உரைககும அரிசி யிறகுழல
தளததிற சிறிது விழுநதெலாந
தடககை யார வரனறியொலலை
வளததிற கொடுபோய மறறையவை
வழஙகேன நீபோ எனறுரைததான. (21)

1224. ஈரநது படரும விகாததனனக
காலை மொழிவான மறையோய நீ
இரந்து படரா வகைபெடடி
யெடுததி அலேகந தனைககொணாநதே
அரநதை அகலவான செலலுதியென
றவனுற பெடடி தனையெடுதது
விரைநது படாநதாா மறையவனும
விருமபி அலேகங கொடுசெனறுன. (22)

1225. விருது பகாநதே இரவுபகல
விறலோ ரிருவா கடுஞசூது
பொருது நிகாலலாதுபகற
போது கழிததுத தழைகுழைதத
மருது வளாபைங கிளிமொழிசசெல
வரியா லினோஞா உயிாபருகக
கருது விழிவாா அறுதநெறிநத
கலச முலையாட புணாநதனரால. (23)

1226. இருவா ஒருவாக கொருவாபடை
எறிநது மரிததாா அமமறையோன
ஒருவி அரிசி பொததகங்கொண
டுறையுள் அடைநதட் டவைநுகாநது

1224. செல்லுதி—ஈட. அலேகம்—வெறறேடு. சென்றுன—நடந்தான,
1226. முறை—நூல,

பொருவில அடியா ரொடுசைவ
புராண முறைதீட் டிபபடிதத
பெருமை யதனுற சிவதூதர்
பிறஙகு விமானங கொடுவந்தார. (24)

1227. பொனனரு சுணஙகு விரிதடதொளிரும
பொமமன முலைவெற பிணைசசுமநது
மினனரு சிடநொந திடவருமபொன
வியனுட டரமபை மாரநடிககச
சினனந துவைககத துநதுபியெண
திசையுஞ செவிடு படககறஙக
நனனெஞ சிளகக கினனரரியாழ
நரமபாரத துளாததிப பாடிடவே, (25)

1228. விரிககுஞ சுடாமா மணியிழைககும
விமான மேவு பீடிகையிற
பரிககும படிமற றிருவரையும
பரிவின ஏறறிக கொடுசென்றே
அரிககுங கமலக கடவுளுககும
அளததற கரிய பெருமபுகழசசு
பரிககுஞ சிவலோ கததிருததத
தனிமா முதலசன னிதியிருநதார. (26)

1229. மறையின துறைபோ கிககளிதது
மகிழுமம இடப யோகீச!
முறையின வதிநத இருவரையும
முழுது நோககிக கூனுமுடற
பிறையும அரவு முடிததசடைப
பெமமான மலாததாள தொழுதேறறிக
குறையும இரநதே அவாகளவிடை
கொணடே யிவணமீண டடைநதனனுல. (27)

1230. அஙகண இருவோ ருநநுதறகண
அமலன சிவசா ரூபபியமபெற(று)
எஙகுங கமழதே றறகலுழி
இதழககோ கனகன ஆதியராம

1229. இருவா—விரத்தனன், பாரத்திபன.

புஙக வாகளேத திசைபபவெமமான
பொருவி லாணை யாலினபம
தஙகும அவணசோ௩ தனரெனறே
சாறறி மகவான் பினுமுரைககும. (28)

1231. எழுத அரிய மறைகளமுறை
இடடுந தொடாநதும காணபரிதாய
முழுது நிறைநத சிறபரனும
முதலவன சிவபுண ணியமனைததும
பழுது தவிர எவறகுமிவை
பகாவ தரிதாம எனறிடவப
பொழுது வாம தேவமுநி
பொருவில காதை ஒனறுரைபபான. (29)

இடபயோகி கூறுவது—அதிகண்டன் கதை

1232. திகழும பரமா காசநடுச
சேருரு சிவலோ கததயனமால
புகழுங கணஙகள சூழவுறை
புனித வுமையோா பாகனைமற(று)
இகழும முடிவொன றிலலானை
எயதிப பினனா அயனெனடுநாள
மகிழும பரமா னநதமுடன
வலலை காமம அனுபவிததே. (30)

1233. வேணடும உருவங கொடுபுவன
மீது சுலவி அதளாடை
பூணட வுருவம எடுததஙுற
பொருககெனறெஞஞானறுமபவிதியின
ஆண்டு மன்ன மன்னமனனன
மருந்து கினறேன ஆகுகெனறு
மீணடவ வுலகந தொறுமடைவின
வியபபால இறஙகிப புவியடைநதேன. (31)

1231. வாமதேவமுநி—இது 'இடபயோகிமுநி' எனறிருத்தல வேண்டும்: செய்யுள் 1204, 1241—பாாகக. 1233-அடி3-விளங்க இல்லை.

1234. மனறற கடுககை கமழசடில
வளளல அருளால இமையம ஓரீஇத
தெனறற குழவிக கனறுதவழ
சிமய மலைசேர வானபுலனகள
வெனறக கரமைந துணாமுநிகா
விரிநீா கரகம வீழநதிடவே
குனறக குறவா வியபபவரு
குடக தேயம் அதிலமமா, (32)

1235. சிஙகக குருளை இளைஞாபொருஞ
சேவற சிறகா எழுகாறறுல
வஙகக கடறபாய முகிலுடைநது
மறுக அதனில எழுமினகள
தஙகக கலசக கொஙகையராயத
தரையில அடைநத இளைஞருறீஇத
துஙகத துணஙகை புரியுமலாச
சோலைச **சவுபாக் கியஙகரம்** , (33)

1236. மருவும மறையோன **அதிகண்டன்**
அகணட வொலியே மலகுதலாற
பொருவில பெயரால தனககொதத
புதலவ ருடனே விளையாடும
பருவ மரசா வீதியிலோா
பகலெண ணரிய புணணியமாம
பெருமை திகழோ ரககமணி
பெடபி னறகண டெடுததனனால. (31)

1237. கருணை பெருகித தனதுநடபாங
கடவு ளான சிவபததன
அருளும மதலை அககமணி
அளிததான அவனகண டிதைபெறறுந
தெருளும உணாவால தனமனையிற
செனறு கணடி மாலையுனே
தரும தநதைக கீநதுதரி
சனஞசெய விததான அவனருளால. (35)

1234. **சிமயம்—உச்சி. தென்றல் ..மலை—பொதியமலை. சிமயமலை சேர்வா னாகிய முநி. அக்கரம் ஐந்து—பஞ்சாக்ஷரம்; கரகம் வீழ்ந்திட காவிரி சேர்வரு குடக தேயம்.**

1237. **மதலை—மதலைக்கு.**

1238. அகக மணிகண டத்தினவிரைந்
தணிநதான பினனா அதிகணடன
புகக பருவ முதுமைவநத
போது விமான மவாகலெகலலாம
மிகக காதல தருமஙகள
விரைநது கேடக விரிததனனுல
நககன மணிமான மியஙகள தொலலை
நமபன அருளாற கணஙகள வநதார. (36)

1239. பரவி யுளள மகிழசாமி
பததாக கிளைமைப பருவததில
விரைவி னெடுகண டிகையளிதத
மிகக பலததால அதிகணடன
வரமெய கொணாநத மானததின
மருவக கடவன எனறேறறி
அரவு மிலைநத குடிலசடை
அணணல உலகத தினைநினைநதார. (37)

1240. அஙகண அயலகோ சரிகடொறும
அமபோ ருகபபொற பொகுட்டினடுத
தஙகு மறைபபுத தேளவழுததத
தணணந துளவப புயலவழுததத
துஙக மலாததா ருவிறகடவுள
தொழுது வழுததத திசையனைததும
பொஙகும ஒளிமா னததினெலலைப
பொருவில சிவலோ கததடைநதான. (38)

1241. எனறு முனிவா புஙகவனும
இடப யோகி மலாததேறல
மனறல கமழுபைந தருநீழல
மகவான பொருடடுச சிவதருமம
ஒனறு படுமான மியமுரைததிட
டொலலை கயிலா யததடைநதான
வெனற புலனமா முனிவிருளம
விழைபுண ணியமே துரைமினெனறுன. (39)

1239. சாமி பததா—சிவனடியார.

1240. கோ—வான; சரி—வழி.

அத்தியாயம் 48.

சிவபுராண மான்மியம்

சிவபுண்ணிய மகிமையைக் கேட்ட முனிவரா யாவரும் சிவபெருமான பொன்மலாததாளை உள்ளத்தே வழுததி மகிழ்ந்தனர் பிறகு, சூத முனிவரை நோக்கி, 'முக்கட் பெருமான மான்மியததைத விரிததுரை க்கும புராணஙகளைப் படிப்போரும கேட்போரும அடையும் பலன என்ன? அவாகள் அடைந்த பலனைக கூறும கதைகளைக் கட்டுரைததல வேணடும' என்று வேணடினா.

சூதா சொல்லத தொடஙகினா :

சிவபுராணங கேட்போாககும படிப்போர்க்கும உணடாம் பலனைக கட்டுரைததல எளிதனறு. சிவபிரான உமையமமையிடம, 'நம புராணம படிப போாக்கும கேடபோாககும அனபின மிகுதியால உரை குழறும, விழிநீா ததும்பும், மெய புளகிககும்! இவை அடையாளம' எனறருளியுளாா. மேலும் சிவபுராணம் கேடபதனால உணடாம பலன வேறெதனாலும கிடைககாது; படிப்போரும கேட்போரும் இறுதியில வீடடைகுவா.

சிவபுராணததை மனம ஒனறிக கேட்டல் வேணடும. என ஆசிரியா வியாசர் எனககுக கூறியவற்றைக கூறுவேன.

சிதேந்திரியா சீமுகன் மக்கள எண்மரைக் கடையேற்றியது

சாலுவ தேசததிற காமதணடம எனனும் நகரில, இநதிரியஙகளை அடககி ஆணட சிதேநதிரியன் எனனும் துறவி யொருவா இருநதாா. அவா கலைகள் அனைததையும கஙகைசசடையோன அருளாற் கரைகணடவா. உலகததவரைச சிவதருமததை.யுரைதது உயவிததாா.

ஒரு நாள் அநநகரிலே பிசசையுணடு வாழும மறையவா குலததவனான சீமுகன மககள் எணமா சிதேந்திரியனை வணஙக அவா அவாகளை அனபுடன நோககி 'நீவிா வேணடுவன யாவை ?' என வினவினாா. எணமரிற் சாநதன என்பவன அழகிய மஙகையை மணகக விருமபினன அனுசாந்தன உலகைப புரககும் உயாந்த மைந்தரைப் பெற விருமபினன. சாமன அழகிய மெயயை அவாவினன். விசாமன் வேதாகமஙகளைக கற்றுணர ஆசைபபடடான. சிததன வளப்பமுளள மனையும திரணட செலவமும் கிடைகக விருமபினன. பிரசித தன பரத்தை உணரும் யோக நிலையை நாடினான. காரணன மெயயுடன சிவலோகம புக விருமபினன. அகாரணன எபபோதும சிவனது திருவடியைச் சிநதனை செய்யும் பேற்றினை விழைந்தான்.

சிதேந்தியர் கூறிய நெறி :

இவர்தம் விருப்பததைக கேட்ட சிதேந்திரியா "அனபாகளே! நீஙகள கந்தனம வைததலாதிய சிவ தருமஙகளைச செய்யுஙகள்" எனறாா; அதற்கு

அவ் வெண்மரும் " நாங்கள் ஏழைகள், எங்களால் இயலாது' என்றனர். 'அப்படியானால் நீங்கள் சிவபுராணம் கேட்டால நீங்கள் எண்ணியவை எல்லாம் கைகூடும். அருகிலுள்ள இருடிமாபுரம் என்னும் நகரில் கலிசிதது என்னும் புராணிகா உள்ளார். அவா பொருள் விழையாத பெரியோர். அவரிடம் சென்று சிவபுராணம் கேளுங்கள் ; அவர் புராணமும் சொல்வர், உணவும் உதவுவர்' என்றார். அப்படியே எணமரும இருடிபுரததிற்குச சென்று கலிசிதர் கழல் களை வணங்கி அவரிடம் சிவபுராணங்களைக கேட்டு வந்தனா. அப்படிக் கேட்டதின் பலனால அவர்களது வறுமை நோய் விலகிற்று; அவரவா விருப்பபவாறே, சாந்தன அழகிய மங்கையையும், அனுசாந்தன் மககளையும், சர்மன பொனஅனைய மேனியையும, விசாமன வேதாகமங்களையும், சிததன செல்வததையும, பிரசிததன யோகநிலையையும், காரணன் மெயயுடன சிவ பதததையும், அகாரணன எப்போதும சிவன திருவடியைச சிந்திககும பேற றையும் அடையப்பெறறு மகிழநதாாகள்.

முனிவாகளே! சிவபுராணததை அறிந்தவாகளின உலகப்பற்று எரிமுன் பஞ்சுபோல அழியும்; அவர்களுககு வீடுபேறும கூடும் விலஙகுகளும, பறவை களும, புல்லும், புதரும, மரஙகளும் கூடச சிவபதமடைநதன; எனின், விதிப் படிப் படிப்போரும கேடபோரும பயனடைதலைப் பற்றிக கூறவும் வேணடுமோ? சிவனும உமையம்மையும் வந்து அவர்கள் செவியில வீற்றிருப் பார்கள். படிப்போா நாவிலே பரமன் நடனம் புரிவார். சிவபுராணம படிப்ப வர்கரும கேட்பவாகரும் உணவு முதலியன நலகினோர்ககு எணணமெலாம் கைகூடும. சிவபுராணததை எட்டினும் காகிததசினும வரைந்தவாகள் எழுத தொனறினுக்கு ஓா கற்பமாகச சிவலோகததே வீறறிருப்பா.

சிவபுராண வழிபாடு

சிவாலயததிலே உபசாரததுடன சிவ புராணம எழுதிய திருமுறையை வைததுத தூபதீப நைவேததியம புரிந்து அருசசிப்பவர் உயர்நத சிவததலங களிலே கோடி லிஙக வழிபாடு செயத பலனைப பெறுவா. அவர்கள் இம்மை யிலே இனபந துயதது, விமானததிலே சிததருலகெலாம சென்று வேணடு மளவு நலம் நுகாந்து, இந்திரன முதலாய எடடுததிககுப் பாலகருலகும், பிர மன் உலகும், திருமால உலகும, குமார பதமும, உமை யுலகும், பசுவுலகும சென்று வாழ்ந்து அரனா திருவடி நீழலில வாழவா. மனமின்றிக கேட்போ ரும் உரைபபோரும் உள்ளததிலே நினையாதவரும நரகிலே வீழ்ந்திடுவா. சிவபுராணததின பெயரைச செப்புவோரும் நினமலராவா. அவர்கள் சேது முதலிய தூய நீராடின பலனகளையும, வேள்விபல இயறறிய பலனகளையும் பெற்று வானவரால் விருமபப் பெறுவா. ஆகையால், முனிவர்களே ! சிவ புராணம் கேட்டல வேணடும,

அத்தியாயம் 48.

சிவபுராண மான்மியம்

அறுசீர் விருத்தம்

1242. முழுது முணாநது திகழசூத
முநிவ ! சிவபுண ணியந்தெளிந்திப்
பொழுதுன அருளாற கேட்டனமமைபம
பொனனந திகிரி திசைகடொறும
விழுது விடலபோன மெனவொளிரும
வேணி அமலன விரிததுரைககத
தொழுது யாஙகேட டுனகணட
தொனமைத தனனம தனைபபோலும. (1)

சிவபுராணம் படித்தல் கேட்டலின் சிறப்பு

1243. முநிவ! அடியேம உயநதனமால
முககண எநதை மானமியஙகள
புனித வியபபால விரிததுரைககும
புராண மியாவா படிககினரோ
இனிது விருப்பாற கேட்கினரோ
எயது பலனமற றவாககேது
துனியில கருததால உணமைபெறத
துகடீா காதை சொலலுகெனறா. (2)

1244. பிறையும அரவும முடிததசடைப
பெமமான மலாததாள உளததிருததி
மறையின முடிவாம பொருளுணாநது
மகிழுஞ சூத முநியுரைபபான
பொறையும உணாவும நிறைமுநிவீா !
புகழநது நீரிப புராணகதை
அறையு மவாககுங கேட்பவாககும
அரிய பலனே தெனறனிரால. (3)

1245. இனன படியென றவர்களபலன
இயமப அரிதீ சறகுமனறே
முனனம இறைவன உமைககறைந்தான்
'முதலவி யே !நம அடியவாககு

மனனும எமது கதைகேட்கில
வசனங குளறும விழியிலிறறுந
தனனில உடமபு புளகமெழுந
தண்டா அடையா ளஙகள்' என்றார். (4)

1246. அரந்தை கொடுககுங காமாதி
ஆறுட பகையும ஓரிககருணை
புரந்து புவிகாத தருள்முனிவீர!
புராணக் கதைகேட பதுவன்றி
நரந்தம மாாவங திமிாநதபொமமல
நகிலத துவர்வாய் உமைகேள்வன
திருந்த மகிழச செயுமபூசை
சிறிதும இலையீ துணமையம்மா. (5)

1247. ஓஙகு சுருதி தனிலுமனு
உரைககும மிருதி தனிலுமெந்தை
ஈஙகு புகலும புராணமதற
கிணையாந தருமம இலையிலலை
தேஙகு கடறபாா மிசையெஙகோன
செயயும புராணம படிககினரோ
ஆஙகு வியபபாற கேட்கினரோ
அனைவோ ருமவீ டடைகுவரால. (6)

1248. ஏனறும முனி[வீர! உண்மையினலை]
எலலாக கருமம அனைததுமொரி இங
கொனறை காமழசெஞ சடிலமுககட
குழகன புராணம வியநதுளதறி
நனறி யுறககேட டிடவேணடும
நவிறல வேணடும இதனிலுணமை
ஒனறு படுகா தையைமறைகள
உணாநது புலவா உரைததனரால. (7)

1249. அநதக கதைகள் அனைததினையும
அறவோன கருணைப் பராசரன்றன
சிநதைக கியைசத் தியவதியாந
தேவி தவததாற பொறையுயிாதத

1246. நரந்தம்—கஸ்தூரி.
1247. மிருதி—ஸ்மிருதி; இலை—இல்லை.

சொந்தக குமரன வியாசன்மலாத்
துணை ததாள மலாகள தூ உயமுறையே
வநதித தவனுற கேட்டனனுள
மகிழநது நுஙகட் கறைகுவனுல. (8)

சிதேந்திரியர் சீமுகன் மக்களைக் கடையேற்றியது

1250. மஙகுல தவழுகோ டாவுலவை
மரீஇவான தூஙகுங குடமமைபெறி
பஙக மொளிரமின மினிவிளககாயப
பாயல தழுவு பெடைககயலசோ
தெஙகிற கடுவ னெடுமநதி
திகைததுக குளிரநதுள நடுஙகலுறைத
தஙகத தணைககுரு சேவலநகைத
தரசு புரிசா **லுவதேசம்** , (9)

1251. அணட முகடு கிழிததெழுபொன
அசலம உயாமே டையிறபாயல
கணடு நிகாமென மொழிமடவாா
கனனற சிலைவேள மகிணாதழீஇக
கொணட கலவிக கிடைவருததுங
கொஙகைத தரள வடஙகளபறித(து)
உணடை யெனவெற றியபலவும
உடுககள நிகாசீரக **காமகண்டம்.** (10)

1252. புததே ருலகம உறழநதிடுமப
புவன மிசைபன மகஙகடொறும
முததீ வளாககும அருமறையோா
முறிதெண திரைபபாா புரககுமனனா
கொததாா மணிகள தெரிநதவிளங
கோககள கொழுவின மிகுதிசெநநெல
எயததோா முதலாயத தொழுகுலததோா
ஈருமபுதலவாக குதவுழவோா. (11)

1252. நான்கு வருணத்தார்களும் கூறப்படுகின்றனர். இளமகோககள்— பூவைசியா. புதலவா—குடிகள்.

1253. வருணு சிரம தப்பாறபின
மருவு குலஞ்சோ அனுலோமா
பிரதி லோமா மறறுமுளள
பெயாகள ஈசன மாவிரதம
ஒருமை கூரும அருநதுறவோா
ஓது கினறோா அதிதியாகள
இரவ லோாகள அநதகாமெய
இனைததோா எவாககும இடமாமால. (12)

1254. ஒனறு படுசிந தையராகி
உறையும அனநத கோடியரைத
தொனறு தொடாபற றனையாகள
தோறறும புதலவா பரிபப துபோல
எனறு மிகவைத தருளிடததில
இகலிந தியஙகள அனைததையுமே
வெனற படியாற சிதேந்திரிய
மிககோன எனுமபோ மேவினுல. (13)

1255. செஙகற கரைதது வடிததபழுஙு
சேறு தோயதத துகிலவீககி
அஙகைத தலததின மணிததழைதண
டமுதந தெளிநீா அருககரகம
தஙகத தரிததுச சிவவிரதந
தணடா திழைககுஞ சிவபததன
ஙஙகைச சடையோன பதமபணிநது
கலகள அனைதது கரைகணடோன.

1256. தீஙகு கேளவி நுணஙகறிவு (14)
மிக்க துறவி யாமவனைத
தேஙகு கடறபாா பரவுமுததீச
செலவர் முதலோா வழுததுபுநின
றீஙகுன அருளால இதமகிதம
இயமபு கெனககேட் டனா வனுல
ஓஙகு தருமம வளாநதிடககண
டுவநது பினனு மருசசிததாா. (15)

1255. செஙகல்—செஙகாவி.

1257. அஙகண் ஒருவன மறையவருக்
கதிபன மகிழச் முகனேனுமபேர்
துஙகன எழுதாக கேளவியருந
துறைபோய மிருதி யாகமமா(று)
அஙகம அனநத சாததிரஙகளை
அறிநதோன புனிதன ஆசாரங
கஙகுல பகலாய நடததுமினறோன
கருணை மைநதா எணமரமமா. (16)

1258. சாந்தன் நிகரில அனுசாந்தன்
சர்மன் விசர்மன் சித்தனருள
ஆயநதப்ர சித்தன் காரணனே
டகார ணனமற றிவாமறைநூல
ஏயநத சகல சாததிரமற
றெலலாம உணாநதோா பிதாவுடனே
வாயநத பலிமுட டிகளெடுதது
மாநதித தணவா துயிாபரிததாா. (17)

1259. ஒருபோ துழலவே தியனபுதலவா
உளள மதனில இதமநிதம
வெருவா துவநது கேடகவுனனி
விமல ஞகுஞ சிதேநதிரியன
அருகா தரவின அடைநதிறைஞசி
அனேவோா கஞுமஞ சலிபுரிநதே
ஒருவா துணாநதே காநதமதாய
ஓஙகு மவாசசூழந திருநதனராால. (18)

1260. கறறோாக கரசாந துறவிசொலவான
கருணை மறையோன புதலவரெனப
பெறறோா நீவிா சுருதிவழி
பிரம சரிய மாவிரதம
உறறோா நுஙகட குரைததிாசுகம
உளவோ எனசொல அடைநததென
மறறோா வினயத துடனமுநியை
வணஙகி யெதிாநோக குபுவுரைப்பாா. (19)

எண்மரும் விரும்பிய கூறல்
எழுசீர் விருத்தம்

1261. இருண்ட கொண்டைகுழை தணடு கெண்டைவிழி
எமது ளாவிகவா குமுதவாய
உருண்ட தணடரளம ஒணடி ரணடமுலே
யொலகு நூலிடைகண மலகுதாள
தெருணட ஒணடொடியை வண்டு ஙிணடுதொடை
திகழ வேடடினிது மகிழவே
மருணடு கொணடதுயா விணடு ளினபமுற
வாயநத னனனிகரில சாநதனே. (20)

1262. ஓஙகி ருஙகலேகள ஆயநது ளநதெளிய
ஓாநது ணாநதறியும வாஞைசயும
தீஙக கனறுநிறை சாநத முமபடிறு
தீாநது வநதசொலும மூணடமால
நீஙகு சிநதனேயும வாயநதி ரஙகுமலே
நீணட சிநதுவுழை சூழநதபாா
தாஙகு மைநதாபலா வேணடுமெனறுமுடி
தாழநத னனபினனு சாநதனே. (21)

1263. பொஙகு வெமபிணிக ளஙக மெஙகுமிகு
பூசல செயதுலக ரேசநீள
கஙகு லுமபகலும நுஙகு பெசநதுழறு
காலகள கொணடுவிழ மாலகொடே
துஙக பஙகமுற இஙகு டனறதநி
தூரமாக இடா தீரவே
தஙக நனகழகு தநதி டெனறனனமெய
தாம மேகருது சாமனே. (22)

1264. இருககு வேதமுத லான நூலுமுறை
இனம தாமிருதி மனுவுநோ
பெருககு கூாமமுத லான மேதகு
பிராணோ ஓதிய புராணமும
விரிககு மீசனமகிழ காமி காதிபல
மேனமை யாகமமுமநீடுசா
கரககு லோதயம தாக வோதவிழை
காம ரேடினனவி சாமனே. (23)

1265. திங்கள் தங்குமறு வுங்க லங்கியொரு
திக்கி லோடிட வொதுக்கிவான
எங்க ளுங்குலவு துங்க வெண்கொடி
இருக்கு மாமனை பெருக்கவே
பங்க யங்குலவு மங்கை தங்கநிதி
பற்ற ருந்தினம முற்றிமா
ரங்க லங்கிளர என்றி றைஞ்சிமுடி
வைத்த னன்பரவு சித்தனே. (24)

வேறு

1266. அடையுந் தலைமிசை நடுநின் றுடலசெவி
அச்சோர விடயமு னச்சாதே
இடையிங் கலைவளி தடைகுண் டலினி
இடத்தோர் சுழுனை அடுத்தேறி
மிடையுங் கனலமதி யிடைமண் டலமுமிழ்
மிக்கோ ரமுதக் கலைக்கூறுந்
தடையும் பருகிமெய் விடயம் பரமுணர்
சற்றே கருதும்பர சித்தோனே. (25)

வேறு

1267. அந்த ரந்திகழ் பதங்கன் இந்துவொடு
ஆரல் மாலரசு சோபுகர்
மந்த னெந்துமைய தொந்த பந்தமுறி
வார மாதுருவ னேருமேல்
உந்து மெண்பத மிகந்து யாந்தரியொர்
ஓவி லாதபதம் மேவவே
புந்தி தந்தனன இருந்த மேனிநொடு
பூரணன் கருது காரணன். (26)

1268. மண்ட லங்களெவை கண்ட மெண்டிசையில்
வாரி தீயுதக வாரியே
மொண்டு கொண்டுதர முண்ட கொண்டலெழ
மோதி வீசிய சமீரனவே

1267. பதங்கன்—சூரியன்; இந்து—சந்திரன்; ஆரல்—செவ்வாய்; மால—புதன்; அரசு—வியாழன்; புகர்—வெள்ளி; மந்தன்—சனி.

1268. சமீரன்—வாயு.

தண்டம் அண்டபகி ரண்ட விண்டபகல்
தானும் ஈசனிரு தாளினோ
அண்டா ரெண்தவிர மீண்டு சிந்தைசெயும்
ஆர ணன்புகல் காரணன். (27)

வேறு

1269. ஏந்தை கேளடி யோங்கள் வாஞ்சைகள்
ஏகமல்ல அநேகமாய
முந்தை நாளிலெவ்வ வேறதாயின
முறைமை யெந்த விதத்தினுற
சிந்தை கூரவ ருஞ்சொ லென்றிரு
செங்கை கூப்பிநின் றோர்கள்பால்
தந்தை தாயனை யானதெரிந்துபின்
சாற்றி னானொரு வாய்மையே. (28)

1270. நீவிர் எண்மர்கள் வேத பாரகர்
நேடி யேசிவ தருமமாந்
தாவி லாதவுத் தியானம் ஆதிகள்
தாமி ழைக்குவ மனைதென
ஓவி லத்தரு மத்தி னாலும
துளமநி லைந்தவெல் லாமவரும்
பூவி லென்றனன் அவனை நோக்கு/
புகலவா பூசுரா புதல்வரே, (29)

1271. ஆற்ற ருந்தவ முநிவ! கேண்மதி
அடிய ராமனை வோரும் நீ
சாற்று புண்ணிய மேபு ரிந்திடத்
தக்க பேரலம ரிடிமையால்
ஏற்ற மானவா முட்டி மாத்திரம்
இனிதெ டுத்துயிர் போற்றுவோர்
மாற்றமேது து ருமபு ரிள்ளவும்.
வல்ல ரல்லரீ டில்லரே, (30)

1272. வேத பாரகர் சொற்கள் கேட்டுளம்
விழைசி தேந்திரி யன்சொல்வான்
போத மேபெறும் நீவி ரீசர்
புராண காதைகள் கேண்மினீள்

1270 உத்தியானம்—நந்தவனம். இழைக்குவ—மன—ஐதென—இழைக்க வேண்டியவை—நிலையாக—அழகாக.

ஆத ரமபெரு கபபு ரிந்திடும
அந்த நறறரு மதநிறை
கோதி லாதவை பெறுகு வீருளம
கொளளும எனறனன வளளலே. (31)

1273. எனற ருந்தவன ஓது சொறகுறித
தெநதை நீ சொலவ துஞ் செயகோம
நனறு நமபா புராணம ஓதின
நறற வாககனு வாகிலும
ஒனறு பட்டுத வாயபி னுநதமி
யோாகள சாததிர புராண நூல
நினறு கேடபதன ஏது செயகுவம
நோவருமபல னியாதுமே. (32)

சிதேநதிரியா எண்மருக்கும் கூறுவது

1274. அநத ணீரனை வோாக ளுமபெரி
தாத ரஙகளி கூரவே
[முநதி வேடகையி] னீவிர செயதவம
முறறு மேவெளிப படடதால
எநதை மானமிய மேனமை கேணமின
இயமபு கேனெனிா நீளிடை
அநத மாநகா மீதி லோாபுடை
அகர மலகிய தாமரோ. * (33)

1275. விழைநத பைஙகழை வேள னையரொடு
விரக மாதாமெல அணையின மேற
குழைநதி டுஙகல விநகண வோவு
கொழித தெழுநதது புலரவே
நுழைநத சநதிர காநத சாளரம
நூழை பாயநில வோடுலாய
இழைநத தெனறலவி ராவி மலகிய
இருடி மாபுர நகரமே (34)

* இது 34. என்று ஓலையில எணணிடப பட்டுள்ளது; இதனமுன ஒரு செய்யுள் விடுபட்டிருக்கலாம்.

1274. அகரம்—ஊர்.

1276. அனன மாநகர் மீதி லேயிருக்
காதி வேத மனைத்துமே
பனனு மாவிர தியன ருஞ்சிவ
பததன் மாகலி சித்தன்வாழ்
நனன காக்கண அடைநத வேதியர்
நாடும அன்னவ னுககுநோ
எனன மேவினாக கீசன மானமியம
என றும ஓதுவன நனறரோ. (35)

1277 அளகை வாழபதி அனைய வாழவுடை
அணணல பாகம அனநதமாய
வளம தானவன வணடு கிணடிட
மலர விழநதுமிழ நறவமாா
துளவ மாலதொழு பரன ருசசனை
தொழுது செய்பவன நொயயிலோா
பிளவ தேனும விருமபிடாத
பிரானசி வாசசிர மியனரோ. (36)

அறுசீர் விருத்தம்

1278. விடமு மிழநதபல உரக கஙகண
விமலா தொண்டாகள பால
உடனம கிழநதறு சுவைய னநதினம
உதவு சிநதையனநீா
மடம கன்றிட அவனமு கநதனில
வருசி வனகதைகேட்(டு)
இடாத விாநதிடும உளம நினைநதன
எளிது வநதிடுமே. (37)

கலிசித்தினிடம் புராணங் கேட்டல்

1279. ஏனறி யமபிய மொழியு ணாநதவா
இருடி வணபுரமீ(து)
ஒனறி னனகலி சிததி ருமபதம
உறைய வீழநதிடநோ

1277. அளகைவாழ் பதி—குபேரன். பாகம் அனந்தமாய்—பலவகையாய்,

1279. அருந் தவர்—பெரிய தவத்தினர்,

சென றி றைஞ்சி மகிழ்நதி ருநதனா
சிவபு ராணமெலாம
அனறு நணபகல முதல ருநதவர்
அறிஞா முனசொலுமே, (38)

1280. சிநதை யனபு கொணாநதி ருஙகலி
சிததி யமபிடவே
வநத டைநதிடும அநத ணளா
வணஙகு வோருடனே
பநத தொநத பவநத ணநதிடு
பணபி லெணபெயரும
புநதி யுஙகளி கொணடு சிததி
புனைந திறைஞசினரே. (39)

1281. அஙகண ஙனபல விதஙகள முனசெ
யருஙகன மஙகளெலாம
பொஙகு ளஙகள விழைநது ணாநது
புகழநது கேட்டுடனே
அஙக முமபுள கஙகள கொணடிட
அஞசொ லுஙகுழற
கஙகை யஞசடி லனப தஙகள
கரைநது சிநதைசெயதாா. (40)

1282. மடிய கனறிட நிமலம எனறெருரு
மதியும அநதிபகல
அடிமை யெனறிறை கதைசொல அநதணன
அடியின அஞசிரமே
படிவ ணஙகிமுன வழிப டநதணா
பவச தமபெறுநோய
கடித கனறன, நிறையும அமபுலி
கலைகு றைநதனபோல. (41)

எண்மரும் விரும்பிய பெறுதல்

1283. தரும நனகுவை பிறைவ ளாந்தது
சமனெ னுமபடியே
பெருமை கொணடிட அனைவ ருஙகதி
பெறவி ழைநததெலாம

1280. எண்பெயர்—எணமா.
1282. பவசதம் பெறுநோய—நூற்றுக்கணக்கான பிறவி நோய.

ஒருமை கொண்டுற வுடன டைந்தனா
உறுபெ ருமபிணியோன
கருமை வெமபிணி உடலத ணாந்தொளிா
கனக மொனறினனே. (42)

எழுசீர் விருத்தம்.

1284. ஒருவ னஞ்சன விழிம டநதையை
உடனம ணாநதிட விழையவே
கருதி அஙகணோ மறைய வனபல
கலைதெரிநதவன மகிழவே
தரும ருநததி அனைய மஙகையா
தருண கொஙகையா அவனைநால
வரும ணாநதிட இவாகள தநதைபெண
மணிகள அமபொனும உதவினன. (43)

1285. கொழுநன வஞசிய ரொடு கவாநதிடு
குறைவ ருமபொருள கொடுசெலாம
உழுது வணடுல விதழி யமபுலி
உறுபொ லஙகிரி முடியினோ
விழுது விணடது நிகாபொ னிலசடை
விமலன னனகதை ஒருமையால
தொழுது ணாந்தவா பெறுப லனபல
சொலவ னநதம தரியதே. (44)

1286. மறைய றிநதிடும எனவு ணாநதுபன
மணிநி றைநதபொன மனையிலே
குறைவ ருஞசெலவ முடனம கிழநதுநல
குரவ கனறனன, ஒருவனீா
அறைச தஙகைகொள சரண மைநதாகள
அளவில சிநதையன அரசனுல
நிறைத னஙகொடு குழைய டாநதகண
ணியைம ணாநதனன மருவினன. (45)

1284. அருநததி அனைய மஙகையர் ; கொஙகையா நால்வரும் அவனை மணந்திட

1286. நலகுரவு—வறுமை.

1287. கூடாவி டுமபொனின மணிகொள கிணகிணி
தொடாப தஞசிறு மழலைநீா
அடலசொன மைநதாகள பலப யநதுளம
அமலன நனகதை விழுமமே
படாபெ ருமபுகழ தனையு கநதிசை
பரவி னன, பினும ஒருவனமால
இடர றுஙகலவி மிகவி ழைநதவன
இறைவ ழுஙகிட மருவினான, (46)

1288. முருக விழநதலா தவள பஙகய
முதலவி வநதவன முகமுனே
பெருகு வணகலவி அருளி நினறனள ,
பினுமொா அநதணன உலகெலாம
அருக ருநதிறை கொளவி ழைநதவன
அயலி றநதொல அரசுபால
பருகு மைநதாகள அறவெண மநதிரி
பலாநெ ருஙகிய குழுவினா, (47)

1289. பொறிய விழநதுமிழ விழியி லஙகிய
புகாமு கநதனை உணாவிறல
அறிவு றுமபடி முகப டஙகடி
தயல ணிநதெதிா விடமுனோ
நெறிந டநதனன அவனை அனபொடு
நிறைபெருமபிடா கொடுசெலபோ(று)
அறிஞா கணடுபொன முடிபு னைநதிட
அரசி ருநதுல கருளினான. (48)

1290. பினுமொ ரநதணன இடவ லஞசிறை
பெயரும வநதடை படவியோ
ஒளிலி ருநதொளிா குலிச வஙகமொ
டெளிதில எஙகணும மகிழவே

1288. அருகுதல்—குறைதல். அற—இலலாதுபோக.

1289. புகர்முகம்—யானை.

1290. குலிச அஙகம—வஜ்ரதேகம். அங்குலி—விரல்.

மணநி றைநதிடு படிம ணந்துமன
மருவொ ரஙகுலி நுனிகொடே
அனுதி னமபுவி சுழல நினறுபின
அயலு டமபுகள புகுவனே. (49)

1291. ஒருவன விஞசிய சிவப தநதன
துருவு டனசெல விழைகுவோன
இருமை யுநதரு பரசி வனகதை
இவள வெனறிட அரியதாம
முருக விழநதில கிதழி யஞசடை
முதலவா தமபதம மருவியே
கருத ருநதன துருவு டனபர
கதிய டைநதில கினனரோ. (50)

கலிவிருத்தம்

1292. எனறுபொடி கணடிகை யிலஙகவரு சூதன
துனறுசடி லமபல துலஙகுமுநி வோரபால
ஒனறுபட நஞசமுன முணடபர மேசன
தொனறுபடு நலகதை சுகமபெற மொழிநதான. (51)

1293. அநதணிர! சிவனகதை அறிநதிவாகள சோரப
பநதபசு பாசமெரி பஞசென அகனறூா
புநதிமகிழ மாநிதிமெயப போகமுமம அருந்தி
அநதமுறு நாளினல அருஙகதி அடைநதார. (52)

1294. விஞசுதுற வோாகளுமம விருமபிமிகு பூத
புஞசவிறை இஙகித புராணகதை கேளா
அஞசலெனுமம வீடுபின அடைநதனர தனறித
தஞசமென அநநியாகள தாழநதுதுதி செய்தோா. (53)

1295. அஙகணா புராணமுன அநேகருணாா தேவீட்(டு)
இஙகிதமம அடைநதனாாகள எணணில பசுபுட்கள்
தஙகுமிரு கஙகளிறை தனகதைகள கேளா
மஙகல சிவனபதமம வதிநதன மகிழ்ந்தே. (54)

1295. இறை தன் கதை—சிவகதை.

1296. மாதவிர தவ்வமறை வாழ்ததி யிவை யெலலாம்
ஓதினமெய ; சிநதனை ஓழிந்திடுமின ; எஙகே
ஆதிகதை சாறறினா அவண்குழுமு புறறா(று)
ஏதமற எநதைபதம எயதின செறிநதே. (55)

1297. ஈசனும உமைககிதை இயமபினன விரிததே
பூசனைசெய தேசிவ புராணமெவ ரென?வெம
பாசமற நூலவிதி படிபபவாகள கேட்போாக(கு)
ஏசிலகதி உணடெனா இயமபலரி தனறே. (56)

1298. போறறினாகள கணணுதல புராணகதை எஙகே
சாறறினாகள கேடகுநாகள தஙகளமுனம ஈசனா
தோறறியருள வனசெவிகள தூரமிசை கேட்போாக(கு)
ஆறறலுமை யோடரன அணைநதுசெவி வாழும. (57)

1299. பததியுட னேகதை படிபபவாகள நாவின
நிததனவினை யாடுமனறி நேடியொரு காலோா
சுததகதை கேடபவரைச சொலபவரைப போறறும
முததருளம வேணடுவன முறறுமடைந தாரால. (58)

1300. போதமொ டரனகதை புகனறருளசெய தோாககும
ஆதிகதை கேட்பவாககும அனனமுத லாய
ஏதமற நலகினிமை யோரிருடி யாககே
மேதகு முளததினமிக வேநிறையும மாதோ. (59)

1301. பூவுலகி லேசிவ புராணமொழி வோாககும
ஆவலொடு கேடபவாககும ஆதரவின நலகுந
தாவிலபொருள யாவுமகிழ தறபரனுக காகும
ஓவிலதற கையமிலை உணமையிஃ தாமால. (60)

1302. ஏகனமகிழ நனகதைசெப பேடடினமுறை மீறிற
காகித மதிறசிலா கறிககவரைந தோாகள
ஓலையொடு தீட்டுமெழுத தொனறினுககோா கறபம
ஆகவிறை யினபுரம அடைநதிடுவா அமமா. (61)

1296. மாதவிர—மாதவர்களே. புல—தூறு—ஏதம்—அற.

1300. உள்ளத்தில் நிறையும (குளிரும்).

1303. ஆதியடி யார்சுருதி அந்தணர் தமக்கே
சோதிகதை தீட்டிநல்கு தூயவர்தங் கோடி
சாதிகொடு வாழ்ந்தபின்னர் தங்கமணி மானம்
வீதிகொ டரன்புரம் விரைந்தடைகு வாரால். (62)

1304. நம்பன்முறை சேர்பொருட்டு நாதனிலை யத்தில்
அம்புயன் மடந்தைமகிழ் ஆலயம் எடுத்தே
கம்பலம் விரித்தெழினி கால்புடை வளைத்தே
உம்பர்நிலஞ் சாந்துகள்செய் தோவியம் வரைந்தே, (63)

1305. அங்கண்முறை பீடமிசை ஆரவமொ டிருத்தி
மங்கல சின்னந்தவில்பன் மத்தள முழங்க
குங்குலு நெய் தூபநறுங் கோணை யொளிர் தீபம்
எங்கணும் எடுத்தமுதம் ஏந்திநிவே தித்தே, (64)

1306. ஏத்தியருச் சிப்பவர் இலிங்கமொரு கோடி
மாத்தலம் இருந்துபல மன்னிமிகு போகஞ்
சீத்திபெறு பாரின்மிசை தேவரசு ராகவே
ஆத்தரிய போகமும் அருந்திமகிழ்ந் தம்மா. (65)

1307. கொஞ்சொலிய கிணகிணி குழீஇயமணி அம்பொற்
செஞ்சுடர் விமானமிசைச் சித்தரமுத லோர்வாழ்
புஞ்சவுல கங்கடொறும் போகமிகு போகம்
எஞ்சலற மாந்தியிமை யோர்களொடுஞ் சென்றே. (66)

1308. இந்திர னுலோகமுதல் எண்வகைய பாலர்
தந்தமுல கெய்தியவர் தங்களொடு போகி
அந்தணர் இரும்பதி அடைந்துவிதி கற்பஞ்
சிந்தைமகிழ் போகபலன் சேரவும் நுகர்ந்தே, (67)

1304. அம்புயன் மடந்தை—பிரமன் மனைவி—கலைமகள். உம்பர்நிலம்—மேல்தளம்.

1305. முறை—நூல். சின்னம்—சின்னம், காளம். கோணை—அழிவின்மை.—கோணை ஒளிர் தீபம்—தூங்காவிளக்கு; நந்தா விளக்கு.

1308. தந்தம்—தத்தம்; அந்தணன்—பிரமன். விதிகற்பம்—பிரமகற்பம்—(பிரமனது வாழ்நாள்).

1309. ஆரண விரிஞ்சனுடன ஆழிவளை ஏந்தும
நாரணனவை குநதமெயதி நாடொறும முகுந்தன்
பூரண சுகமபெறுபல போகமும அருநதி
வாரண பதாகை யெந்தை வாழபதம அடைநதே. (68)

1310. சென்றுமை பொருநதுலகுந தேனுவுல குமபொற
குனறவிலி சேருலகுங கூடியரன முனனா
நினறுபல போகமும நினைநதபடி துயததே
மனறலகமழ தாளிணையில வாழந்திடுவா மாதோ. (69)

1311. அருநதவ முதுககுறைவிா! ஆகையினுல வாயமை
பொருநதுகட வுடசிவ புராணமவை கேட்கத
திருநதிட வுரைககவிவை தீடடியனபாக கீக
வரைநதுதவு வோரிடததும வாஙகியே படிக்க, (70)

1312. புந்திமகிழ வினறியே புராணமுரைப போர்கள
அந்தமுரை யாதவா அவாவறவே கேட்போா
சிநதையிலகொ ளாதவாகள சேர நிரயததின
முநதியடைந தாழநதளறு மூழகுவாகள மாதோ. (71)

எழுசீர் விருத்தம்

1313. மனநத னிறபிறை வேணி யனபதம
வைததுவாழசிவ பததரே
தினநதி னஙகடன எனற வாவொடு
சிவபு ராணம உரைததிட
அனநத மாகிய பததி யாறபட
அரவ சைததவன அடியரே
நனநத லோககண இருநது கேடகவே
நாளும இபபடிச செயகவே. (72)

1314. தெண்டி ரைபபுவி யோாககு மேதகு
சிவபு ராணம இகமபரம
உணடெ னததரும ஈது போதுமற
றோதும அனனிய சாததிரங

1309. எந்தை—முருகவேள்.

கொண்டு பெற்றிடல் எனசெ லாததோ
ருமபதிக கொருபூதரைக
கணடு செலவழி யேதெ னசசில
கடிது கேடபதென கருநியே. (73)

வேறு

1315. காதலொடு யாவாசிலா கணணுதல புராணம
போதமுறக கேடகிலா புகனறிலாக ளியாரும
மேதகு பரமபரைய வேடமுள ரேனும
பாதகா சிவதுரோகா பறறறு தவதீா! (74)

1316. எனறு மகிழ சூதனமுன இயமபமுநி வோாககுப
பொனறலற மேவிய புராணமுரைப போாகள
நனறெனவே கேடபவாகள நாடுமிவா கட்கே
யொனறுபல புராண முரைத தோாபலனுண டாமால ( )

1317. இததுணை சொலுமபெயா இயமபுபவா எலலாம
நிததிய அருததமுளா நினமலாக ளாமால
அததனடி யாரெனினும அனனியாக ளேனுஞ
சுததருல கஙகளதொழு தூயவாக ளனறே (76)

1318. சேதுமுத லானபல தீாததமடை யசென(று)
ஆதரவின மூழகினவன அனறியும மகஙகள
மேதக இழைததவன விணணோககு விருபபுறறோன
ஆதியுல கஙகளுககும அனபுபெறு வானால. (77)

1319. கணணுதல துழாயமவுலி கஞசனிமை யோாவாழத(து)
அணணல, முநி வீா! அவவமற றுகையினமெய வீடு
நணணுநெறி யானபுரா ணஞசெவியிற பானம
பணணினரில வாழநது பரனகதிசோ வாரால (78)

1314. ஒரும் பதிக்கு ஒருபூதரை கணடு செலவழி ஏதென கேட்பதேன? பூதர்—மககள். தெரிநத ஊருககு ஒருவரை வழிகேட்பானேன? செல்லாதபதி—போக வேணடாத ஊா; ஒரும பதி—வழிதெரிநத ஊா.

318. மகம்—வேள்வி.

அத்தியாயம் 49.

சிவத்துரோக நரக வேதனை.

சிவத் துரோகம் எது? அதற்குச் சாந்தி எது என முனிவர்கள் கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார்.

சிவன், அம்பிகை, முருகவேள், விநாயகர், குரு, தொண்டர் - இந்த அறுவரை அவமதிப்பவன், அவர்தம் பொருளையோ, சொல்லையோ காவல் செய்யாதவன், அவனுக்கு உதவியாயிருப்பவன், சிவத்துரோகியாவன்.

சூரசித்து, வீரசித்து, கோரசித்து கதை.

வங்க தேயத்தில், ராஜகிரிபுரம் எனனும் நகரில் கீலகன் என்னும் அரசனுக்குப் பாவசித்து, சூரசித்து, வீரசித்து, கோரசித்து என நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தனர் இவர்கள் தந்தையின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர்கள் ஒரு முறை சிவாசாரியர் ஒருவர் அரசன் முன்னர் வந்து "அரசே! உன்புதல்வர்கள் சிவத்துரோகம் புரிந்தார்கள்' என்றார். அரசன் அவர்கள் செய்த குற்றம் யாதென வினவச், சிவாசாரியர் 'வீரசித்து சிவ பிரானுக்குரிய இருநூறு செங்கற்களை எடுத்துக் கொண்டுவந்து தன் வீட்டில் ஆலயம் ஒன்று வகுத்துள்ளான். நாங்கள் நேரில் தடுத்துச் சொல்லியும் கேட்கவில்லை; கோரசித்து சிவனுக்குரிய மாமரம் ஒன்றை வெட்டி எடுத்து யாகசாலைக்கு உபயோகித்தான், நாங்கள் இது அபசாரம் என்று சொல்ல, யாகத்துக்குத் தான் கொண்டு வந்தேன், பாவம் ஏதும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டான்; சூரசித்து நாங்கள் சொல்லியும் கேளாது கோயில் நந்தவனத்து மலரைப் பறித்துத் தன் மனைவிக்குச் சூட்டினன்; இவர்கள் மூவரும் சிவத் துரோகிகள், இம்மூவர்கள் செய்த சிவத் துரோகச் செயலைப் பொறுக்க முடியாமல் கோயில் காரியம் பார்க்கும் வீரபரதாபன், மரம் வைத்து வளர்க்கும் மார்த்தாண்டன், நந்தவனத்துக் காவலாளி விக்கிரமன் மூவரும் உயிர் விட்டனர் அவர்கள் செய்த பாவச் செயலை உன்னிடம் கூறும் பொருட்டு நான் உயிர் விடாதிருந்தேன்" எனக் கூறி முடித்தார். இதைக் கேட்ட அரசன் பதைத்துப் பாவசித்தை அழைத்துக் குற்றவாளிகளாம் பிள்ளைகள் மூவரையும் அவர்களுக்கு உதவி புரிந்த ஏவலாளரையும் கொணர்க எனக் கூறி, அவர்கள் வந்ததும் அவர்களை வாள் கொண்டு வெட்டி வீழ்த்திக் கோயிலை இடித்துச் செங்கற்களைச் சிவலாயத்துக்கு மீட்டுத் தந்தான். வேள்விச் சாலையில் இருந்த மரங்களைக் கோயிலுக்குச் சேர்ப்பித்தான். தனது பொக்கிஷ சாலையில் இருந்த நவரத்னாதி பொருள்களைச் சிவாலயத்துக்குச் சேர்ப்பித்தான். இந்த சாந்திகள் போதா என வருந்தி, சிவத் தொண்டு செய்த மூவர் இறந்தனரே, அவர் பொருட்டு எங்கள் உயிர் மாய்த்தலே சாந்தியாகும் எனத் தீர்மானித்துத் தீ வளர்த்துத் தன் மனைவி ரத்னவல்லி,

மகன பாபசிதது என்பவர்களுடன கை கோதது அந்தத் தீயில் வீழ்ந்தான். அப்போது அந்தக் கோர நெருப்புத தணணெனக குளிர நீரிடை நின றது போல மூவரும் மாயாது நினறனா; இறந்துபோன வீரப்ரதாபன, மாாததாணடன், விகரமன உயிாபெற் றெழுந்தனா வானவா பூமழை பெய்தனர்; தேவ துந்துபி முழஙகிற்று. சிவபிரான காட்சிதந்து ' அரச! உனக்கு நிகா ஒருவரும இல்லே. நீ சறபுததிராகளேப் பெற்றுச சிவதருமம செய்து கொணடு வாழ்வாயாக. ஈறறில சிவாநந்த நிலையைக் கூடுவாயாக'- எனக கூறி மறைநதாா. உடனே திருமால அஙகுவந்து பொனவியானம் ஒனறை அரசனுககு அளிதது மறைந்தாா: இந்திரன வந்து யானைக கனறு ஒனறை அரசனுககு அளிதது ஆசி கூறிச சென்றன. இஙஙனம் அரசன தன் மனைவி மககளுடன் போகஙகளைத துய்தது ஆட்சி செய்து ஈற்றில வீட்டின்பம் பெற்றன.

அத்தியாயம் 49.

சிவத்துரோக நரக வேதனை

எழுசீா விருத்தம்

1320. சூதனை மொலமுநி வோாவந தனைசெயது
துகளதீா முநிவர! எமையாளவானை
நீதந தருளிய வேதந தெளிபொருள
நிகரோ புகலரி தெனுமஞானம
போதந தருமிதி காசம தரும
புராணம பலவிதி முறைகேளா
ஏதங கெடஅடி யோமுயந தனமஐயம
இலே கேண மதியெம துரைமாதோ. (1)

வேறு

1321. நீடும எந்தை சிவததுரோகம்
நிகாககும எனறனை நீவழக
கோட றைநத சிவதது ரோகம
உரைததி சாநதி யதறகென
ஈட னநதம இயறறி னுநதொலே
விலலே யோபுகல எனறவாக(கு)
ஆட லஙகணற போறறி யாவும
அறிநத சூதன இயமபுவான. (2)

சிவத்துரோகிகள் இவரிவர் என்பது

1322. ஈசன அமபிகை யெநதை வேலன
இபான னனகுருத தொணடாதம
ஆசில அனனபொ ருளசொல கணடறி
யாது போல இருநதவன
நாசம எனறு விசாரி யாதவன
நாளும ஏவல செயாதவன
தேசு றுமபொருள கொணட வனகொல
சிவதது ரோகியென பாமரோ. (3)

1323. சீறறும இபபடி யோடி வைததபொன
தானி யமதுகில செயயபூண
போறறும ஆலயம வீடு செயமரம
பூமபொ ழிலலலா வாவிநீா
ஏறற மாஙகிண றாாக டாகம
இயமபும ஆதிய பலபொருள
சீறற மாக அழிதத வனசில
நாளி லேயவை செறறவன. (4)

1324. அழிககும ஈறறில இருநத வனபின
அடுதத றிநதது கணடவன
ஒழிககு மறறது கேட்ட வனனவ
னேட டுததுமெய தொடடவன
பழிககும அனனவன ஓது சொறபரி
பாலனஞு செயப வனனிவா
செழிககும நறறவ ராகி னுஙகொல
சிவதது ரோகி யெனசசொலவாா. (5)

1325. சமபு ஆதிய வாறு போசிவ
தானம நானமறை கறபநீ(று)
இமபா கணடிகை யீசன ஆகமம
ஏதது சைவ புராணநூல

1322. இப ஆனனன்—விநாயகர். ஆசு—குற்றம. நாசம் எனறு—வீண என்று நினைதது.

1323. கடாகம—கொப்பரை

1325. சமபு ஆதிய ஆறுபோ—ஈசன், அம்பிகை, வேலர், விநாயகர், குரு, தொணடர், (செய்யுள் 1322 பாாகக). சிம்புளின உருஎடுதத ஈசன்—சிவன ; சிம்புள்—சரபம்.

உமபா எணசிவ சாதநி ரஞ்சிவம
உறுபொ ருடக ளிகழநதுளோா
சிமபு விசன எனுத மூடா
சிவததுரோகி யெனச சொலவாா. (6)

1326. நிநதை செயபவன அருகி ருககுதல
நெறிகள கேடகுதல நோககுதல
முநத மெயபரி சிததல மறறவன
மொழிக ளோடுபின மொழிகுதல
தொநதம ஆயவன சொனம ருது
தொடாநது கேடகுதல அவைகள போற
சிநதை செயதிடில இவையு முறறுஞ
சிவதது ரோகம எனச சொலவாா (7)

1327. அருமி ருபபவன ஆதி யாகிய
அறுவ கைததொழில செயபவா
பருகும எசசில நுகாநத வனனெதிா
பாாதத வலபரி சிததவன
உருகும இசசையி லவனு ரைதத
நுரைதத வன உவந தவாகளபோல
திருகு வெஞசின மிகக தீய
சிவதது ரோகி யெனச சொலவாா (8)

1328. சிறுவ ரைபபொழு திவைக ளாதி
சிவதது ரோகமுன செயதவா
வறுமை யுறறு நடுஙகி நொநதுவெள
வாயதி றநது பலிககுநோ
உறுக டைததலை தொறுந டநதிடா
உறற பினனள ரிறசமன
கறுவி யெறறி வருதது கினறனன
காதை யிறசில கூறுவாம. (9)

சூரசித்து, வீரசிதது, கோரசிதது கதை

1329. செஙகண மேதிகன றுளளி நானகு
செருதத மேசொரி பானமடுப
பொஙக ணெணடு வராலக ருஙகயல
புறபு தஙகெளி ருமைமெண

1327. அறுவகைததொழில „செயயுள1326-ல கூறபபட்டவை.

சஙகம் வாரிச மெனபொ குட்டனங
தானத ழீஇயவை பாரரு
மங்கை யாமென நானமு கனமகிழ
வஙகதேயம தாகுமால. (10)

1330. பாநதள வெமபில வாயை வெளவெலி
பாாதது நலலனை யெனறுளே
போநது கண்படை கொளள வெஙகை
புனிறறி ளஙகட மானபறழ
மோநது வாலகுழைத தஙக மனபுகு
முலைகொ டுததுவ அணைககவே
காநதள கையெனச சாறி பொன சொரி
கருணை ராச கிரிப்புரம். (11)

1331. அஙகண மேவிய குருசில கீலசற்
கதிக சூராக ளாகிய
துஙக மைநதாகள பாவ சித்தோடு
சூர சித்துடன வீரசித(து)
எஙகும அசசுறு கோர சிதெனும
இவாகள நாலவாகள பலபடை
செஙகை யேநதிய வயவா நறறவரு
சிவனை நோகரு செயதனா. (12)

1332. ஆறறல மிககுயா சகல ஓனனலா
அடட நமபன அருடகணறு
கூறறம உளளம நடுஙக வெறெறு
நொறற மேவியெண திகநிறைங
காறறும அஙகியும எனன வேசயங
கணடு ராசசூ யமமகம
போறறி வாழபவா தநதை சொறகெளப
போது மேகட வாதனா. (13)

1333. கனன லஞசிலை மைநதா தநதை
களிறறெற ருதறிறை லேக
மனனன மிககக்கோ கரண மேவி
வதிநது நறசிவ நிசி விணணோ

உன்ன ருங்கட லுட்ப டிந்துளம்
ஓர்ந்து மாவிர தம்முடித்(து)
இன்னல் அற்றறு திங்கள் மேவி
யிருந்து தன்பதி யெய்தினன். (14)

1334. மைந்தர் வந்து வணங்கி யேத்தஅம்
மைந்த ரோடுதன் கோயில்புக(கு)
அந்த ரஞ்சுடர் மணிக்கு யிற்றரி
யாச னத்திருந் தேபடா
விந்தை மைந்தர்கள் தத்தம் இல்செல
விடைகொ டுத்தர சில்புகச்
சிந்தை செய்பகற் சைவ அந்தணர்
சீலர் வேதியர் புங்கவர். (15)

1335. ஆத்த சிந்தையுட் சிவவி பாகவ
மனுதி னம்புரி வேதியர்
கீர்த்தி யெங்கணும் மல்கி ராச
கிரீசர் பூசனை செய்பவர்
கூர்த்த பேரறி வாளர் கீலகக்
குரிசில் காணிய வரலுமன்
பார்த்து நீவிர் வரத்து நன்மைகொல்
பகர்மின் என்று பின்னுஞ்சொல்வான், (16)

1336. புரந்த கைத்தெரி யூட்டு கண்ணுதல்
பூசை யிற்பெரு வேட்கையாய்
இரவு நன்பக லுஞ்செய் நுங்களுக்
கென்று மேகுறை வின்றியே
பரன ருச்சனை யாக மப்படிப்
பண்டு போல நடக்கின் றதோ
புரைய றப்பகர் வீரெ னச்சிவ
பூசு ரேச ரியம்புவார். (17)

1337. குரிசில்! பூசைநின் பெருமை யாற்கனி
கூர வேநடக் கின்றதால்
முருகு லாஞ்சடை யீசர் பேரருள்
முன்னர் போன்மகிழ் கின்றது;

1335. வரத்து—வருகை.

பொருவி லாத சிவதது ரோகமுன
புதல்வர் செய்தனா எனமனனன
உரைசெய் மினனவர் செயத தேதென
ஓதி னாசிவ வேதியா; (18)

1338. வீர சிததிரு நூறு செஙகல
விரைநது கொணடுதன இல்லிடை
வார முறறருள் ஈச னுலயம
வாஞசை கூர வகுததனன
ஈரம அறற சிவத்து ரோகமி
தென று நாஙகள் அடுததனம்
கோரம முறறதி காரி தனனொடு
கோவில கட்டிய ஒவியா; (19)

1339. கூடி மறறனே வோரு மிபபொருள
கொறற வனபொருள் அரசனே
நாடி முறறும எடுததி டததகும
நணணு பாவம தெனகொலென(று)
ஓடி யுறறிடு செஙகல யாவும
உவநதெ டுததிஙஙன வநதனா
தேடி மறறறி விகக வேணடியச
செஙக லோடுவந தெயதினோம, (20)

1340. திணடி றறபடை வீர சிதனொடு
செஙகல நினனுழை யோரையா
கொணடு வநதனா எனறி ரநதுமுன
கூறி னோமறி யாதுபோற
பணடை வலவினே யாலெ னுதெமைப
பாாததி லனதுய ரோடுநஞ(சு)
உணட கெணடைய தெனன அமபுபட
டுளறு மானென மீணடனம, (21)

1341. கணடி ருநதிட வநத பாவமெக
காலம எநத விததறிலை
விணடு போயபபரி சுததி யாமென
வெயது றுமமுள மனறியுந

1341. சூதம்—மாமரம்.

துண்ட வெண்பிறை வேணி யோனெடுஞ்
சூதம ஒனறு தடிந்து போய
மணடு காதலிற கோர சிதது
மகஞ்செய சாலை வகுத்தனன; (22)

1342. அந்த வேலையிற கோர சிததுடன
ஆல யததின நனநதலைக
கொந்த லாநதுயா சூதம எனகொல
குறைதத னைககொடும பாவமீ(து)
எநத நாளறும எனுமெம மககவன
ஈசன இட்டி யெடுககவே
வநத தாலுமக கேது பாவம
மறுது போமின எனச சொனனனன; (23)

1343. சூர சிததுமென னறப கறபல
துணர்ம லாதமெதாகை கொணாகெனத
தார கற்குரைத தேவ வமமொழி
சமம திதமெழு பாதகன
மார னைககண அழறக ளிததருள
வளளல் நநத வனததலா
சேர அபபகற கொயத ளிததிடத
தேவி யோடும முடிததனன, (24)

1344. கொனறை யஞ்சடை முகக ணையகா
கோட ரததரு நாணமலா
என று கேடகிலன நனறெ னககவாந
திததி னததினும அமமலா
தன று னைககரம மீதெ டுததுயா
தமனி யக்கொடி மாமனைச
சென றி ருநதவன இவாகள் மூவா
சிவதது ரோகிகள் எனறரோ, (25)

1342. இட்டி—யாகம.

1343. தாரகன்—சூரசித்தின் ஏவலாளன்.

1344. கோடரம்—சோலை.

1345. **ஆ**ற்ற ருநதவம் அலகில மெய்ததுற
வாகி யேசிவ காரியம
போறறு **வீர ப்ரதாப** ருயிர
போககி னன, வனம வைததுநீர
ஊறறி யெனறும வளாதது நாணமலா
உதவு கிஙறமார்த் **தாண்டனுஞ்**
சீறற மோடுயிர நீதத னன , முரி
தெணடி ரைபபுவி பாலனே ! (26)

1346. **கோ**ஙக லாநதுமிழ நறவ மேகமழ
குளிரம லாததரு வனமெலாங
கஙகுல நனபகல உலவு கேசரி
காவல செயது புரககுநாள
நிஙக ளஞசடை யணணல தாளமலா
சிநதை செயதிடு **விக்ரமன்**
அஙகண ஆருயிர நீதத னன, இவா
அறிஞா மூவரும மாயநதனா. (27)

1347. **கோ**றற எநத சிவதது ரோகங
குறிததும எமமுயிர நீததிடச
சறறு மேவலி யநத பாதகம,
தஞசம நீயென வநதடைந(து)
உறற பாவம உரைதத னமமென
ஒளிறு வாடபடை நிருபனும
அறற மோடிரு குணட லசசெவி
யஙகை யாறபுதைதத தானரோ. (28)

1348. **பா**வ சிதசெதனும மகவ ழைதது வெம
பாத கசசிறு வோாகளாம
மூவ ரைபபட ரொடுதொ ழிறசெயும
முதலவ ரைககொணா கெனவிடுத(து)
ஏவ இபபடிக கொடுமுன விட்டிட
எறறு வாளகொடெல லோரையுஞ
சாவ எறறியில லிறசி வாலயச
சாலை முறறும இடிததனன; (29)

1346. கேசரி—சிஙகமபோன்றவன.

1347. அர்த பாதகம் வலி—அர்த பாதகம வன்மையது. அற்றம்—சோாவு.

1349. செஙகல முறறும் எடுதது வேளவியிற
திரளம ரஙகள எடுததுநீள
சஙக ராலயம நவமவ குததபின
தனது கோசஇல வாசலகள
எஙக ணுநதிறந தவவு ழிககண
இருநத பனமணிக குவைகளுந
தஙக ராசிக ளுஙக வாநத போல
தகக வறகுலங கூடடியே. (30)

1350. மூணட மாலை மணிககி ரீடம
முளைதசெ ழுஙகதிர மாமணி
கொணடி ழைதத மதாணி யஙகதங
குணட லஙகட கமபலபூ
அணடா நாயக னுகக ளிததபி
டேக மனனமநி வேதனம
மணடு காதலிற செயது சாநதி
வருநதி டாது புரிநதனன (31)

1351 அநத மறற சிவதது ரோகம
அதறகும இபபடிச சாநதிசெய(து)
எநதை காரிய மாக வேயுயிா
யாவா தாஞசிலா நீததனா
தொநத மானவப பாத கப பெருந
தொகுதி நீததிடு சாநதிகள
சிநதை செயதனன எனதி னுலெனச
செஞசி லைககர மனனனே. (32)

1352. ஒலலை யாவி குறைபப தனறிமற
றுதத ரமபுகல சாநதிமற
றிலலை யெனறு தெளிநது குணடம
எடுதது வனனி வளாததின

1349. கோச இல்—பொக்கிஷசாலை. கவர்ந்தபோல—கவர்ந்ததுபோல—கவர்ந்ததற்கு ஈடாக. தககவன குலம—இறைவன கோயில; குலம்—கோயில்.

1351. எனதினுல்—எதனுல (சாந்திகள் செய்யலாமெனச் சிந்தித்தான).

1352. செலலைவெல் கரம—செல்—மேகம்—"புயலிலங்கும் கொடை" சம்—தேவா II. 113—2.

மலலை வெலபுயப பாப சிதெதொடு
மனையி **ரத்தின வல்லியை**
செலலை வெலகரம பறறி யீசனைச
சிநதை செயது விழுநதனன. (33)

1353. அநத எலலையிற கொழுநது விடடெரி
யழலகு ளிாநதுசெரு சநதனச
சிநது விறபுனல ஏனனிவ ரூாகள
சிவதது ரோகமுள கணடுயிா
விநதை யாலவிடு வீர மாவருதன
வினய மானமாாத தணடன பெயய
சிநதை விகரமன வரவு நோககினன
தேவா பூமழை பெயதனா. (31)

1354. கொணட லேழுபுனல உணட வோரை
கொழிதது முததெறி முரிதிரை
மணடு பேரொலி யமபு ராசி
மறிதது வாயவிடும ஓசை வெள(று)
எணடி சாமுகளு செவிடு படடிட
இடிமு ழககம ஒதுஙகவான
அணட ராாததிடு தேவ துநதுபி
யளவி லாது முழுஙகவே, (35)

1355. பொருவி லாவிறல விருது ராவண
புஙக வனபுய தருநெரிந(து)
உருவில ஓாபுறம நெறுநெ றெனறிட
உதத மாஙகம அனைததினும
வெருவு கணகள பிதுஙக மறபொரு
வெளளி யஙகிரி நிகாககுதத(து)
அருளசி னஙகொழு மழுவி னடைபபுறம
அணணல மாதொடு தோனறினன. (36)

1356. சீகர பூதர அகடு ரததெழு
சிறற டிபபில வாயக கணம
மகர தோரணம இடபம ஆதியெண
மஙக லஙகொடு புடைவரப

1355. குததது அருள்விடை, சினவிடை, கொழுமழுவிடை. குதட்—மலவாயில்.

1356. பிலவாய்ககணம—பூதகணம்.

பகரு மாமொழி கருணை கூாதரப்
பாாததி பனதனை நோககியே
தகர வாாகுழல பஙக னினசெயல
சகல பாாஅதி சயிததததே. (37)

1357. பொருதி ரைககடல உலக மீதுனைப
போல மறறொரு வருமிலை
கருது நஞசெயல எமது பாறபுரி
காத லிறறிசை யெஙகுமே
யொருத னிததிகி ரியையு ருட்டி
உவநது சறகும ரறபயந(து)
இருத னைததினும எமது புணணியம
இசசை யோடு செயதேறறியே, (38)

1358. பொமமல வெமமுலை மனைவி யோடுசற
புதலவ ரோடுபல பேரரோ(டு)
இமமை யிறபல போக நாகா
எனகக ளிததுவந துணடபின
அமமை யெமமுடைச ரசசி தானநத
ஆழி யிறபடி கெனறுடன
தமமை யேகரந தெஙகு மாயொளி
தருவி யாபக மாயினுன. (39)

1359. தெனறி சைபபெரு மானை யோாமறைச
சிறுவன அனபினுக காயுதைதத(து)
அனறு தொடடடி யாாககு முனவரும
அணணல வநது மறைநதபின
மனற லநதுள வகக ருஙகடல
வணணன வநது மகிழநதொளிா
பொனத யஙகு விமானம ஏறல
பொருடடு நலகி மறைநதனன. (40)

1360 குனறி ருஞசிற கீாதது விலலுமிழ
குலிசன வநதுபொற கிமபுரி
துனறு வெணபிறை யிணைம ருப்பெதிா
சொரிம தககவுட குஞசரக

1359. தெனதிசைப் பெருமான்—எமன. சிறுவன்—மார்க்கணடன்.

1360. பாவகம்—கருதது: இறைமகன்—அரசன.

கன்று பாவகத் திறைம கறகுநன்
கருணை யாற்கொடுத் தவன மொழி
யென்று மேயுரைத் தாசி கூறி
எழுந்து பொனனுல கெயதினன. (41)

1361. இனன ணங்கட வுளாத மாலவரம
எயதி யுணமகிழந திசசையாய
மனன னிலலிடை மனைவி யோடுநன
மைநத ரோடு வதிநதுசீா
துனனு போகம நுகாநது கலவி
துலஙகு மைநதா பெற றளவிலா
உனன ருஞசிவ புணணி யமபுரிந
துமபா வீடும அடைநதனன. (42)

அத்தியாயம் 50

சிவத்துரோகிகள் நரக வேதனை—தொடாசசி

சிவாலயத் திருப்பணிக்காக உள்ள சுணணும்பு,செஙகல் இவைகளில் அணுததனை எடுததவனும் சிவததுரோகி யாவான; அவன் மாபாவி; அந்தப் பாவத்துககுச சாந்தி கிடையாது வீரசிததின ஏவலாளன் பாரியும அவனுடன் சென்ற ஆள்களும சிவாலயததுச செஙகலலையும சுணணும்பையும் எடுதது வந்த பாவததால் கொலை யுணட பினனா நரகில வீழ்ததப் படடு இன்றளவும் வருந்துகினறனா. சிவாலய நந்தவனதது மரததைதக கோரசிததின சொறபடி வெட்டுவிதத சககரன் எனனும் அதிகாரியும் அவன ஏவிய ஆள்களும் நரகில் இன்றளவும படாதபாடு படுகினறனா. சூரசிததின சொறபடி நந்தவன மலரைப் பறிதது வந்தாாகள தீககணன முதலான ஆள்கள அமமலாகளை தன மனைவிககுச சூட்டி மகிழ்ந்தான சூரசிதது. அவனும அவன மனைவியும இன்றளவும நரகில் பெருவேதனை படுகினறாாகள.

வாழைக்குலை கவர்ந்த துரோகம்

அஙக தேசதது அரசன் விதாதா நீதியுடன ஆணடு வந்தான். அவன சபை யில நாரத முனிவர் வர அவரை அரசன தகக உபசாரததுடன வரவேறறான. நாரதா அரசனைப் பார்த்து ''அரசே! நான இந்திர சபைககுச சென்றேன. அஙகே இருந்த உன தந்தை 'என மகனிடம நாஙகள் போய இரவும பகலும புண்ணியச செயல செய்பவாககுச சுவாகக இனபம் கிடைககும்' எனச் சொல் லுஙகள் என என்னை வேணடினன ' என்றார். பினனும் நாரதா அரச சபையி லிருந்த புரோகிதன அசிதன் எனபவனைப் பார்தது'' உன தந்தை யமபட்டணத

தில் காலதூதர்களால் வேதனைப் படுகின்றான். அவன் 'என் மகன் அசிதனிடம் தாங்கள் சென்று என் வேதனையை எடுத்துச் சொல்லுங்கள். நான் அரசினிடமிருந்து சேகரித்த பொருள்களில ஒரு சிறிதேனும் எடுத்து என் மகன தருமம் புரியவில்லை; அவன் வீட்டில் அந்தப்புரத்தில் வயிரத் தூணின் அடியில் தனஙகள் புதைதது வைததுள்ளேன். அந்த நிதிகளை எடுததுப் பலவகைய தான தருமங்கள் செயயும்படிச சொல்லுங்கள்' என என்னிடம் சொல்லி அனுப்பினான்'' எனக் கூறிப் பொன்னுலகுககுப் போயினா. நாரதா சென்ற பின்பு விதாதாவும் அசிதனும் தான தருமஙகளைச் செய்து வந்தாாகள். கஙகைமுதலிய புணணிய நதிக கரைகளிலும் புணணிய ஸ்தலஙகளிலும் கோதானம் பூதானம் முதலிய தானஙகள் மறையோாககுச செய்தாாகள், அதன பயனாக நரகில உழன்ற அசிதன் தந்தை சுவாககஇன்பம பெற்றான. ஒருமுறை நருமதை யாற்றஙகரையில மறையோாககு அன்னதானம் செயய அநதணர்களிற் சிலா வாழைபபழம் வேணடுமென விரும்பினா. பழம் எஙகும கிடையாதுபோக, அசிதன வருந்தி அஙகிருந்த புரோகிதனை எப்படியாகிலும் பழம் கொணடுவருக என வேண்ட, அஙகிருந்த சுதீாததன என்னும் அந்தணன மேற்கேஉள்ள வீமேசசுரம் என்னும் ஆலயததைச சாாந்த வாழைத தோட்டத்தில் வேணடிய வாழைபபழம கிடைககும எனறான். புரோகிதனும் உடனே ஆள்களை நிரம்பப் பொருளுடன அனுப்பிப் பழம கொணர்க என்றான. அவாகள் அந்தக் கோயிலுககுச சென்று கேட்கச சிவாசாரியாகள் 'பழம் சிவன சொத்து, யாருககும் நாஙகள் கொடோம' என்றாாகள். அவர்கள் அந்தக கோயில அதிகாரி நிருததனிடம இதைசகூற அவன் அதிகவிலைபெற்று வாழைக் குலையைக கொடுததனுப்பினான. அநதணாகள பழஙகளை மகிழ்சசியுடன உணடாாகள். விரதபஙகம வாராததைக கேட்ட அரசன மகிழ்ந்து அசிதனுக்கும் புரோகிதனுககும், கோயிலதிகாரிககும் ஆடை வீடு முதலிய பரிசு அளிததான. இஙஙனம நிகழ, சிவாசாரியாகள் அரசனிடம் வந்து ''அரசே! நாஙகள் சிவாலயததுப் பழஙகளைக கொடுகக மறுததோம்; அசிதனும, புரோகிதனும், கோயில அதிகாரியும ஈசனுககு நிவேதனததுககும் அபிஷேகததுக்கும உரிய பழஙகளை எடுததுச சென்றாாகள். இது சிவத துரோகம'' என்றாாகள். இதைக கேட்ட அரசன் 'உணடான விலைககுமேலே பணம் கொடுததுள்ளாாகள். என வெறறுரை; இனி இபபடி நடவாது, போம' என்றான. அருசசகாகள் இந்த அரசனும சிவத துரோகியே என அறிநது தமதிடததுக்குச சென்றாாகள். இந்தத துரோகததால அரசன தநதை சுவாககத்திலிருந்து நரகததுககுத தள்ளப்படடான. அரசனும் க்ஷய ரோகததால் இறந்தான. இன்றளவும் நரகில் இடாப்படுகின்றான. அவன் நகரததை வேற்றரசாகள் கைககொணடு அசிதனுடைய இரணடு கண்களையும் பிடுஙகி ஊரைவிட்டு ஓட்டினா. அவன வேதனைப் பட்டு இறந்து நரகவேதனை அடைந்துள்ளான; அவன தந்தையும் கடு நரகம சேர்ந்தான்; வீமேசசுரத்தில் பழம் கிடைககும் என்ற அந்தணனும், அவன சுற்றததாரும், இன்னும நரகில்

வதைக்கப் படுகின்றனர்: கோயில் அதிகாரி பாம்பு கடிக்க இறந்து நரகில் துன்புறுகின்றான். வாழைப் பழத்தை உண்ட அந்தணர் பெரு வயிறு (மகோதர) நோயால இறந்து நரகில வேதனைப்பட்டு அரற்றுகின்றனர். வாழைக்குலையை வெட்டின அந்தணன கையிற் பிளவை கணடு மாய்ந்து, யமபடரால் நரகில வேதனைப் படுகின்றான. இந்தத துரோகத்துக்கு உடனிருந்து உதவிய ஏவலாளர் யாவரும் இன்றும் நரகில் வேதனைப் படுகினறனர்.

அத்தியாயம் 50.

சிவத்துரோக மான்மியம்—தொடாசசி

1362, திங்களங கணணி மிலைநதசெஞ சடையோன
சிவாலயத திருபபணிப பொருடடா
யஙகணவந தடைநத சுதையிலிட் டிகையில
அணுததுணை யாகினு மெடுததோன
இஙகெடுத துரைககப படாதமா பாவி
யெனுஞசிவத துரோகிமற றவறகுச
சஙகமாய வருகன மமபல விதிநிச
சயிககினுஞ சாநதிமற றிலையே. (1)

1363. கனைகழற சரணக குரிசிலகீ லகனதன
கானமுளை வீரசித தேவும
நினைவுமுன தொழிலசெய பாரியை விளிதது
நினபட ரோடுநீ சென்று
வினையறுத தருளகண ணுதலபொருட டாக
வேணடியீட டியசுதை செஙகல
தனையிஙன கொணாநது கதுமென வடைநது
தருகென வுரைததனன மாதோ. (2)

1364. அவனுரைப படிசெங கறசுதை கொடுவந
தளிததபா ரியுமவன படரும
இவணமிகு மபரா தநதனக கப்போ
தேறறதண டஙகளபெற றனாபின

1363. ஏவும் நினைவுமுன தொழில்செய்—வேலையிட நினைப்பதற்கு முன்னேயே வேலைசெய்யும்; பாரி—வீரசித்தின் ஏவலாளன்.

1364. இவண—இவ்வுலகில.

அவமதித் திடுகூற் றுவன்படர் இழுத்தே
யமிழ்த்திட அளறறி னுட்படிந்தார்
உவமையற றிடுதீ நரகமுற றினுஞ்சென்
றுடறறுகின றனர்களிப் பேர்தும. (3)

1365. உள்ளுகி ருழுவைச சருமனு ராமம
மரந்தடி கெனறுபா றுவணப
புளளுறை வடிவேற கிலகன பயநத
போரிறை கோரசித துரைமேற
கொள்ளதி காரி யானசக்கரற்குக
கூறமற றவனசன முதலாம
உள்ளுநாக குரைக்க விப்படித் தருக்கொண
டொலலையீந தனாகளியா வருமே. (4)

1366. பிறையெயிற றகலவாய மறலிதூ துவாகள்
பிணிததிவா தஙகளைக் கொடுபோயச
சிறைபடு நிரயத தலமவர அமிழதத
செவிவிழி நாசிவாய தாலு
முறைமுறை நெடுவாற புழுவிரைந தரிகக
மூசசற நெருபபுடற கழுகு
குறைவறப பிடுஙகப் பதைததுவா யரறறிக
குழறுகின றனாகளிப போதும. (5)

1367. தொடுகனை கழறகாற கிலகன பயந்த
சூரசித தூழவினைப பயனுற
படுகொலை புரியுந தீக்கணன் முதலாம
படாதமை விளித்துநன மலாகள
கொடுவர வேணடும என அவா கொணாநது
கொடுததநன மலாகளவாங குபுமா
வடுவகிர விழிமெல லியலுடன நிசியின
மலரணை மிசைமுடித தனனால. (6)

1368. முடிததிடு மனைவி யுடனமலா மிலைநது
முகமலா சூரசித துளைநது
துடிததிட மயிட முகைதநெழு மறலி
தூதுவா கொடியபா சததாற

1365. உழுவைச்சருமன—புலித்தோலாடையன—சிவன, பாறு—பருந்து,
1366. அலம்—துன்பம்.

பிடித்திழுத் தடித்து நெரித்துடற் றுகைத்துப்
பிதிர்த்தள் றனைததும் வீழ்த் தரவங
கடிததிடச செருக இரததமுட் குடிக்கக்
கனுறறுகின றனாகளிப போதும், (7)

1369\. எடுததுரைக் கரிய கொடியபா வஞ்செய
இவாகளெல லோருமென றரிதாயத
தொடுததிடு கறப கோடிநா ளுகுஞ்
சுடுநிர யததிலவெங காலா
கடுததிடத துகைததுத செககிலிட டரைததுக
கதழெரி மிசைவறுத தளறு
படுததிடத தடவக கரையொரு காலும
படாநதனை குவதிலை மாதோ. (8)

1370\. விரவிய சகல தேவருக குஞ்செய
மிகுதுரோ கஙகளத தனைககுங
குரவாபே ரருளாற புராணமீ ரொனபான
சூாததுணா அறிஞராற கால
வரவுணா கருணை முனிவரால எழுதா
மறையினமா மிருதியால எடுததுப
பரவுசாந திகளுண டென றுநிச சயிததுப
பட்டிடு முணமையீ தமமா. (9)

1371\. விதிமுறை புகலசாத திரததிலவே தததின
மிகுபுரா ணததிலெஞ ஞானறும
பதிபசு பாச முமமுத லுணாநது
பறறறு முனிவரால தெளிநது
மதியக டுரிஞசும இதழியஞ சடில
வளளலபாற செயுநதுரோ கததிற
பொதியுமொன றினுககா யினுஞ்செயுஞ சாநதி
புகனறிடச சிறிதுமற றிலையே. (10)

1372\. நேறலூற றிருககுங கடுககையஞ சடிலத
தேவனபாற செயுஞ்சிவத் துரோகி
பாறுடல பிடுஙகக கோரமா நரகிற
பதைபதைதத துயிரததுநொந தனநத

1368\. கனுற்றுதல்—செருககுதல.

1372\. ஈறில் ஐக்து—அழிவிலா ஐநதெழுதது—பஞ்சாக்ஷரம்.

நூறுகற பஙகள இடருழந் தெரியின
நுதிவறுக கபபடா னினறுன
ஈறிலை தோாநது சிவததுரோ கததுக
கிணையிலைத தவறுகூாத திடுமால (11)

1373. நடவரை நெடுநதாட டிரளுடற றிணியுட
டணடுமொயத தெஙகளுைம பொதிநத
மடலவிரி சுருணைட டிலைமுழு முதறசெவ
வாழையங கவிழதலைக கூனற
ருெடாகுலைப பெருநதாற றுருளமணிச சிவபபுத
துறுகுபொற றகடட நற கனிகள
படவர வசைததோாக கெனறவை கவாநத
பாதகா காதைகூ றுதுமால. (12)

வாழைக்குலை கவர்ந்த துரோகம்

1374. அரிகுரற பகுவாயச சுரிமுகச சஙகம
அகடுளைந தீனறவெண முததம
விரிபொகுட டருகு நறவுகொப பளிககும
வெணமலாச சததளக கமலச
சரியுடற கருகக ணறைகமழ பழனத
தலைகிடக் கினறன வுடுவும
பிரிவறு மதியுங ககனமுங கடுககும
பெருவள **அங்கதே** யமதாம. (13)

1375. **பெ**ருவளஞ சிறககும அததலக குரிசில
பிறைமருப பிருகவுட கரடத
திருகுவெஞ சினககைக களிறுகைத தமரா
தேவெனப பொலி **விதாதா** நல
லொருசொலவா சகனபல படைபயில
உரவோன உடறறுமா திரனெவ வுலகும
பருவர லறககாத தருளியே பொறுககும
பரிமளச சநதணி புயததோன. (14)

1376. கடவுளா குரவன மகபதி யவையிற
கருணையால வதிநதது கடுபபத
தடவரை மணிபபொற புயவிதா தாவின
தமனியச சவைதனில அணிகள

1373. தறுகு—செருககு.

சுடாவிடு மகதி **நாரதன்** கணடி
துலஙகு வெண ணீறறுடன வரக்கண(டு)
உடனெழுந திறைஞசி யளவிலபத தியினுல
ஒளிாமணி யாசனங கொடுததான. (15)

1377. **மடஙகலா** சனததி லிருநதமா முநியை
மலாககரங கூபபு வினயத(து)
அடஙகிடா மகிழசசி யுடனபுர வலனின
றயனருள குமரனே போறறி
யிடஙகொளகண குளிர நினதெரி சனஙகண
டெளியமெல லோருமுயந தனமால
முடஙகுவெவ வினைகள தீரநீ யொருசொல
மொழிநதிட வேணடுமென றுரைததான. (16)

1378. **ஆ**றறருந துறவோய !இவணடைந ததுவேண
டடியனென செயுமபணி விடைநள
சாறறுதி யெனனுமஅரசனை நோககித
தாபதன உரைததிடும மலாததேன
ஊறறிருந தொழுகுந தொடைமணிப புயததோய!
உனனுடன மொழிகுவ தனறி
வேறறுள கருமம எனகொலநின தநதை
விளமபிய துரைககவந தனனுல. (17)

1379. **சூ**டாமணி குயிறறும இநதிரன அவையாஞ
சுதன்மையுற றனனவன மகிழநதென
னுடனமொழிந தனனென முகததினுற றலசொல
உரைததிட வேணடுமென றனனநீ
இடரகற றிடுபுண ணியஙகளெப பகலும
இரவுமே புரிதிபுண ணியததால
திடமுறத துறககமானவாக கெயதுந
தெளிகென நாரதன உரைததான. (18)

1380. **அ**டுததிடு புரோகி தனையுமநோ விளிததே
அறைநதிடும உனதுநற றநதை
கடுததிடும மறலி **சங்கிய மணி**யிற
காலதூ துவாகளவா தையிலுட்

1379. சுதனமை—இந்திரனது சபாமணடபம். உறறனன—சென்றேன. அவன—விதாதாவின தந்தை.

1380. சஙகியமணி—யமனது நகரம். செய்யுள் 1710 பாாகக.

படுத்திடக் கலுழ்ந்தென் னுடனுரைத் தன்முன்
பணிந்தெழுந் தெனைநோக்கு குடிமால்
விடுத்திடு முனிவ! பாரமிசை விதாதா
விறலர சவையடைந் திடிலே, (19)

1381. அங்கண்ணன் புதல்வன் ஆழியொன் றுருட்டி
யவனிகாத் தருளுமவ் வரசன்
இங்கிதம் உரைக்கும் புரோகிதன் **அசிதன்**
எனும்பெயர் வினயனங் குற்றான்
புங்கவ முனிவ! நீயவண் அடைந்த
போதுநான் உரைப்பதத் தனையுஞ்
செங்கையில் இருக்கும் நெல்லிபோல் அறியச்
செப்புதி யெனுமவற் குறித்தே. (20)

1382, அரங்கதையுற் றிடுநீ புகன்றசொல் லனைத்தும்
அவனியிற் கனைகழற் குரிசில்
பொருந்திய சவையிற் சென்றிடும் பகலுன்
புதல்வனுக் குணமையாய் ஒல்லை
திருந்தமற் றவனுக் கேற்கநின் மொழிகள்
செப்புகேன் உளந்தளர்ந் தினிநீ
வருந்தலென் றுரைக்கும் என்றனை நோக்கி
மறையவன் பின்னரும் உரைப்பான். (21)

1383. முனிவ! கேண் மதிகொற் றவன்பல் தானம்
முகமலர்ந் துதவுமேல் வையில்யான்
நனிபெரு மகிழ்ச்சி யாற்பரி தானம்
நாடொறும் வாங்கியீட் டியபொன்
தனிலொரு சிறிதா யினுமெடுத் தந்தோ
தருமமே புரிந்திலன் எனது
துனிவுறும் இதயம் புதல்வனும் அறியான்
தொகுத்திடும் அளப்பரு நிதியே. (22)

1384. பொருவில்பன் மணிகள் குயிற்றிய அந்தப்
புரத்திடைப் பழவயி ரத்தூண்
அருகத னடியிற் புதைத்திடுந் தனங்கள்
அன்னியர்க் கறைந்திலன் அந்தோ

1382. சவை—சபை.

1383. பரிதானம்—லஞ்சம்.

இருநிலத் திதுமுன் செய்தகா ரியங்கள்
இனிச்செயுங் கருமமே தெனவே
பருவர லுறுமெ னைச்சம னயலகைப்
பற்றுவன் தூதுவர் விடுத்தே. (23)

1385. இரவுநன் பகலும் பிறையெயி றதுக்கி
யிருபுரு வங்களும் நெறித்து
விரவிய வடவைப் பொறிகடை விழியில்
வீற்றுவீற் றெங்கணுஞ் சொரியக்
கரமுறு படைகொண் டளற்றிடை யமிழ்த்திக்
காலதூ துவர்வதைக் கின்றார்
குரவ! நின் மலர்த்தாள் தொழுதுபோற் றினனென்
குறையுரைப் போர்கள்வே றிலையால். (24)

1386. கருணையங் கடவு ளானமா முனிவ!
கருணைநோக் கத்தில்வீழ்ந் தரற்றிப்
பருவர லுற்றுசிற் றடியனேற் குன்றன்
பாதமே கதியலால் வேறே(து)
அருளுதி யெனது குமரனை விளித்துள்
அன்பினுல் அன்றுநான் புதைத்த
இருணிதி யெடுத்துப் புண்ணியம் புரிகென
றிக்கணம் இயம்புதி விரைந்தே. (25)

1387. தேற்றுகோ தானம் நல்லபூ தானந்
திலதானஞ் செம்பொன்மா தானஞ்
சாற்றுமாச் சியதா னங்கலைத் தானந்
தானிய தானம்வே ழத்தில்
ஏற்றமாங் குளதா னம்வெள் ளிதானம்
இலவண தானமீ தனைப்பே
போற்றுகன் னிகாதா னாதிமா தானம்
புனிதபால் நல்கெனப் புகறி. (26)

1388. பைங்குவ ளைத்தாள் தின்றுதேக் கெறிந்து
பருங்குலைக் கவிழ்த்தலைக் கதலி
பொங்குதண் ணீழல் மணிக்குளப் புத்தாட
புனிற்றுமோட் டெருமைகண் படுக்கும்

1387. ஆசியம்—நெய்; வேழம்—கரும்பு; குளம்—வெல்லம்.

கங்கைநன னதியா தியபெருந் தீர்த்தக்
கரைகளா யிரமறை யோாகட(கு)
இஙகிதப பருபபுச சருககரை கசிநெய
யினனமு தருளென இசைததி. (27)

1389. அநதநற் றரும பலததினுற கூறறன
அடுபடைத தூதுவா பிணிககும
பநதமவிட் டரந்தை தணந்துபொன னுலகம
படாகுவேன அபபடிப பகாதி
கொநதலா கடுககை வேணியன மகிழக
கூறுநா ரதமுநி பேச
வுயநதனன நினைககண டடியனேன போறறி
யுரைததலெல லாமவற குரைததி. (28)

1390. எனனலுங குரிசில உரைப்புரோ கிதனுந
தியமபிய வுரைகளயான கேளாப
பொனனுல கொரீஇயிக கடிபுவி யடைநதேன
பொதுவறப புவிபுரந் தருளும
மனனவ ! எவையும உணாபுரோ கித ! என
வசனமெய நுஙகளதந தையாகள
சொனனவை மருமல இக்கணம நீவிா
துகளறத தருமமே புரிமின, (29)

1391. என றுரைத திசைககும நாரத முநிவன
இசைசயிற பொனனுல கடைநதான
நனறென அரச ருழுவையே றிவுளி
நடததுபொற கனைகழல விதாதா
தனறுணை யுறுதி புகலபுரோ கிதனுந
தடவரை மணிபபுய அசிதன
ஒனறுபட் டிவாகள நாரதன மொழிகேட்
டுளமதி சயிததுடன மகிழநதாா. (30)

1392. இருவருந தமது தநதையா மொழிகள
ஏததுபு வணஙகியப படியே
பொருவருங கலுழசசி யுளளமீ தூரப
புணணியம அனநதம ஆறறினாாகள

1391, உழுவைஏறு—ஆணபுலி (விதாதா)

தெருளூறும் அசிதன தூணடிப் புதைத்த
சேமமாந் தனகுவை யெடுத்துக
குரிசிலநல கியநற றனஙகளும் வாஙகிக்
குறைவறப புண்ணியம புரிவான. (31)

எண்சீர் விருத்தம்.

1393. கங்கைபா ரதியமுனை நனமதைபாஞ சாலி
காவிரிபொன முகரிபமபை கமபைசிகி சரயு
துஙகபத திரியமுத நதிபாப நாசி
தாதாப்ர பைவேக வதிபாரத துவாசி
சஙகவா கினிகுசைசந திரபாகை வேணி
சாறுவரிகுண டலைதாமபர பரணிசிகை சூரி
பிஙகலைகோ மதிகனனி கௌசிகைது வாரை
பிணுகினி கௌ தமிகந்த னதிககரைகள தொறுமே.

1394. கருணைவிசு வேசனுளங கனிநதருளுங காசி
காஞ்சிமா யைமதுரை கடலவணணன துவரை
குருகுலமா ரயோததிதிகழ அவந்தியிவை யாதி
கொடியாடு சூளிகைகோ புரசசிகர மாடம
மருவுபுரந தொறுநதரும கேததிரஙகள தொறுநான
மறையவரா யிரமபேருக கறுசுவைநெய பருப்பு
சுரபிநறும பாலசீனிச சருககரையின அடிசில
தொழுதருசசித தவரவரிச சையினருந்தக் கொடுத்தே. ()

1395. தீனரிரு கட்குருடா திருவுணரா வறிஞா
செபபினள வறறவிராயச சோநதோாககு முதவி
யானபுவி தானமிளஞ சேதாவுங கனறும
ஆகநிறை கோதானம பூதானங கொடுததுப
பானலவிழிச செவ்வரிகள பரந்துகடை மதாததுப
பருமணிப்பொற குழைகிழிததுப் பைஙகுமிழின மீளும்
மானமுடைக் கனனியாகள பலகோடி தானம
மறையவாக்குச் செந்தழல்முன வதுவைபுரி வித்தான்.

1393. பாரதி—சரஸ்வதி நதி; வேகவதி—காஞ்சிக்கருகில்உள்ள நதி; வைகை நதியையும குறிககும்; சரயு—அயோததிக்கு அருகில்உள்ள ஒரு நதி; அமுத நதி—பாலாறு.

1395. பானல்—கருங்குவளை.

1396. வழிவழிகள் தொறுந்தண்ணீர் மணிப்பந்தர் வேய்ந்து
வந்தவாக்கெ லாஞ்சாதி மணமிகுகற பூரம
பொழிமதுப்பா திரியேல மிலாமிசசை கமழும
புனிதசீ தளதண்ணீர் பொறகரகத் துதவி
உழிகடொறு முறுககவிழமெல விதழ்சுருர்தேன் பிலிற்றி
யுமிழுமலாவல லரிபொதுளா ராமமிக வைத்துச்
சுழிவிரவு முரிதிரைசசா கரநிகாவா விகள்செல
சூழலதொறும அகழ்ந்தகழ்ந்து சோலைகரை வைததான்.

1397. செநதழலோம பியஅசிதன ஓாதினமோா தீாததத
தீரததிற புணணியஙகள செயததனுல இவனறன
தநதைநர கநதணாநது திபபியமாம அணஙகு
சதநெருஙகு தேவவிமா னததினமிசைச சாாநது
புநதிமகிழ பொனனுலகெய தினனெடுநாள அஙகண
பொருவறுமுத தமசுவாககப போகமெலாம அருந்தித
தொநதமறறு நாட்களபுரி புணணியததால மேனமேல
துறககததில அதிகசுகந துயததிருநதான மாதோ. (36)

1398 மறையசிதன அபபடிதீாத தககரைகள தோறும
வதிநதுவதிந தேநெடுநாட புணணியஙகள புரிநது
முறைசிலநாட கழிநதபினனா நனமதையை யடைநது
முகமலாநது விசசுவபா ததுறையின மூழகிக
குறைவறுதே வாககுமிரு டியாககுநதாப பிததுக
கூறுசநதி விதிமுடிததுக குலவுமறை யோாககே
யறையுமருந தானபனத தானலகி யொருநாள
அறுசுவைநெய கறிபருபபின அடிசிலபகிர்ந தனனே. (37)

1399. அருமறையோா தமிறசிலாகள அரமபைநறுங கனிகள
அறறதனுல இனனடிசில அருநதாமல இருநதாா
பருவரலுற றனனதனைக கணடுபுரோ கிதனைப
பாாததுவிளித திஙணகதலிப பழமழைப்பித திடுகென(று)
அருளியொரு நூறுபழங குறைநதனவெவ விடததே
யாகிலுந்தே டிககடிதின கழைப்பித்துத தருகென(று)
உரைசெயவிப போதுபழம இஙகிலையந நியமாம
ஊாதேடின நாளைமறற நாளவருமென றுரைததான். ()

1396. ஆராமம்—நநதவனம்.

1398. தர்ப்பித்து—தர்ப்பணஞ்செய்து.

1400. பின்னுமுரைப பானியம மெனகொலரு மறையோா
பிரியாமல அருநதுபகற பெறஅரமபைக கனிகள
எனனவகை யிதறகுதவ இபபோது வருமென
றியமபினவன தனைநோககி யெபபடியா கிலுநீ
தனனைநிகா வளஞசேரும விநதியா டவியிற
தககபோ தமைவிடுததுந தருகதலிக கனியெம
இனனலறக கொணாமினென வுரைததுநறுங கனிகள
இககணமுன வரவழைபபித திடுகவென இசைததான.

1401. அநதஅம யததினலவ வசிதனைநோ நோககி
அறைகுவனக கனியிரட்டி யாயநாளை யறுநாள
தநதிடுவல எனனலுமப புரோகிதனை நோககித
தககஅசி தனமீளச சாறறுவலகா திணையிற
செநதளிாகைகை புதைததெனது விரதபஙகம வராமற
சிததமகிழந தெநதவகை யாகிலுமநீ கொணாநதென
புநதிமகிழுமபடிதந தருளெனறியெற கிதஞசொல
புரோகிதனே! நினமலாததாள போறறிமிகப போறறி (40)

1402. எனறுரைதத பினனரசி தனகருமமனைததும
இதமபுரியும அவனபுரோ கிதனிதறகென செயகேன
சென்றுகொடு வரவிடுதத திசையனைததும இலையே
செயதெனகொல எனபபுலமபிச சிநதிககும எலலை
தனறுணைபபா அருநிருககும விபபிரசு தீர்த்தன்
சாறறுவனமேற றிசையினிறபரு சரிபிலிறறு தேறல
மனறலகமழ பலாசமோலை சூழவீமேச் சரத்தின்
மருஙகுசுறறும அரமபைதிரள வதிநதனபா ரெனறுன.

1403. அஙகவொரு நூறுபொனனுக காயினுமெப போதும
அரமபை நறுங கனியுளதென றறைநதனனக கணமே
பொஙகுளமல கியமகிழசசி மீதூர எழுநது
புரோகிதனதன உழையோரைப பொருகவெனவே விளிததுச்
செஙகைமிசை நிறையவரும பணமுதவி வாழைச
செழுஙகனிவீ மேசசரததிற சென்றுகது மெனக்கொண([illegible])
இங்குவரு மினகளென விடுப்பவவ ராஙகண்
எய்தியருச சககரையடைர் தியம்புவர்கள் மாதோ. (42)

1404. மழவிடையங கணணமலாததாள வழிபடுசித தாநத
மறையவாகள குலதிலக வரமுனிவீா! வாழைப
பழமவிலைககுத தருமினீா சொனனபடி மருமற
பணநதருகின றேமெனனப பவளநெடுஞ சடிலக
குழகனையா ராதனைசெ யநதணாகள எஙகோன
கொழுஙகனிபண ணவாபொருட்டுக கொடோமெனறு சீறறம
எழுமுனிநது போமினகள எனககனிகேட் டவாபோய
இறைவனதி காரியருக செயதியிவை யுரைததாா. (43)

1405. நிருத்தனெனும பெயரதிகா ரிககிசைய அரமபை
நெககககனி நூறறுரைககீ ரைநதுபண மாகக
கருததொருமித துதவியவ ருடனகூடப போகிக
கணணுதலை வழிபடுமா கமமறையோா தமபால
விருததமறப் செனறுஙகட கரமபைநறுங கனிகள
மிகவுளவே யெனறுபண மேறபோடடோாவாழை
பெருநதகவிழ தலைததாறறுக கனிகளகவாந தொலலை
பெடபினமறை யோாபொருடடுப
[பெறவடைநது கொடுததான, (44)

1406. கனியிலலா மறையோாககெல லாமுதவி யசிதன
கடடுரைகேட குமபுரோ கிதனுநிருத தபபோத
துனியதிகா ரியுமநிருபற கருசசகாவந துடனறு
சொலலுமுனை மசிதனனன தானமிகு திகளை
நனிமகிழசசி யாலுரைததிவ வசிதனவெகு தீாதத
நனகரைக டொறுமிகுபூ ரணவனன தானம
இனியதா னமுமுதலா மெணணிலபல தானம
இருபிறபபா ளாககுதவி யெனறுமகிழந தனனே.()

1407. மறையவாகள பொருடடுநலம வளாவீமேச சரத்தின
மணிககோயிற சிவமறையோா வசமாகத தெரிந்து
நறைகமழவா ழைபபழமநூற றுககுவிலை யாக
நறபணமபத துதவியவை நனமதைதீாத ததிற
குறைவறவந தணாககனன மளிததனனென றுரைததாா
குரிசிலவை கேடடாாவங கொணடுபுரோ கிதனை
அறையுமதி காரியையும அனுபபியசி தனுககும
ஆதரததின உடுவுறைகள் அகமகிழநதே யளிததான. (46)

1407. உடுவுறைகள்—உடுப்பணவும் உறையுளும.

1408. கனைகழறகால நிருபனலகும உடுவுறைகள வாஙகிக
கதமெழரிவேட டருளசித னயலடைநதார கடுககை
நனைகமழகோ டீரவீ மேசுரனைப பூசை
நநதாது புரிநதசிவ அநதணாபுங கவாகள
இனையகரு மஙகளெலாங கவலையுளத தடககி
எறிதிகிரிப படையரசற கியமபிவடி வேலோய
தனையடைநதோரச கருளவீமேச சுரனகனியை நாஙகள
தகுவிலககா யொருககாலுஞ சற்றுமளித திலமே. (47)

1409. எஙகளையும அவமதிததிட டீதபுரோ கிதனின
எறுழவலியால நிருபவதி காரியுட னடைநது
சஙகையற முனிநது பததுப பணஙகொடுததுக கடுககைச
சடையோனுக கபிடேகந தககநிவே தனஙகட
கிஙகிதமாங கதலிநறுங கனிததா றறைநத தடிநதே
யிதுசிவத துரோகமென எணணுமல இவாகள
செஙகைகொடு போயினாிந நாளவரையு மிநதச
செயகையையேவந தேநாஙகள சிறிதுஙகண டிலமே ()

1410. ஒளிறுவடி வாடடடககை நிருபனிவை கேளா
உததரஞசொல லாதுவறி திருநதுவியப பனபோற
பிளிறுமத மாவுரிததோன பொருடடான கனிகள
பெறுவிலைககு மேலதிகப பணஙகொடுததா ரெனநீ
வெளிறுரைபப தேனினியிப படிவாரா தெனறே
விடைகொடுததே வினனுளததில அருச்சகாநதி திததுக்
களிறுகைககு மிவனசிவத துரோகியென ஓாநது
கரஙகுவிதது வீமேசன கடிநகரி லடைநதார. (49)

1411. உலமபுனைதோட புரவலனைபைங கதலிகொடு வநத
உழையோரை விடுததுளததிற சஙகையற எழுநது
பொலமபுனைபன மணிகுயிறறுந தபபுரததை யடைநதான
பொருவிலநதத துரோகததா லவனதாதை தனையும
நலமபுனையிந திரலோகத தினினறு கொடுபோய
நரகிடையுற றனரிவனந நாளமுதலாய்க கொடிய
அலமபுனைவெங கயரோகங கொடுமரிததான பாபிக
கனறெருட்டி யினறுநர கனைததுமுழன றனனே. (50)

1412. நீதிபுரி யாஅரசன் மணிமாட நகரம்
நிகரில்படைச் சாமந்த நிருபர்கள்கொண் டிவன்தன்
வீதியொரு புடையிருக்கும் புரோகிதன்கண் ணிரண்டும்
வெடித்துவிழப் பிடுங்கியெற்றி விற்றறேயம் [விட்டுப்
போதியெனத் துரத்தினாமற் றவனெங்குஞ் சுழன்று
புரைவிழிநோ வாலநாரில் லாவிடத்தின் மரித்தான்
காதியிவன் றனைநரகுயத் தனரிவன் தாதையையுங்
கனியெடுத்த நாள்முதலாயக் கடுநரகுயத்தனரே. ()

1413 ஓங்கெயிலவீ மேசசுரத்தி லரமைபைந்றுங் கனிமிக
குளதென்று மறையவன் செத்த தொககலுடன் [நரகத்(து)
ஏங்கியிடாப் படககால தூதாவதைக் கின்றா
ஏந்தலதி காரிதுனை யெயிற்றரவா லிறந்து
நீங்கரிய அளறிடைகூற றுவாவருத்தக் கலுழ்ந்தான்
நித்தாகளா மறையவாகள நிறைகனிக ளருந்தித்
தீங்குதரு பெருவயிறு யிறந்துபின் யோடு
தீயநர கிடையரற்றித் திகைத்துழல்கின் றனரே ()

1414. கதலிநறுங் கனித்தாறு தடிநதிடுகே சரியாங்
கதமொழியந் தண்ணிசைசெங் கைடபிள்ளை யதனுல
மதவலிதிண் டோளிற்று மாயந்து சுற்றத் துடனே
மறலிபட ராலளற்றில வருந்துகின்ற ரென்றும்
உதயரசன் புரோகிதனறன புரோகிதனசொன [னவனபோம
உழையோரக ளதிகாரி உண்டவாகள அறிந்தோா
விதவிதமாஞ் சுற்றமுடன் கோடியுகம் நரகில
வீழ்ந்தினனும வருந்துகின்றா வீடுசந்தி யறவே. (53)

அத்தியாயம் 51.

சிவத்துரோகிகள் நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவநிலம் கவர்ந்த துரோகம்

சக்ரபுரம் எனனும் நகரில் சவிதா எனனும் அந்தணனுக்கு மக்கள் மூவர் இருந்தனர். மூத்தமகன் பெயர் சாந்தன். அவன் சிவபத்தியும் அடக்கமும்

1414. சந்தியறவே—சந்தித்தல் (கூடுதல்) இல்லாது.

உடையவன். அவன் தன் பங்கு நிலத்தை அரியீசுரத்துச் சிவபிரானுக்கு அமுதுக்கு என்று உரிமை செய்து விட்டு வெதிரிகாசசிரமஞ் சென்று துறவு பூண்டான். பிறகு, அரியீசுரப் பணியாளர்கள் சாந்தன நிலத்தைக் கைக் கொண்டனர். சவிதா அவர்களைத் தடுத்து, 'என் மகன் சிறுவன், பித்தன், அவன் துறவியாகிக் காட்டிற்குச் சென்றதால் அவனுக்கு நிலத்தில் உரிமை யில்லை. எங்களுக்கு அவன் எழுதிவைத்தது தெரியாது. ஆகையால், நிலத்தை விடமாட்டேன்' என்று வாதாடினன். இருதிறத்தாரும் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் அந்தணனை நோக்கி. 'எவ்வெனமேனும் ஈசனுக்குக்கென் உரிமை யாக்கப் பெற்ற நிலமும், கனியும், இடபமும் எவராலும் திரும்பப்பெற முடியாது' என்று நிலத்தைச் சிவபெருமான் ஆலயத்தார்க் குரிமையாகத் தீர்ப்புக் கூறினன். அரசன் இறந்த பின் சவிதா மீளவும் அந்த நிலத்தைக் கைக்கொண்டான். அப்பொழுது சாமந்தன் என்னும் வேற்றரசன் அந்நாட்டைக் கைக்கொண்டான். அவன் சவிதாவின் செயலைக் கண்டித்துச் சவிதாவின் பொருள்கள் யாவையுமே அரியீசுரத் தீசனுக் காக்கினன்.

சவிதா மனமுடைந்து ஊரூராய்த் திரிந்து மாகததேசத்தை அடைந்தான். அந்நாட்டரசன் இவனுக்கிரங்கி ஆதரவு செய்தான். அரசவைப் புரோகிதன் விசாந்தன் சினங்கொண்டு சிவத்துரோகியான சவிதாவையும் அவனை ஆதரித்த அரசனையும் வாளால் வீழ்த்தினன். தன்னை எதிர்த்த அரசன் படைகளையும் கொன்று குவித்தான். இச் செயலைக் கண்டு நடுங்கி வணங்கிய அரச குமாரனான சுமித்திரனைத் தெளிவித்து, அவனுக்கு முடிசூட்டி ஆசி கூறினன். சுமித்திரன் விரும்பிய வண்ணம் இறந்து போன படைகள் உயிர் பெற்று எழுமாறு அருளினன் அத்தகைய புரோகிதனான விசாந்தனுக்குச் சிவலோக வாழ்வும் உலகப் பெரும்புகழும் கிடைத்தன.

சவிதாவுக்கும் அவனுக்கு ஆதரவு கூறிய அரசனுக்கும் மீளாப் பெரு நரகு கிடைத்தது.

அத்தியாயம் 51.

சிவத்துரோகிகள் நரகவேதனை—தொடர்ச்சி

எழுசீர் விருத்தம்

1415. அண்ட மீதெழு கொண்டலஞ் சேரிடி
யங்கண வாயவிடு தந்தியென(று)
மண்டி சாமுகம விண்டுபேர
இபங்கை வீசு கடங்கண்மேல

1415. தந்தி, இபம்—யானை; கடம்—மதம்; யானைமதத்தில வண்டு இனைத் தல—"மதத் திவண்ட வண்டு" சிந்தா—2813. இச்செய்யுளின் ஈற் றடி விளங்க இல்லை. சிருங்கலை—விலங்கு.

வண்டு பேடயல கொண்டு லாவி
வதிந்த திலலை விலஙகிறைல
திணட வாவிதல கணட தான
சிருஙக லாதியுரு சோவரம். (1)

சிவநிலங் கவர்ந்த துரோகம்

சவிதாவின் கதை

கலிநிலைத்துறை

1416. **நோ**னமே லூாசிப பமபர மாடுங குறியெனன
மேனமேல வானிற சுறறிய பொறறோ விசையாலோா
கானமே லாடு மேடையின மினனுா களிமஞ்ஞை
போனமே ஞுகாமகிழபூச சக்கர புரமாதோ (2)

1417. அஙகண மேவு மறையோன சவிதா அருணமைந்தா
பொஙகுரு சாந்தன் வேகுதனி வித்வான் புகலமூவா
தஙகு மிவரின முனனேன வினயம தருமஞசோ
துஙகன சீலன மிகுபா கததின துகளதீரவோன, (3)

1418 தேராா வீதி அரியீச் சரஞ்சேர் சிவனுககே
ஆராா வினபத தாலொரு பக்கம அமுதுககீந(து)
ஏராா பூரி நிதியற றெணணுள இருநானகிற
பாராா வேதிரி காச்சிர மததிற படாகுறறுன, (4)

1419. சாகா சனனு யததுற வாசான சரணஙகள
ஏகா தரவா யிதயத துனனி யெநநாளுங
மோகா சலநீத திறையோன தவமே முயலவுறறுன
வாகா மீச னிலமநே டினாசை வாகளியாரும. (5)

1420. கணடாா சவிதப புதலவன நிலஙகள கடிதேகைக
கொணடாா பினனா சவிதா அஙகண குறுகிப்போந
தணடாா போலக கலுழநதே கோபித தறைகிறபான
விணடாா வமபோ யென்மகன அந்தோ வெறிகொண்டான். ()

1416. போன்ம்—போலும்.

1418. பூரி—மிகுதி.

1419. சாகாசனன்—இலைக்கறி உண்பவன்; சாகம்—இலைக்கறி; அசனம்—உணவு.

1421. ஊரும நிதியும இலலுந துறநதே உனமத்தப
பேருங கொணடிவ் விடமவிட் டநதோ பிரிநதேகான
சேரு மவனுக கேதென றுரைததான சிறிதுணடோ
ஆரு மிலேயோ அவனீந ததுயாம அறியோமால. (7)

1422. சேதன மறறே பிததா மைநதன செயதனம
சாதன வோலே தநதன ஞேவித தகைமைததாம
நூதன மான விநோதம தெனகொல நுடஙகேறறுக
கேதன னுககே னுமமொழி தீதாங கிளககுஙகால. (8)

1423. பிததா முணாவாய உரிமையும இனறிப பெயாவோனசொல
எததா மவனல கியதோ நலகிய திலேயெனறு
சிததா மிருடிகள சொலகின றனாநீா தெளிசிநதை
வைததா மெஙகளி தெனபதென பிதநீா வறிதேபோம. (9)

1424. எனறே சொலலி யவனீந ததனே யிறைககீநத(து)
அனறே யெனறு பலகா லுரைததிட டவாமுனனே
நினறே முனிநது நிலததை மறிததான நிருபனமுன
செனறே முறையிட டொருவாக கொருவா செருசசெயதாா. ()

1425. கோடா நீதிக குரிசில மறையோன கொடுஞசொறகேட(டு)
ஏடா சீயங கெதிாநில லாதிவ் விடமவிடடுப
போடா எனறே பினனு முரைபடான பொறிததீசற(கு)
ஈடாய விடட இடபங கனனி யெவாகொளவாா. (11)

1426. எஞசின செமபொன கொணடே தாரா விரைதினறு
துஞசினா போலக கிடவெனா றேடடித தூரததில
வெஞசின மாகத துரததின னனறே விளேபூமி
பஞசின மேவுஞ சீறடி பாகன பழனமமால. (12)

1427. தாமலி கோனெடு நாளவாழந் திறநத தறகாலம
ஏமலி செயய மறையோன கைக்கொண் டிருந்தான்வெம்
போமலி வைவேற சாமந் தரசன் பொருககெனனச
சீமலி யநதத தேயாந தனதாத திறைகொணடான. ()

1426. தாரா—தரப்பட்ட; சீறடி—சிற்றடிப் (பாாவதி)

1427. தற்காலம—அந்தக காலம்.

உ—22

1428. ஆனிய பருவம நீதிச செஙகோ லரசனறன
பானிய மஞ்சேர் கோவி லரிபபோன பகாநதான ; மன
மானிய மெனறேன கொண்டா யெனறம மறையோனதன
தானிய முஙகேழ போகமு மீசன தனககீநதான (14)

1429. எலலா நிதியும அபரா தததுக கெனவாஙகிக
கலலா னீழ லிறைவற கீநது கடிதஙகண
பொலலா மறையோன தனைநீத தனனப பொழுதேதான்
செலலா நாளு தேச மனைததுந திரிந்தானல. (15)

1430. பூவுறை மாதனை யாாநட மினைஞோா புடைநோககித
தூவுறை வானபொன மழைபெய தலரோ சொலவேம்பின
நாவுறை தோகைகள கைசசிற கால நடமாடக
காவுறை மநதி மலாதா வுமமா கததேசம் (16)

1431. மனனுங கோவைக் கண்டுசொன ஞனறன வரலாற்றை
இனனும நீவெரு வேலவெரு வேலென றிறைசொலலித
துனனும வேத பாரக ! இனறு தொட்டெடமபாற
பனனும ஆசி புரைததிடு விஙகே பரிநதெனருன (17)

1432 வேநதன அவையிற புரோகித ஞன விசாந்தன்முன
போநத மறையோன றனைபபாாத தஙகண புகலவான்நீ
ஆயநத சிவதது ரோகி யாமஙிற கையநதீா
ஏநத லிபபோ தேது புகன ற னெனசசொனனன (18)

1433, ஆத தாயியி னுமமதி கனனென றறிஞோரால
ஓது கினற சிவதது ரோகியை உளமீதில
ஏது வெனன வெனறுண ராமல எதிரகணட
போது வாளால தடிநதிட வேணடும பொருகெனன. (19)

1434. ஆயுங காலெங குரிசில முனமவந தஞசாத
நீயும பார சிவதது ரோகி நினககினனே
மாயுங காலம வநத தெனககை வடிவாளாற
காயுங கோபத தெறறினன முனசே கரமவீழ (20)

1428. ஆனியம்—நாள். அரிப்போன்—ஆயபவன. மானியம் எனறு என கொணடாய்.

1430. பூவுறை மாது—இலக்குமி. ஙா—நடு.

1433. ஆததாயி—கொலைஞன், கொடியன.

1435. தானை வேநதன முனிநது புரோகி தனைநோககி
ஏனை யோமறை யோனை வதைததா யெனசசொனன
கோனை நீயுஞ சிவதது ரோகி குறிததேனநீ
வானை மேவா தடுதும எனறே வதைததிடடான. (21)

எழுசீர் விருத்தம்

1436. கொடிய வஞசமறை யவனும வெனறிதிகழ
குரிசி லுஞசிறிது பொழுதிலே
மடிய அஙகணுறு படைக ளெணடிசையும
வளைய வநதுசின மருவியே
நெடிய வெமபடைகொ டிரிய வுமபடிவ
நெரிய வுஙகைபுடை யறையவும
முடிய வெமபுமுயிர தடிய வுஙகருதி
முனனமே பலரு மனனிரா (22)

1437. ஒருவ ருககொருவர கறுவி வடடவிழி
உதிரக னறபொறிகள சிதறவே
பொருப டைததலைவர சிலாமு டிததொகைகள
புரள வெடடியய லெறியவே
பெருகி ரததமுடல பொரித ரசிலாகள
பிழிய வடடகள மிதுவெனுத
திருகு பெயாசயிலமொ டிபமருப பிணைகள
சிலாப றிததுதறி யுமறுவார. (23)

1438. சிலர டறபுரவி கவிலம வெடடிமுடி
சிதறி நடடமிட வவாமுனே
சிலரு டறகுறைக ளெதிரகை கொடடிமுறை
செககெண செககண செககெனச
சிலா களிறறுரிவை புரைவி ரிததலகை
செயுந டததினமுனம மகிழவே
சிலா நகைததலற நுதலவி ழிக்கடவுள்
திருவு ளததினவர மருளுவார. (24)

1439. கூடாமு டிககுரிசில பெறுத வததினவரு
சுதனாருடபெறு சுமித்திரன்
அடலவி டைக்கடவுள நிலமெ டுததமறை
யவனு மறறவனை யணுகியே

தொடர்பி ருத்துமிட லவனை வெற்றிமிகு
தொடர்ப டைத்திரளும் அமலனால்
மடிய இத்தனையும் எதிர்கு றித்துவிறல்
மன்ன டுக்கமுற மறுகினான். (25)

1440. வார முன்புள புரோகி தன்சரண
வாரி சம்பரவி நின்று நால்
ஆர ணஞ்சொல்பக வான்இ யம்புதிமு
ஞக வந்தடையும் அந்தணன்
நேரி றந்ததெனை கோவி றந்ததெனை
நீளிரும்படை யிறந்ததென்
கார ணம்புகறி வாய்மை யென்றுபல
கால முன்தொழு திறைஞ்சினான். (26)

1441. வந்து வந்தனை புரிந்திரந்த மன்
மகன்சு மித்திர னியம்பவே
சிந்தை முந்துறை தெளிந்து ணர்ந்தவை
சிறந்த **சாந்தனு**ரை செய்குவான்
நிந்தை யந்தண னறிந்து மெந்தைத
னிலங்க வார்ந்தவ னகந்தைய
னந்த ணர்ந்தப னிகழ்ந்த வன்கொடிய
வாத்தாயிபட மாய்ந்தனர். (27)

1442. இந்த வாய்மையத னுக்கொ ரையமிலை
யென்ன மன்மக னியம்புவான்
அந்த ணேச! அடி யோம்பு ரிந்தவை
யனைத்து மேபிழை பொறுத்தியால்
முந்த வேவறி திருந்த சேவகா
முகங்கொ டேவர இயைந்துநீ
சிந்தை செய்தருடி யென்று பூவின முறை
செம்பொன் மாமுடி வணங்கினான், (28)

1439. மிடலவன்—அரசன்.

1440. எனை—என்னை ! என்ன காரணம்.

1441. சாந்தன்—விசாந்தன்; எந்தை—சிவபிரான்; மன்—அரசன்.

1442. வறிதிருந்த சேவகா—அபசாரம் செய்யாத சேவகப் படைகள்.

1443. அனன வனறனை விசாநத னேககியட
லேறெ னுஙகட லுடைபபுவி
மனனா மனகுமர! குசல னீதிமதி
மானி யமபுமொழி வாயமையே
முனனா நிநதையப ராதமேசெயது
முடிநத நீளகொடிய தநதைதான
இனனம வநருமணி முடிக விததர
சிருகக யானபுரிவ திலலையே. (29)

1444 தொழுது போறறிசெய நிரநதி ரநதுகுறை
சொலலி வீநதபடை யாவையும
பழுதி லாதுயிா பரிதது மீளவவை
பணடு போலவருள கொனறனா
உழுது வணடுமுர லிதழி யஞசடில
உமபா கோனருள இனிககணம
முழுதும வநதுலவு மெனுமு ரமபடைகள
முநதி முநதியெதிா வநதவே (30)

1445. முரிதி ரைபபரவை உலக னைததுமவிறல
மொயமபு கொணடவிறை மைநதனா
அரிது நிதது வரு படைக ளுறறுமனம
அநிச யிததமல னருளொருப
பெரிது பததிசெயது தவவு ருககொடு
பெறுமபு ரோகிதனை யேததினை
பரிநி யொநதமலா மழைசொ ரிநதமரா
பணை கள துநதுமி முழககினா (31)

1446. கஙகை யஞசடில அஙகணன சரண
கமல மேததிசெய கணஙகள சூழந(து)
எஙக ணுஙகுலவு தஙக மானமிசை
யேறி வநதெமது நநதியெம
புஙக வனகருணை யாறற வமபுரி
புரோகி தேசனினை மானமேல
மஙக லமபெருக வஙகழைத திளிது
வருக வெனறெமை யனுபபினன். (32)

1447. ஆத லாலினிது மான மேறுக
அறனுசெய புததிரா பவுததிரா
தீதி லாககிளைஞா நணபா பறறினா
சிறநது நினனொடுயல சேரவே
பூத லததைவிட வருக வெனறுசுரா
புகழு மானமிசை யேறறியே
காத லிறசுடா விளககு நறறரும
கயிலை மாலவரை விடுததனா, (33)

1448. பாவ மலகுசவி தாவி ளமபிறை
பகீர திககுணமுழு குஞசடைத
தேவா தேவவிறை வறகெ ளுததனது
சேயமு னலகிய நிலததினை
ஆவ லோடனு பவிதது நலகுர
வடாகக வேவறிய னுயுளம
நோவ லைததுகடை தோறு மூனறுபலி
நொயதின வேடடுவறி தெயதினன. (34)

1449. சிறுவ ருநதனமனை வியரு மறறிவா
சிலைகக மேவுபுதல வியருமால
வறுமை மைநதாமனை வியாக ளுமமிடி
மறிதது டனபிடா பிடிததுநே
ருறமு னுநதமறு தேச தேசநடு
வுறற காலையொரு மறையவனா
கறுவி வாளகொடு தடிநத னனகொடிய
கால தூதாநர குயததனா. (35)

1450. அனநத கறபமள றெநக ணுநதுயரி
லாழநது வீழநதனன தனறியும
இனநது யாககடலு ளெயது கினறனனெ
ரேது வினறியறி ஞோரவை
நனநத லைககணுறு மனன னுஞசிறிது
நடபு வைததவத ளுலையோ
மனநதி கைததுவடி வாளி னுலுயிர
மடிநது வெநநரகில வீழநதனன. (36)

1449. மறையவன்—விசாரதன.

1450. இனம—இன்னும்.

1451. அனைத்து யிர்க்குமவரு கார ணங்கொடுமை
யான பாவமள வில்பொருட்(டு)
இனைதெ னாதுவரு முண்மை மன்னவனும்
ஈன னானமறை யோனுமே
தினைத்து ணைப்பொழு தளற்றில் வீழ்ந்துயிர்
திகைத்து யிர்த்தலறி முற்செயல்
நினைத்த ழுங்கிமெலி கின்ற னாகொடிய
நிரய மீதினிலிவ் வரையுமே. (37)

அத்தியாயம் 52.

சிவத்துரோகிகள் நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவபசுக் கவர்ந்த துரோகம்

பாண்டவர்களில் மூத்தோனான தருமபுத்திரன் சுவர்க்கம் போவதற்கு முன் (பொய் சொன்னதால்) நரகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது. யமதருமராஜன் தருமபுத்திரனுக்கு நரகத்தைக் காட்டும்போது, சிவனது பசுவைக் கவர்ந்து நரகத்தில் இடருறுவோரைக் காட்டி அவர்கள் செய்த பாவத்தைப் பகர்கின்றனன்.

குஞ்சரம் என்ற நாட்டில் வசுதை என்ற நகரத்தில் வாழ்ந்த விப்பிரமணி என்னும் மறையவனுக்கு இந்திரன் அருளால் திவ்யமணி ஒன்று கிடைத்தது. அது நாள்தோறும் ஆயிரம் கழஞ்சு பொன் நல்கும். அப்பொன்னைக் கொண்டு, அவன் அளவிலா அறம் புரிந்து வாழ்ந்தான். ஒருநாள் அவன் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானங்கொடுத்தான். அவற்றில், வசந்தேசருக்கென விட்ட கோயிற் பசு ஒன்றும் கலந்து எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. வசந்தேசர் திருக்கோயிலின் அர்ச்சகர்கள் அதை இது கோயிற் பசு என்று தடைசெய்த போது ஈசன் எனக்குக் கொடுத்த பசு இது' என்று கூறி அந்த விப்பிரமணி பசுவைக் கொடாது அவர்களைப் போக்கினான். அவர்கள் மதிவிசாலன் என்னும் அரசனிடம் முறையிட்டார்கள். அவன் அவர்கள் முறையீட்டைக் கேட்கவில்லை. அமைச்சன் சுவீரன் விப்பிரமணியின் பிழையை அரசனுக்கு விளக்கி விப்பிரமணியைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்றான். இந்திரன் அருள்பெற்றவன் விப்பிரமணி, அவனை நான் ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன் என்றான் அரசன். சினங்கொண்ட சுவீரன் அரசனைவிட்டகன்று காட்டிற்குப் போய்விட்டான். அங்கே சுவீரன் உணவின்றி வருந்தாமல் இந்திரன் காமதேனுவைக் கொடுத்து அவனைக் காத்தான். அரசன் அமைச்சனை அழைத்துவர ஏவலாளரை அனுப்பினான். சுவீரன் வாராமையால், தானே

1451. இவ்வரையும்—இன்றளவும்.

அவனை வலிதிற் கைப்பற்றிவரப் படையுடன் சென்றான். வழியில் தங்கிய போது, இரவில் அவனுடைய பட்டக் களிறே அவனைக் கொன்றுவிட்டது. பிறகு, மதிவிசாலன் மகன் சித்திரசேனன் அரசனானான். சித்திரசேனன் சுவீரன் மனப்படியே விப்பிரமணியை வதைத்தான். அப்போது இந்திரன் வெளிப்பட்டு அந்த விசேட மணியைச் சித்திரசேனனுக்களித்தான். சித்திர சேனன் பசுவைத் தானமாகப் பெற்ற வசு என்னும் மறையோனையும் கச்ச நாட்டிலிருந்து வரவழைத்துப் பசுவைத் திருக்கோயிலுக்கு அளித்து வசுவின் கண்களைப் பிடுங்கினான். விப்பிரமணியும் மதிவிசாலனும் வசுவும் இப்போது நரகில் வருந்துகின்றனர்.

இயமன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட தருமபுத்திரன் வியந்து நரகக் காட்சி முடிந்த பிறகு சுவர்க்கம் அடைந்தான்.

அத்தியாயம் 52.

சிவத்துரோகிகள் நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவாலயப் பசுக் கவர்ந்த துரோகம்.

எழுசீர் விருத்தம்

1452. நீறு கண்டிபுனை சூதமா முனிவன்
நெகிழ் தழச்சிறு முறுக்குடைந்
தாறு மென்பத மடுத்து மட்டுழு
தருந்தி நன்பெடையொ டளிமுரன்(று)
ஏறு கின்றஇத ழிச்செ ழும்பவள
மாஞ்ச டைக்கடவுள் மலரடிப்
பேறு கொண்டுரை செய்குந்த யாவிலவரு
பெட்பின் மாதவரை நோக்கியே. (1)

1453. அந்த ணீரொருமை யோடு கேண்மின்முன்
அறிந்த வாறுபின் ரறைகுவன்
இந்து வேணியம லேச னன்பசுவி
யாவர் பூரியா நராதமர்
சிந்தை செய்தவை கவர்ந்தி யாதுகதி
சேர்ந்து ளாரவரொர் காதையைப்
புந்தி யாதரவு கூர வோர் சிறிது
புகலவன் நீர்புனித மாகவே. (2)

1454. பாண்டு மன்னனருள் குமரன் நீதி பொறை
பான்மை வாய்மைதவ மலகுசீர்
வேண்டு செல்வமிகு தயவு சீலமதி
விரத மாதரவு ஞானமனோ
ஈண்டு போரில்வி றல்வ ராகை சீர்த்தியுணர்
வீகை மேன்மைகுரு சேவைபார்
ஆண்டு பற்றறல் பவித்தி ரங்கதிகள்
ஆண்மை சோதரும புத்திரன். (3)

1455. வீம னாதியபி னவராக ளாற்சமரில்
வெற்றி மாமுர சதிர்த்தெதிர்த(து)
ஏம மானதுரி யோத னாதியரை
இரவி மண்டல நடுச்செல்வான
சேம மானபடை கொடுத டிந்துகிரி
திரள்பு யத்துமலா வாகையன
தாம மாரதரும புத்தி ரன்புவனி
தாங்கு பாரமும அகற்றினை, (4)

1456. அளவி லாதபெரு மைக்கி டங்கொண்முடி
யண்ணல போபுனை உதிட்டிரன
துளவ மாலெனவொ ராழி யெண்டிசை
துலங்க மேதினி யுருட்டியே
வளமை யாயரசு செய்த பின்தனது
வடிவ மோடுவிய னுலகினமஞ்(சு)
உளம காகநெறி செல்லு நாபபணெதி
தோற்றி னனதரும ராசனே. (5)

1457. தந்தை தாளமலர்முன வீழ்நதி றைஞ்சியொரு
சாரபி ருந்ததன யனமுகம
சிந்தை யேமகிழ நோக்கி ஆசிபல
செயயு மேலவைகட்ல வையமேல
வந்த தீவினைநல வினையு ணாநதெழுதி
மருவு சித்திர குத்தன் முதற
பந்த மாயவரு கணக்கா தெனறிசை
பரிக்கும வேந்தனமு னுரைபபரால. (6)

1456. மஞ்சு உள்ள மகா கம் நெறி—மேகம் உலவும் பெரிய வானத்து வழி.

1458. நீதி யாலநடுவ னுன கொறறவ !
நிரநத ரனதரும புததிரன
பேதி யாதமொழி யானன னீதியொடு
பெறற தாயென உயிாகளெலாம
ஆதி நாணமுத னடாத்து கினறமுடி
யரசன விணணுலக மதனிலே
கோதி லாதுசெல வேணடு மாயினுமெய
கூறுதும மொருசொல கேணமதி. (7)

1459. முனனம ஒனனலரை வெனறு வாகைபுனை
மொயமப னமபுவி நரேநதிரன
எனனு மனனவன வெலறக ருஞசமரில
இகக ணமபுகறி யெனறயல
சொனன பினனமொழி யாலிடைந தொருபொய
சொறற னனபரி கரிககவே
சினன வெநநரகு கணடு பாவமது
தீர வேணடிடு மவறகரோ. (8)

1460. எழுது கினறவா கணககி லுளளதை
யியமப வேதரும ராசனமெய
முழுது ணாநதனு மதிதது மைநதனொடு
முனப டாநதுபில மூடுசென(று)
அழுதி ரஙகுமவா தமமை யுஙகொடிய
அளறு தனனையு மனைததையும
பழுதி தெனறுமுறை காடடு மேலவையவை
பாாதது மெயநநடு நடுஙகினன (9)

1461, நநதை புணடரிக வதன நோககியெதிா
தனற டககைமலா கூபபியே
எநதை சிநதுமெரி வாய ளறறினிடை
யிவாகள நொநதுளம இரஙகியே
சிநதை வெமபியெதிா தமப முறறவாகள
செயத தெனகொலென இவரெலாம
முநதை யிறபுரி சிவதது ரோகிகள
முயறறி டுஞசெயலை மொழிகுவாம. (10)

பசு கவர்ந்த கதை : 1462—1480.

1462. தூண்டு மூரயிறை கடுக்கை யண்ணலதரு
தனயன ஆமபலஙிகா தநதியாாத(து)
எணடி சாமுக இபநதி கைககவளி
யிருசெ விபபுறமும விசிறியே
அணடா கோனஇபம நடுஙக வேபனை
அடறகை மாருதம விடுததுவான
கொணடல நீாபுவி பிழிநது நீழல பொரு
குஞ்ச ரப்பேரிய தேசமே (11)

1463. பரிககும எநதைமயி லோனகு றிஞசியொடு
பாலை முலலைமரு தமநெயதல
தருககுள நனபொருள கொணாநது சாநதிவிர
தமப தஞசுருதி வேளவிநால
விரிககு மாசசிரமம எணணில தாணமணி
விசிறு தீாததமிரு நாலவகை
வரிககும யோகமிவை புரிகு வோாமருவு
வசுதை மாநகரம் ஆகுமால. (12)

1464. ஆநத காசசுருதி வேளவி விப்ரமணி
அநதணா றகொருவிண ஞேரிறை
பொனனா காககுளொரு திபபி யபபணி
புகுஙக முஞசுறுபொன ளுயிரம
புனன ரிககுமனைத நலகி நீதரும
முழுது மேபுரிநி யொனறுரைத(து)
இநநி லததினில விடுதத னனபுவியில
இறலும நறறரும மெசெயதான, (13)

1465. எணணி லாததரு மஙகள நித்தியம
இழைததி டுமபகலி லோாபகல
வணண மானபசு வாயி ரநதமை
வழஙகு மேலவைவச க்தேசனும்

1462. தனயன—ஐயனுா (சாத்தன). ஆமபல—யானை.

1463. இருநால்வகையோகம—அட்டாங்க யோகம்.

1464. அரிக்கும்—படைக்கும். இறலும்—இறுதிவரையில்,

அணண லாாபசு வுடனகொ டுததிடவொ
ராணி தறகுளதி கமமெனக
கணணு றுவயலி னோசொ லபபுதிது
கணடு நலலதெ னசசொனனானை. (14)

அறுசீர் விருத்தம்.

1466. மழுவலனேந தியகடவுள வசநதேச
சூலியினை மலாததா ளனறும
பழுதினமலாத தூயசைவா கமபபடிபூ
சனைபுரிநது பரவி யேததி
முழுதுணரும அருசசகாவந தெஙகோமான
பசுககொடுததல முறைமை யோகாண
வழுவிதுவெனா றேமுறையிட டிளமபுனிறரு
வைததகைநது மறிததாா மாதோ. (15)

1467. வடுவகிாமை விழிககனிவாயச சசிகொழுநன
அளிததருளபூணா வழஙகு பொனபோற
கடுவிடமுணா டிருணடமணிக கணடனுநல
கினனசேதா கடிதுமககே
விடுவதிலை யெலலீரும போமினகள
எனபபகாநதான விடைசோ கோமான
தொடுகழறகால அருசசகாநொாந தரசனுடன
இவையனைததுந துலஙகச சொனனாா, (16)

1468. சூடாமணிசசூட டுரகமுடி மிசைககிடநத
புவிபரிககுந தொடைசோ மொயமபன
கடனெனமற றிவையுணரா திருநதிடககண
டயலமைசசன கடடு ரைபபான
புடவிபரித திடுமவேநதே! கணணுதலின
பசுவெனவிப போது கேடடும
மடமையுடை யோாபோலே வறிதிருபப
தெனனிவனை வதைகக வேணடும (17)

1469. இமமறையோன கொடிய சிவத துரோகியது
னுலுரைததேன எனன வேந்தன்
முமமையுணா அமைசசனமலர் முகநோக்கி
அறைகுவனிம முததீ வேட்டோன

அமமமக பதிதனககிங கனுகூலன
இவனெமமால அடபப டானநீ
எமமருகி ராமலய லேகுகென
அமைசசனமுனிந தெழுநது நோவான. (18)

1470. இறைவனநதோ சிவததுரோ கிககினியன
அருகிருபப திலலை யெனறே
முறைபுகலமந திரிவனததினை முகமலாநது
போயினனபின முனிநதே சைவ
மறையவராம அருசசகாகா வலனசிவதது
ரோகியெனறு மனததி கழநது
கறைமிடறறோன ஆலயஞசென றனாசிலநா
ளிபபடியே கழிநத பினனா, (19)

1471 புரவலனும மதிவிசா லன்கொடுஙகா
னததினமுனம போகிப பனனுள
பருவுசுவீ ரனையழைதது வரசசொனனுன
அதறகமைசசன மறுதது வாரா(து)
ஒருமையுட னுறறனனபின சினனுளி
லேவறுமை யுறறில வாழகதை
யிரவுபகற றிககவறி யாது நொநத
திமையவருக கிறைவன கணடான. (20)

1472. காயியநல கியசுரபி யெனுஙகாம
தேனுவைமுன கடிதத ழைதது
நேமியஙகை தரிததவனபோல நினைததவெலாம
அளிததருளும நிமலை யேநீ
பூமியிறசென றருஙகானிற போநதசுவீ
ரவனவறுமை பூணடில வாழகதை
யாமியலகாத திடவரிதா யறநொநதா
னவனறனைககாத தருடி யெனறன. (21)

1473. திருநிழலிந திரனுனை தலைமேறகொண
டருஙகானந தனலி லொலலை
வருதரும தேனுவவன குடுமபமனைத்
துமபுரகக மகிழநது நிததங

கருணையுட னனுதி கடித்துதவ
வாஙகியொககல களிததுண டினப
மருவுசுவீ ரனகமமூ மருமலாகா
னகத்திருநது வாழநதான மனனே. (22)

1474. கரிமுகசசங கிரட்டவிறல தொலலைவிரு
துகளிரலை துவைபப மேரு
கரிபரிதே ரயிலகரவாள காரமுகமும
இருவகைய கடறப தாதி
பிரிவறகொண டதாபடாநது பிறழவடிவால
விசாலனெலலை பெருஙகா னததின
சரிநடுவண அமைசசனைததன எறுழவலியாற
கொணாவேணடித தரிததான மாதோ. (23)

1175 மறுபகலமும மதககலுழி வரையருவி
நிகாகவுடபோா வனகை வேழம
பெறுதொடரோ டாளான பிணிபபிறுதது
விசாலனமுடி பிடுஙகி பெறறி
யுறுநிழலைப பொருதகனற தொலலையிரும
படைகளபுரத தோடிச சென்று
கறுவியிபம அரசுசெறல கழறியவன
மகறகுமுடி கவிதது நினறா. (24)

1476. சூடாமணிபபொன முடிசூடுஞ சித்திரசே
னன்நீதி சொலுஞசு வீரன
அடவியிருக கினறனனமற றவறகொடுவம
மினைசெனனவிட டவாசொற கேட்டு
மடமையொடு சிவததுரோ கமபுரிவிப
பிரமணியை வதைததால நானவ
விடமவருவ லெனறுதன துழையோரை
யவருடனவிட டேவி னுலை. (25)

1177. மநதிரியே வியதூதா சொறகளைச சித
திரசேனன மகிழநது கேடடுத
தநதிரமோ டுலகனைததும வாழபொருட்டு
விபரமணி தனனைக கூவிச

1474. சரி—வழி; மலைசசாரல்.

1475. இறுதது—முறிதது.

சுந்தரறகுத தூதுசெனற சிவனபசுவைக
கொணாந்தசிவத துரோகி நீநின
கந்தரனுசோ ரரைததடிதல நடுபபஅட
வேணடுமெனக கடிது மாயததான. (26)

1478. ஏறிகுலிசப படைவலனோ திநதிரனங
கணவெளிபபட டிவனம ணிபபூண
அறிவொடுசெற றிடுமரச னருடகுமரற
களிததபக லமரா வானில
வெறிகமழு மலாமாரி பெயதனரிந
திரனதுறகக மேவி னுனமுன
மறிமழுவங கையிறறரிததோன பசுநகவாநத
வசுகச்ச மாநா டுறறுன. (27)

1479. ஒருகுடைகீ ழரசுபுரி குமரனவன
செனறதுகேட டுமைகோன பெறறங
கருதிவசு கொடுவநதான எனறுகசச
தேசனுககுக கடிது நீபோய
ஒருமையுட னுரைததிரெனத தூததரைவிட
டனனவாபோய உரைககக கேளாக
குருசிலவசு வுடனபசுவைக கொடுத தாததல
தூதுவரைக கூட்டி விடடால (28)

1480. சுருதிமனு நெறிமுறைசெய குரிசிலகும
ரனபசுவைத தொழுது கோடிப
பருதிநிக ரமலனுககுக கொடுததுவசு
மறையோனகண பறிதது விடடான
கருதியம தூதரெரி வாயநரகில
விபரமணி கடுவி சாலன
வருதிமிர மலவசுவிம மூவரையும
விடுததளறறில வதைககின றுராால (29)

1481. நடுமறவா வுதிடடிர! கேண மோஅவாகள
கிளைஞோரும நரகி லாழநது
படுதுயரம புகலரிதென றுரைததருளுந
தநதைமொழி பணிநது கேளாத

தொடுகழறருள விறற்றரும புத்திரனும்
அதிசயித்துத் துதிசெ யத்தன
விடுதலைசொ லனுமதியான மணிமானத
தொடுதுறகக மேவி ஞனல. (30)

1482. ஏனறுதிரு நீறுகணடி வனேசூதன
மறையவாபபாாத தியமபுந திலலை
மனறிலநடம புரிகடவுள பசுக கொணாநத
தாலெரிவாய வளாதீக கறறை
துனறுகொடு நரகினிலான கொடுததவனவாங
கினவனயல சொலாதி ருநதோன
இனறளவும வருநதுகினறா இனனுமொரு
கதைகேணமின எனறு ரைததான. (31)

அத்தியாயம் 53.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடாசசி

சிவாலயப் பணிப்பெண்ணைக் கவர்ந்த துரோகம்

ஒருகாலததில் நான்முகன அனனததினமீது அமாந்து எமபுரியின வழியாகப் போகுமபோது, ஒருபககததைக் குறிபபிட்டு, 'அஙகே செலலாதே' என்றான. அனனம ஏனெனறு வினவியபோது அயன 'அஙகே சிவததுரோகிகள் வருந்தும் நரகம உளது அவாகளைப் பாாககலாகாது' எனறான். அங்கே எரிகினற வஜ்ரததூணிற கட்டுணடு கூசசலிடுகினறானே அவன வரலாறு யாது எனறு அன்னம் கேட்க அயன கூறுகினறான்.

சுத்தன் என்னும் வணிகன் கதை.

சவுராட்டிய நாட்டில், சவுராட்டிர நகரில, வணிகர் மரபில் நிறை செல்வமுடைய சுததன் எனபவன எணணிலா அறஙகள் இயற்றி வாழ்ந்தான். அவன பதரகாளியை வழிபடுவோன. ஒருமுறை சுத்தன் மரக்கலத்திற் சென்று திரணட பொருள் ஈட்டித திரும்பும்போது, மரக்கலம் சுழல காற்றில கவிழ இருந்தது. வணிகன கலஙகிக் காளியை வழுததினன் உடனே காளியின அருளால் அநத இடா நீஙகி ஊர்சேர்ந்தான.

அந்த வணிகன் திருமணம் புரிந்துகொண்டபோது, அளவற்ற தான தருமஙகள் புரிந்தான. சிவாலயப் பணிப்பெணகள் பலர் அவனிடம் பொருள் பெற்றனா. அவாகளில சவுரேசர் ஆலயததில் பணிசெய்பவளும் மிக அழகு

வாய்ந்தவளுமான ஒருத்தியைக்கண்டு மோகித்து அவளைத் தன்னிடமே யிருத்திக்கொண்டான். சிவாலய அதிகாரிகள் வேண்டியும் அவளைவிட மறுத்தான். அவர்கள் அரசனிடம் முறையிட்டார்கள். அரசன் அமைச்சனை விளித்து வணிகனைத் தண்டிக்குமாறு பணித்தான். அமைச்சனோ வணிகன் பத்திரகாளியின் உபாசகன்; அவனைத் தண்டித்தலாகாதென்று மறுத்தான். ஆகவே, அரசன் தானே வணிகனைத் தண்டிக்கச் சென்றான். வணிகன் காளியை வேண்டினான். காளி வெளிப்பட்டுச் சிவத் துரோகியாகிய வணிகனைத் தண்டிக்கலாமென்று மன்னனுக்குத் தெளிவித்து மறைந்தாள். அரசன் அவ்வணிகனையும், வணிகனுக்குப் பரிவாயிருந்த அமைச்சனையும் தலைகொய்துவிட்டுக் கோயிற் பணிப்பெண்ணைக் கோயிலதிகாரிகளிடம் சேர்ப்பித்தான். வணிகனுடைய மனைவியர்க்கு விடைக்குறி பொறித்துச் சவுரேசர் ஆலயத்திற் பணிசெய்ய நியமித்தான். அந்த வணிகனும் அமைச்சனும் நரகில் வருந்தி அலறும் கூச்சலே கேட்கப்படுகிறது" (எனப் பிரமன் கூறினான்.)

அத்தியாயம் 53.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவாலயப் பணிப்பெண்ணைக் கவர்ந்த துரோகம்

அறுசீர் விருத்தம்

1483. கருணையருட் கடலான சூதமுனி
மகிழ்ந்துரைப்பான் கறைமி டற்றோன்
தருணமலர்ப் பதங்கருதுந் தவமுனிவீர்!
கேண்மினுண்மை சாற்று கின்றேன்
அருணமணிச் சூட்டரவம் அரைக்கசைத்தோன்
விடைக்குறியை அம்பொன் தோளார்
பரணமெனப் பொறித்ததமலற் குதவியமை
விழியாரைப் பற்றி னோரை. (1)

1483. விடைக்குறியை பொறித்த... விழியார்—உருத்திர கணிகையர்.

1483. ஆம் செய்யுளின்பின்—"பிரமன் உலகெலாம் காணவேண்டி அன்னத்தின் மேலேறிச் செல்லும்போது, தென்திசை அடைந்தான். அங்கே நரகங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்து வருந்தி அன்னத்தை நோக்கி 'இனி இதற்குமேல் போகாதே' என்றான்; இதைக்கேட்ட அன்னம் 'இனி அயலில் உள்ளது யாது' என வினவிற்று. அதற்குப் பிரமன் 'இனிச் சிவத்துரோகிகள் வருந்தும் நரகம் உளது. அதைக் காண்பது அரிது' என்றான்—எனப்பொருள் உள்ள செய்யுள்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்னத்துக்கு அயன் கூறுவது.

1484. பருவரலுற றிடவருததது மாறனநத
மினியஙகண படடீரே லெனறு
குருகினுககுப புகல அனனங கோகனகன
முகநோககிக கூறும ஏநதால !
அருநரகில அறககொடியோா வருநதுவரென
றனையெளியேற கவையு ரைததி
இருமைபெற எனஅயனசொல வானசிவதது
ரோகியருக கிடம தாமால. (2)

1485. ஆதலினல இனையாதமை நோககாமல
ஏகுவமென றயனசொலபபின
ஓதிமங்கேட குமநரகத தெரிதருமவச
சிரதமபத தொருவன யாபபுற(று)
ஏதமுறக கூபபிடலே திவனமாபா
தகமுரைததி யென்ன வேதா
மாதுயரப படுமவனறன வரலாறறின
காதை சொலவான மகிழநது கேட்டி. (3)

சுத்தன் என்னும் வணிகன் கதை

1486 அநதணாமன னவாவணிக ரறமபுரிபின
னவரிவரில ஆணபெண கூடி
வநதவனு லோமாபெண ணுண வழிபிரதி
லோமாபினனும வருவோ ரியாருந
தநதநிலை சோவருணைச சிரமமவழு
வாதேததித தவமபு ரிநதே
சிநதைமகி ழுஞசவுராட டியதேயம
நகா சவுராட டிரம தாமால, (4)

1487. அநதநகா வருவணிகன பெயா சுத்தன
கடடறவே அஙகா டிககண
வந்தவாககெல லாமபணடம விறகுமவிலை
கொடுபபவன பொன மணிமி குததோன
சிநதைமகிழந தனுதினமும தருமமிழைப
போனபிறைபபற செவவாயச செயய
கொநதளமை விழியருட்டபத திரகாளி
மலாபபாதங குழைநது போறறி, (5)

1488 இரவுபகல வழிபடுவோன அனைததுலகும
இசைபடைத தோன எவாககும நலலா
தரவிலளத கறகரிய தயவுடையோன
மதலைவினை தனைசசெய துணபோன
பரவுபொருள மிகபடைபபோன மரககலமே
றிககடலிற படாநது தீவில
விரவுபொரு ளனைததையுமம மதலையிலேற
றிககொணாநது மீளு மேலவை, (6)

1189 கூரிமுகசசங கெறிதரங்களு சுழிதநுமணி
கொழிததகடற சூழல நாபபண
பிரிவறவந திடமவலமாயப பெருஙகாறறுச
சுழனறடிபபப பிலததி னூடு
திரிதருவங கஙகவிழநத போதுபயி
ரவிமலாததாள சிநதித தேதத
இரியுமவன றனசேனை யெடுததவளக
கணததின வைததாள எவருமபோறற. (7)

1490. இளவரசா யவணிகன இருநதனைததாற
கலியாணா மெவருமபோறறி
யுளமகிழச செயதனனாட டினதகதோாககைக
துணடியிறுல உபாய னததால
அளவறநல மகிழசசிசெயதான பினனா கழியக
கூததாகுறைம அடருமவேறகண
தளவ நகைச செநதுவரவாயப பரததையாமா
நதாசவுரேச் சரதத னதேதோா, (8)

1191. செருசிலைவேள நிகரினளுநா தெனறலிளங
கனறுதவழ தெருவிற சுறறக
கொஞசுமொழி சிறிதுரைததுக குலையவுடை
நெகிழததுடுததுக கொஙகை தாஙகி
வருசியிடை துவளவருந தேவரடி
யாராலகு மலாககை வீசிப
பஞசினுமெல லடியுயிாமுன பாாதது வைததுள
அலககிடுஞசீா பணிபபெண மினனுா. (9)

1488. மதலைவினை—கபபல வியாபாரம்; மதலை—கப்பல.

1489. சேனை—கூட்டம்.

1490. இள அரசு—இளங்கோ—வணிகன். உபாயனம்—காணிக்கை.

1492. அனைவருககும வெணடுவன அளிததனுபபிச
சவுரேசன் ஆல யததின
வனைமலாசசூ டககரததால அலகிடுமோ
வனிதைபுலோ மசையும வெளகத
தனைநிகாபே ரழகிடபக குறியாளை
அவவிரவில தழீஇபபு ணாநது
நனைமலாபைங குழலசரிய இடைதுவள
மிடறிரஙக நலனு காநதான. (10)

1493. மழவிடைமெயபாக குறியாள கண படைதணநது
கதுமெனவெ மறுநாட காலை
விழவுதினந திகழமபெருமான கோயிலல
கிடசசெலல விருமபி னுளமுற
பழவினையி னுலவனிகா அவனை நிறீஇத
தாதியாகள பலரில தொநது
கழுகமல கிடவலல பணிமொழியை
அறுபபினனக கணததின மாதோ (11)

1494. ஆலயததில அதிகாரி யாதியாகள
வணிகனமனை யடியாட பாாததவ
வேலையினில வணிகனைமுனா விளிததுவிடைக
குறியாளை விடுதி யநதோ
மாலயனுக கரியவணணல கோயிலல
கிடவுனறன மனையில தாதி
காலையினில வரவுரிமை யலலெனறா
அதுகேடடுங கலஙகு கிலலான. (12)

1495. கனகமணி மிகுதியகந தையினுலவிட
டானிலலை கணடு மீள
அனகருரைப டாருநது தாதிகோ
யிறகாகாள அவனை நீததி
பனகமணிக கலனணியு முனமனைவி
யனனியனைப பரிசி யாளே
சினகரமே வியவடியாள அபபடியன
றேவிடுதி சிநதித தெனறா. (13)

1496. இம்மொழிகேட் டிருக்கையிலும் அவளைவிடு
வதற்கிசைந்தா னில்லைப் பின்னா
மும்மையுண ராலயத்தா ரரசனுடன்
உயத்தனரம் முதலவன் கேளாச்
செம்மையமைச் சனைவிளித்துச் சிவனடியாள்
தனைவிடுவித் திடுதி யென்ன
அம்மொழிகே ளாவமைச்ச னரசரே
றே! கேளென் றறைய லுற்றான், (11)

1497. வணிகனமிகு தனமுடையோ னாறியும்பத்
திரகாளி மலர்த்தாள் போற்றிப்
பணிபவனத் தண டம்புரியப் படுகின்றே
னலன் என்றுற பனைமென் தோளில்
அணிகொளிட பகுறியாள விடுவிக்கப்
படுகின்று ளல்லள் என்றான்
மணிமுடிவேந் தனுமுனிந்து வணிகனத்
ளியைப்பரவும் வலியோ னேனும், (15)

1498. அறிஞரெடுத் துரை நகரிய சிவத்துரோ
கியைவதைத்திட டவனை யின்பப்
பொறியுர நங்கணத்தோர் ஆலயத்தில்
விடுவியென்று புகலக் கேட்டும்
வறிதுபயந் திடப்பின்னை விடுவித்தா
னிலையொளிறும் வடிவாள் வேந்தன்
நொறிலினமிகு சேனையுடன் வணிகன மனை
போய்முனிந்து நோக்கிச் சொல்வான், (16)

1499. கொடியசலந் தானுடலங் கூறுசெய்து
சுடராழிக் குழகன் கோயில்
அடியவளை வணிக! விடு கெனறனனப்பத்
திரகாளி அரவிந்தத்தாள்
கடிதுவணி கனதுதித்துத் தியானித்தா
அவவேலை காளி தோன்றிப்
படியினவணி கனைநோக்கி நீசிவத்து
ரோகியந்தப் படியா மெற்கும், (17)

1498. நொறில—விரைவில்.

1500. எனறுபினாச சுடாவடிவா ளேநதுகுரி
சிலைநோககி யிநத நாயகன
துனறுசிவ பாதகனு கையினு லுன
னுளததேது தோறறுந தணடம
இனறுபுரிந திடுதியெனறு மறைநதனளப
படியரச னிளஙகோ ஈடடுங
குனறனைய நிதியனைததுங கொணாநதுவிடைக
குறியாளைக கோயில விடடான. (18)

1501 கணஙகுகளிந தழகொழுகு துணைமுலைசசிற
றிடைககருஙகட டுவாவாயச செவவி
யணஙகனைய விடைககுறியாள புனலமூழகிப
பவிததிரையாய ஆல யததில
வணஙகியபல கிடசசெனருள பினனரசன
வணிகனமுடி வதைதது நாயகன
இணஙகுமனை வியாககுவிடைக குறிபொறிததுச
சவுரேச ளிடததில விடடான (19)

1502 அருஙகொடிய பாவமெலாம அகலவனி
கறகிதமாம அமைசசரா செனனி
கருஙகழுகு நிணமபருகுங கரவாளால
தடிநதவனைக கணருசத ததினா
மருஙகுகத ழெரிநிரய வசசிரதம
பததுடனே வசிநது கடட
இருஙகுரலவிட டனலபொறுகக மாட்டாமல
அரறறியழு நிரஙகும ஓசை. (20)

1503. அறைகுர றபே ரொலியதுநம மாறகேடகப
படடதுபின அவனுக கேறபப
பொறைபுரிநது சகாயனு கியவமைசசன
அழறபிழமபாயப புகையில லாமல
நிறைதழலில அரறறுமொலி யிதுவாகை
யிறபாககும நிலைமைத தனறே
சிறைவிரிககும வெண்டுவி அனமே! என
றுரைததயல நன தேயத துறறான. (21)

1500. இளஙகோ—பூ வைசியன்—வணிகன்.

1504. என்றுரைத்த சூதன்மொழி முனிவர்கேட்
டுளநடுங்கி இரங்கி நொந்து
பொன்றுயிர்விட் டகலுமெனப் பதைபதைத்து
மார்க்கண்டர் பொருட்டாய் முன்னங்
கன்றுபகட் டினில்வரு வெங் கூற்றையுதைத்
தருளுமெங்கள் கடவுள் செம்பொன்
மன்றிலுமை காணநடம் புரிமலர்த்தாள்
சரணமென மனத்துட் கொண்டார். (22)

அத்தியாயம் 54.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவாலய எண்ணெய்,
எலுமிச்சம் பழம் கவர்ந்த துரோகம்

சிறந்த தவமுடைய சதானந்த முனிவர் ஒரு காலத்தில் எமபுரியை அடைந்து, மறலியுடன் நரகங்களைப் பார்வையிட்டனர். அங்குச் சிலர் ஊனிலிருந்து உதிரம் பெருக, உடலெல்லாம் புழு அரிக்கக், குடர் சரிய, நெடு மூச்சு விட்டு வருந்திக்கிடந்தனர். அவர்களின் நிலைகண்டு நடுங்கிய சதானந்தர் மறலியை நோக்கி அவர்கள் செய்த பாவந்தான் என்ன என்று பரிவுடன் வினவினர். மறலி, 'இவர்கள் செய்த தீவினையை அறியேன். எனக்கு முன் முறைமுறை யிருந்த மறலிகளின் காலத்திலேயே இவர்கள் இத்துயருடன் உழலுகின்றனர். இவர்கள் சிவத்துரோகிகள் என்றமட்டும் அறிவேன்' என்றனன். சதானந்தர் வியப்படைந்து பிரமலோகம் சென்று பிரமனை வினவினர். அவரும், 'எனக்கு முன் இருந்த பிரமன் காலத்திய செய்தியாக இருக்கவேண்டும்' என்றார். உடனே, வைகுந்தஞ் சென்று திருமாலை வினவ, அவரும் 'யானறியேன், எனக்கு முந்தியது போலும்' என்றார். பெரு வியப்படைந்த சதானந்தர் திருக்கைலையை அடைந்து சிவபெருமானை வணங்கித் தம் வேண்டுகோளை விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். சிவபெருமான் நந்தியை விளித்து, 'சதானந்தன் விருப்பத்தை நிறை வேற்றுக! எம் அருளால் உனக்கு யாவும் விளங்கும்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

நந்தியெம்பெருமான் தம் இருப்பிடத்திற்கு வந்து சதானந்தருடைய ஐயத்தை வினவும்போது, திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானை வணங்க வந்தவர்கள் தாமும் அந்தச் சிவத்துரோகம் யாதென அறிய விரும்பி நந்தியின் அருள் பெற்று அமர்ந்தனர். நந்தீசர் கூறிய கதை;

விதர்ப்பதேசத் தரசனான விசசுவசேனன ஒரு நாள் வேட்டையாடக் கானகம் சென்ருன். காட்டில வேட்டையாடிக களைததுச சிததீசசுரம் என்னுஞ் சிவாலயத்தில இளைப்பாறி யிருநதபோது தககன என்னும் பணியாளன் எணணெயும எலுமிசசம பழமுஙகொணடு அரசன மெயயில திமிரநதால களைப்பு நீஙகும் என்று அறிந்து, எஙகும அலைநது கிடைககாததனால், சிததீச சுரர் திருக்கோயிலில் தீபததுககு என்றிருந்த எணணெயில் இரணடு உழககு எண்ணெயும் அபிடேகததிறகு வைததிருந்த எலுமிசசம பழஙகளில நான்கையும் வலிதிற் கொணர்ந்து அரசனுடலில் தேயததுச சோர்வைப போக் கினான். கோயிலார் வந்து அரசனிடம தககன செயலைக கூறினார். அரசன கேளாதவன போற் புறககணிததுத் தன நகருககுப போனான். கோயி லார் அரசன பராமுகததைக கணடு வருநதிச சென்றார். அரசன இறந்த பின் அவனை யமதூதர் புடைதது எரிநரகில எண்ணெயக கொப்பரையில அமிழ்ததி எரிக்கின்றார்கள். தககனும அககினி குணடததில இடர்ப்படுகின் ருன். இவர்கள் எவவளவோ காலமாக இவவாறு நரகில துனபுறுகின்றனர். இதற்குள் எண்ணிலாத அரி அயனமார் காலமானார்கள். பிரமனது ஒரு பகற பொழுதில் பதினானகு இநதிரர்கள மாயவார்கள்—என நந்தீசர் சொலலச சதானந்தர் அவரைச சிவசொததான பொன கவர்நதார் படுமபாட்டைப் பற்றிச சொல்லி யருளுஙகள் என வேணடினார்.

அத்தியாயம்—54

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவாலய எண்ணெய், எலுமிச்சம் பழம் கவர்ந்த துரோகம்.

அறுசீர் விருத்தம்

1505 சூதனமுனி வராககுரைபபான மழவிடையோன
ஏறுகவர் சுமடர் தஙகள
பாதகஙகூ றுதுமெணணெயர் பணடுகவர்ந
தோர்கதை பகிர்துஞ் சைவ
மாதவர்! கேண மினமுனிவர் புஙகவனமர்
யோகிபெமமான மலர்ததாள போறறும
ஆதரஞ்சேர் சிவபததன அவனறனபோர்
சதானந்தன் அமலன அமமர். (1)

1505, சுமடர்—அறிவிலிகள்,

1506. விரிகதிர்சசெம் மணிசசூட்டுப் பாந்தள்முடிக்
கிடநதபுவி விண்சு வாககம
பரிவொடுஙித தியமபகாந்து பணணவனசீர்
கயிலைசெனறு பகவன பாலில
தெரிதரமூ வுலகிலுளோா செயதவர
லாறுரைபபோன தோங்தொ ருககாற
கரியவுரு மறலிமகிழந திடு சஙகய
நகா சேர்நதான காலன போறறி. (2)

1507. வணஙகியபின மறலியுடன நரகமனைத
துமபாாதது வருமேல வைககண
ணிணஙகுருதி சொரியநெடும புழுஅரிககக்
குடாசரிய நெடிது யிாததுக
கணஙகளொடு சிலாவருநதி ஒருநரகிற
பதைபதைபபக கணடு யோகி
இணஙகிவரு மறலியைபபாாத திவரிழைதத
பாவமெனகொல இயமபு கெனறுன, (3)

1508. பிறையெயிறறு மறலிசதா னநதனைபபாாத
துரைககுமிவா பெரிதி ழைதத
குறைவறுபா தகஙகளெநதாய! அறிகிலேன
எனககுமுனசெங கோலக ளோச்சி
முறைமுறைவந தரசுபுரி மறலியராற
புடைபட்டு முறையோ வெனறே(து)
அறைகுரலகூப பிடுகினறுா சிவததுரோ
கிகளெனக்கேட் டறிவே னெனறுன. (4)

1509. தொழுதகுமெயத தவஞ்செயசதா னநதனிய
மனோகிச சொலவான கனமம
முழுதுணாநத திவவளவோ எனறுலகெல
லாமபடைககும முளரி யணணல
எழுதுகரு மஙகள்குறித் திருக்குமவை
யடைந்தெதிாஙின றிறைஞசி யேததிப்
பழுதகலநதண ! இவாகள அளறறிரஙகும
பாவமெனகொல பகாதி யெனறுன. (5)

1506. சங்கய நகா—யமபுரி.

1510. மூளரியணணல பரவுசதா னநதனமலா
முகநோககி மொழிவான செநதீ
அளறிரஙக வருநதுமிவா சிவததுரோ
கிகளெனககேட் டறிவ தலலால
உளவிவர மறிகிலேன எனக்குமுனசோ
திசைமுகததோா உளததில தோந்திவ்
வளவெனககண டறிவாகொலோ அறிகிலாகொல
லோசிறிதும அறியேன எனறுன. (6)

1511. ஐமபுலனவென றருளசதா னநதன விரிஞ
சனுககுரைபபான அகிலம எலலாஞ
செமபதுமத தோய! உனது படைபபனறோ
நீயறியாச செயலே துனனை
நமபுமெளி யேறகுரைததி யெனனமல
ரயனசதா னநதற கோதும
இமபரிலென படைபபிலுள தேலறிவேன
எனபடைபபில இலையீ தெனறுன. (7)

1512. அனறியுமென படைபபனைததும புரநதருளவோன
தணடுழா யலஙகற கோமான
இனறளவும எனபடைபபு மாயனளிப
பதுவுமெஙக ளிசசை யலல
நனறெனவே வியபாரிபூ ரணசிவனு
லதிகாரம நாஙகள பெறறு
வெனறிபெற நடகினறோ மவனபாறறேறற
றினமீது மெயமமை யெனறுன. (8)

1513 ஆறறருமெயத தவஞ்செயசதா னநதனவை
குநதமடைந தடைவில எலலாம
சாறறினனமா யனுமுநியைப போறறியுளத
தறிநததெலாங தகவு ரைததுப
போறறுமெனக குநதெரியா தளபபருநாள
இவாநரகிற புலமபு கினறா
ஏறறிறையாய யாவுமுணா ஈசனே
யறிகுவனென றியமபக கேட்டான. (9)

1514. சுருதியளப் பருங்காலம் அளவையினால்
தனதுமனந் தொடர்ந்து சென்று
கருதியுமித் துணையெனத் தோந் தறிவரிதாய்
வளர்ந்தோங்குங் கயிலை யெய்திப்
பருதியனந் தங்கோடி மதியனந்தங்
கோடிதடம் பரிந்து தோற்றி
வருதிருமே னியுதான பெம்மானைக்
கண்டேத்தி வணங்கி நின்றான். (10)

1515. கருணையருட் பெருங்கடலே! கண்மணியே!
உயிர்க்குயிரே! கனியே! தேனே!
தருணமலர்ப் பரிமளமே! சம்புவே!
பூரணமே! சகல வேதப்
பொருண்டுவான் தண்டுளவோ னுதியாக்கு
முறபகலே பொருந்தித் தீரா
இருணரகிற் சிவத்துரோ கிகளாய்நொந்
திடர்ப்படுவோ ரேது செய்தோர், (11)

1516. திங்களங்கண் ணிச்சடையோய்! கூற்றுதைத்த
மலர்ப்பதத்தோய்! சிவத்து ரோகஞ்
சங்கையறப் புரிந்திவர்க ளள்ளப்பரிய
கற்பம்பார் தலத்திற் செந்தீப்
பொங்களற்றி லிடர்ப்படுகின் றாரேது
முன்னருசெய்தார் புகற்றி யென்னக்
கங்கைமுடிக் கணுதிபஞும பகவான் நந்
தியை விளித்துக் கட்டுரைத்தான். (12)

1517. தீதெறிந்து வருஞ்சதா னந்தமுனி
கேட்டதெலாஞ் செப்பு வாய்நம்
ஆதரத்தால் உனதுள்ளத்தில் அவன்கேட்ட
துரைக்கவரும் அறைக என்றே
காதலினோ டிருவரையுங் கண்ணுதலோன்
அனுப்பினன்பின் கருணை யாலே
மாதவத்தோன் தனைக்கொண்டு நந்திதன்
தாலயம் போய் வதிந்து சொல்வான். (13)

1514. தடம்—வரம்பு.

1518. பொருவருமா முனிவா! சொல உனககேது
கேடகமனம பொருநதிற றிபபோ(து)
இருமைபெற அததனையும எனைககேடடி
நீயறிய இயமபு கினறேன
திருவுளததி ஞலெனருன பினனாசதா
னநதனருட சிலாதன மைநதா!
கருணையருட கடலே! யரன நரகஙகள
அததனையும கணட போதில, (14)

1519. அஙகணதி கோரமாம ஒருநரகிற
பாவிகளாய அரநதை யுறறுக
கஙகமுத லியகறிகக இடாபபடுவோா
யாரெனறு காலன தனனைப
பஙகயபபொற பொகுடடிறையைத தணடுளவோன
தனைககேடட பகலில அனனோ
எஙகளெஙகள பிறபபிறபபின முனனாசிவத
துரோகிகளாய இடாபபட டுளளாா, (15)

1520. எனறுரைகக முனஙகேட டோம அவாகளினன
பாதகஙகள இழைததா ரெனறு
குனறியவ தியுமறியோம எனறனரெல
லாமுணாநத குரிசி லே!நீ
கனறுசினத தாறகால தூதாகொடு
நரகிலெணணெயக கடததின நாபபண
துனறுதலை கீழாக வமிழததிமுளை
அஙகமெலாம துளைதத டிததாா, (16)

1521. கதமெரிவெவ வழலிலெழுக காயநதஇருப
புசசலா கையிஞல உநதி
விதவிதமாயக காயநதசெபபுச சலாகையிஞ
லுறுசெவிகள விழிகள நாசிப
புதவுகளந தொறுநெடுநா ளிஞுஙகொடிய
தலையிஞுமாயப புடைததா காயநத
பதவிருபபூ சிகளாலு முரோமகூ
பஙகளெலாம பாாதத றைநதார், (17)

1519. கஙகம—கழுகு. கறிகக—கடிகக.

1520. குனறி அவதியும்—குணடுமணி அளவும்—சிறிதளவும்.

1521. நாசிப் புதவு—மூக்குத் துவாரம். உரோம கூபம்—மயிாததொளை.

1522. பினனருமவெல வழுலகதுவப பாரஇருப
புககுணிலகள பிடிதத டிததே
உனனருமவா தைகளனநதம புரிகினறா
இபபடியே யுலபபில காலம
பனனருமள ளறகனலிற பதைககினறோ
தமிலொருததன பாவ மீது
முனனரிழைத தானெனறு சொலலுதியென
றிருவருமாய மொழியும ஏலவை, (18)

1523. மூளளரைததாள மரகதபபா சடைககனக
மணிபபொகுடடு முளரி யணணல
களளவிழ நற றுணாநெடுமபைங கதிாத துளவப
புததேளபொற கடுககை யநதாா
வளளல நளி னசசரண மருமலாதூய
வழிபடுவான வநதா ரஙகண
உளளமகிழ நநதிசதா னநதனுககப
பாவிகதை யுரைககும போது, (19)

1524. கணடுபரிந தஙகணடைந தெமககுமிது
கேடகநலல கால மெனறுட
கொணடுநநதி கேசனமலாக கோகனகத
தாளுளததிற குறிததுப போறறித
தெணடனிடடு நநதீச!! சிறறடியோம
கேடகவுநின திருவுளததில
உணடுகொலோ எனநநதி கேசனனு
மரியாறபாங குறறா மாதோ. (20)

1525. ஊறறிருநது நறவுவழிந தொழுகியபொன
தகடடிதழி உடலம கூனும
கீறறுமதித திஙகளபவ ளஙகினைதத
சடைவயிரக கேயூ ரததே
சாறறியவே தாகமசாத திரபுரா
ணநதெளிநத தககோன தேவா
போறறுநநதி கேசபக வானிவாகேட
குஙகாதை புகல லுறறான. (21)

1522. குணில்—குறுந்தடி. அள்ளல்—நரகம்.

1525. சடை...தே-சிவன.

விச்சுவசேனன் கதை.

சதானந்தா பிரம விஷ்ணுக்கள் கேட்க நந்தி கூறுவது:

1526. தேனறலிளங கனறுதவழ செயயபொழில
விளையாடித திளைககும வேழக
கனறிலமுசுக குருளையுளங களிததிருந்து
பாராககமது கஙகள செநதேன
மனறனமலா சொரிவதயி ராபதககன
றினிலமகவான மைநதன மீது
வெனறிபெற இமையவாபூ மாரிபொழி
வதுமானும **விதாப்ப தேயம்** (22)

1527. அஙகணிருந தவிராழி திசையுருட்டி
பொருகுடைககீழ அகில மெலலாந
துஙகமணிப புயநதாஙகும நீதிசாத
திரஙகளுணா தோனறல மோக
மஙகையாவேள தனுவேதங கைவரும**விச்**
சுவசேனன் மகிழநதோா வைகல
சிஙகமுத லியமிருக யாததிரைககு
மொயவனததிற செனறுன மாதோ. (23)

1528. மடஙகலபுலி கரடிகலை வயமாககாண
டாமிருகம மரைமுட பனறி
முடஙகுவெடி வாறசுணஙகன கிரிகரு
மாவூக முசுவல லூறு
றிடஙகொ ளணட பேரணடரு சககரவா
கமமசுணரு சேலல வெமபோா
துடஙகுகொணட லாததிவலி சாககுருவி
தீவிரமாயச சூழநது செலல, (24)

1529. உலறுதலைச செஙகுஞசி மறவாவிலலா
செருபபடிதொட டுலவும வெளவாயக
கொலையெயினா வரிபுலிததோற சலலடமெயக
குபபாயக கொடுஙகி ராதா
வலைமுளைநா ராசமெறி கைககெட்டு
வாாதுணடில வளைத டிககோல
சிலைபகழி கவணிருபபு முளளெறிகுந்
தஙகரவாள திகிரி கொணடாா, (25)

1528. கொண்டலாத்தி—ஒரு வகைக் குருவி.

1530. மருங்குபடை யெங்கணுஞ்சூழந் தறைகூறி
நெடுமொழிகூய வானிற குநதம
பொருஙகைகொடு விசையிஞ லெறிநதுபிடித்
தாாப்பரித்துப புளளு மாவும
நெருஙகியதீ வகமவிடுதது நீளிடைசெல
லத்தகைதது நிருபன கானிற
கருஙகழலவா ளுழவருட னணணல சித்தீச்
சரத்தினைவைகக கருதி னுனல, (26)

1531. கனனிதியிற பொருகளபத் தநதமணி
கடைநதிழைத்த தமனி யததிற
பினனமறக குயிறறியவா ளரிசுமநத
மஞசமிசை பெயயும பஞசு
நனனயமாயப பொதிநதமலாத தவிசிருநத
னனசரண நாளும போறறித
தனனிகராய வருதக்க ஙகணிதநதே
சமபீரந தயிலம நாடி, (27)

1532. பணஙகொடுசென றணிநகாதோ றுநதேடிக
காறுது பையு ளாயமீண(டு)
அணஙகுபர வுமைபாகன ஆலயததிற
புகுநதுதீ பாலத திககு
மணஙகமழும திலதயிலம வநததிலீ
ருழகெணணெய வலிதிற கொணடே
யிணஙகபிடே கநதனககா மெலுமிசசம
பழததினுநான கெடுதது வநதான. (28)

1533. பொருநதுமிவை கொணடரசன அநகரறத
துநதிமிாநது புதுநீ ராடித
திருநதிறையைக கொணடுபூ வாதிசெமபொன
தானமெலாஞ செயவித தானபின

1530. தீவகம—பார்வை விலங்கு; புள்படுக்கும்படி கொண்டுபோகிற புள்.

1531. களபத் தந்தம்—யானையின தநதம்; சமபீரம—எலுமிச்சம்பழம்.

1532. பையுள்—துன்பம்; தீப ஆலத்தி.

1533. தலத்தார்—கோயிலார்; இடரின்—இடருடன்.

வருந்திமணிக் கோயிலா ரரசனுககிவ்
வாறுரைகக மனனன கேட்டும
இருந்துகே ளாதவனபோல தனனகரெய
தினனதலததா இடரின மீணடார, (29)

1534. கணங்குகனிந தழுகொழுகு முகிண்முலையார்
விழிவணடு தொடையி னூடு
பிணாஙகிவிச யத்திருவைத தழிஇயிணையென
றகலவுடன பிரியா வணணங
குணஙகொடணைக குநதெரியல மணிததிணடோள
நிருபனுயிா குறைநது வீநதான
நிணஙகொளவடி வேலிறையை நிநதைசெய்தீ
சனதலததா நீஙகி னூரால. (30)

1535. அபபோதங கிருநதவிற லநதகனறன
படருடனவ் வரசன றனணைக
கைபபோதி லிருநதநெடும பாசத்தால
நரகிலநெடுங் காலம வீக்கி
மெயபபோதம அறபபுடைததான எரிநரகில
தயிலகடம மீத மிழததி
இபபோதிங கிருநதசமன எரிககினறுன
கட்டமநதோ இசைககற பாறறே. (31)

1536. ஒருவனிநதப படிநரகில இடாபபடுகின
றுனசிலாபின உறுகண உறறே
அருநரகில இபபடிநின றெரிகினறுா
தககனுவெங் தனறகுண டததிற
பருவரலுற றிடுகினறுன இவாகளதுயாப
படுநடுவில படைததே காககும
பொருவரிய பிரமாகளும கண்ணாகளும
எணணிறநதோா பொனறி னூரால. (32)

1537. வனசமலாப பொகுட்டிறைவன ஒருபகலிற
பதினுனகு மகவான பொனறின
தினமணைத்தும இறநதிடுமிந திராதமையெத
தணையெனறு செப்பு வேனயான

1536. உறுகண்—துன்பம.

அனவரதம் இருவாதமா பொரநரகத்
தெரிகினரு ரனவ ருஞ்சூழந்
தினமனநத நெடுஙகாலந் தொலைவிலா
வருநரகத தெரியல வேண்டும். (33)

1538. என றுரைதத நநதீசன சொறகேளாச
சதானநதா இதயத தோாநது
நனறெனவுட கொடுமகிழநது மீளவுநந
தீசனமுக நளினம நோககி
மனறலகமழ கொனறையநதாக கோமரன
பொனகவாநதோன மருவி நாளுந
துனறுளககி யேததனை நநதீச
பகவானே! சொலலு கெனருன. (34)

அத்தியாயம் 55.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவனது பொற்பூணூல் கவர்ந்த துரோகம்

கிராதன் கதை.

சதானந்தா நந்தியை நோக்கி, 'அங்கே நவதுவாரங்களிலும பொன்னை யுருக்கி வார்த்துவிட்டுத் துண்டந் துண்டமாக வெட்டுவது எதற்கு?' என வினவினர். நந்தி நவில்கிறார் :

கலிங்க நகரிற் சந்திராங்கன மகனன கிராதன் என்னும அரசனைக் காணச சென்ற எசசேசசுரன என்னும மறையவன சோமேசசுரா திருக்கோயி லில் நிர்மாலியமான மலர்மாலை யொன்றைப பெற்றுசசென்று அரசனுக்கு அளித்து அரசன் நல்கிய தானத்தைப் பெற்றுத் திரும்பும்போது, திருக்கோயி லில் வழிபாடுசெய்யும ஆதிசைவர்கள் எசசேச்சுரன எடுத்துச் சென்ற நிர்மா லியத்தில் கடவுளின் பொற்பூணூல் தவறிக் கலந்திருந்தது என்று கூறி அதனைத் தரும்படிக் கேட்டார்கள். அவன், 'நான அரசனுக்களித்து விட்

1537. இருவா—அரசனும் தக்கனும; தமா—உற்றா.

1538. துன்றுளக்கியேது—துன்று உள் அக்கி எது—பொருந்தும்படி உள்ள அக்கி (தீ—அக்கினி நரகம்) எது.

டேன; நீங்கள் போயக் கேட்டுப் பெற்றுக கொள்ளுங்கள் எனறு பராமுக மாக சொல்லிவிட்டான். அவாகள் அரசனைக கேட்க அரசன அவர்கள் வேணடுகோளைப் புறககணித்தான. அப்போது அரசன அவையிலிருநத அவனது குரு வசியகாணா் எனும ஆதிசைவ அநதணா 'அரசே! இறைவனது பூணூலை உடனே கொடுதது விடு; சிவததுரோகம கொடுநரகிற் சோப்பிக்கும்' என்று கூறி ஒருகதை சொல்லுகின்றாா.

சிவன் கோயிற் காசு கவர்ந்த துரோகம்

வசு கதை.

'காமபுரம எனனும் நகரததரசன மகன வசு எனபவன ஈசன திருக் கோயிலில் விளையாடிக கொணடிருககும் போது ஒரு பணம கணடெடுததான. அதைத தநதையிடம அளிததான. அப்போது அருசசகாகள் வநது, 'அரசே! குனறிவிலலியாா திருககோயிலிற கிடைதத பொருள அவருககே உரியது; ஆகையால, நின சிறுவன கொடுதத பணததைக கொடு' எனறனா அரசன தன சிறுவனுடைய 'கனனிப பேறுக' அதனை நினைதது, 'அருசசகர்காள்! இபபணம என சுபததுககுக காரணமாகும. சலந்தரன உடலைப் பிளநத சக்கரததைத் திருமாலுககளிதத சிவபிரானுககு இபபணததால எனன பயன? துரும்பு போனற இநத அறப பணததுககாக வாதாடாமற போமின்!' எனறு சொலலி அனுப்பிவிட்டு, அப பணததைப பொககிஷததிற சேரததான. அனறைய இரவு அரணமனையுந கருவூலமும வெந்தன. சேமப்பொருளைத திருடர் கவாநது சென்றனா. அரசனும இறநதான. அடுதத ஊா அரசன சாமநதன எனபான அரச குமாரனைக கொன்றுன. இனறளவும் அரசனும அவன மகனும நரகில இடாபபடுகினறனா;

என இககதையைக கூறி, ஆகையாற் பொற்பூணூலை கொடுததுவிடு' என்றா் வசியகாணா ஆனுல, அரசனும அவன சபையிலிருநத புரோகிதனும அமைசசனும அவா பொன மொழியைப புறககணிததனா. அருசசகாகள் வருநதிச சென்று வேறு பூணூல பொனனுறசெயது பரமனுக கணிநது வழி பாடு செயதனா. சிவபெருமானது பொற் பூணூலைக கவாநத எசசேசுரன வறியனுகி மடிநதான. அரசன குடடநோயாற் குறைநதிறநதான. அமைசசனும் இறந்தான. புரோகிதனும கண இழநது இறந்தான இநநாலவரும் இப்போது எரிவாய நரகததிடாபபடுகினறனா. இவாகடகு எபபோதும விடுதலை யிலலை. இந்த அரசன தந்தை பிரம பததிலிருநதவன மகன செயத தீவினையினுல் மாளா நகரில வதையுறுகினறுன.

சதானநதா இதனைககேடடு நடுஙகிப பரமனைப் போற்றித தெளிவுற்றாா. பின்னா, நநதீசா, 'அந்த நரகததில அயலே இடாப்படுவோரைப் பற்றிப் புகலவேன' எனறு கூறத தொடஙகினுா.

அத்தியாயம்—55

சிவத்துரோக நரகவேதனை—தொடர்ச்சி.

சிவாலயப் பொன் கவர்ந்த துரோகம்

எழுசீர் விருத்தம்

1539. அணணலுன தினனருளின எநதைதயி
லமபெறுப வனகதை யறைநத னைமுளள
எணணுமிவ ரைததவிர வேறுநர கததிலிடா
கொளளுபவ ரேது புவியிற
பணணிலாகள பாவமவா ஓனபது துவாரஇடை
பாயவுரு வாமபொ னைமுகந
துணணிறைய வாககியுடல கணடமிக வெடடுவதென
ஓதுகென நநதி மொழியும. (1)

1540. அநதண ரருநதவ முணாநதுசெய வநதனை
அறிநதெதி ரடைநதுழவைநீள
கொநதலா டரநதனின உரிநதசரு மமபல
கொணாநதவ ரிடஙகு றுகிநோ
வநதுபலி யினகுளிா வருநதவரும எனறவை
வழஙகிமுதி ருஙக ளிநளததன
கநதமுத கநதிரங இரநதுதவி அஞசலி
கரைநதுசெய கலிங்க நகரே, (2)

கிராதன் கதை

சிவனது பொன பூணூல் கவாந்த துரோகம்

அறுசீா விருததம

1541 அஙகணமரு வியசநதி ராங்கனெனும
பெயரரசன அளிதத செமமல
குஙகுமதிண புயவீர கிராதன்ற
னிடததினமணி கொழிககுந தெணணீா
வஙகமலி கடறபுடைசூழ புவிபாரம
இருததியமன மலாததாள போறறிப
பஙகயவா சனததிலிருந தருநதவஞசெய
தேபிரம பதமபெற றுளல. (3)

1540. கொந்து—பூங்கொத்து.

1542. சந்திராங் கனபுதலவன தானதரு
மமபுரிநது தரைய ஊைதது௰
மநதரா சலபா௰யததில வைததருளு
மேலவைமெ௰ாரு மறையோன சைவ
சுநதரா கரன எச்சேச் சான அரசன
தனைககாணபான துறகக மேவு௰
இநதிரா தியாககரிய கடவுளசோ
மேச்சரன்ற னிடததிற புககான. (4)

1543. அருவுருவாயத திகழவிநது நாதவடி
வாயிலிஙகத தணிநத விழதத
மருமலாநின மாலியததில ஒருமாலை
வாஙகிவநது மனனன கணட(து)
ஒருமையுடன ஆசிபல வுரைததணிநது
முடிவேநதன உதவு தான௰
இருமையளித திடவாஙகித தனதுமணி
மாடததில எயதி னுல , (5)

1544. ஆதிசைவ ரானவருச சகாகழிதத
மாலையுடன அமபொற பூணூல
வேதியனவாங கிககுரிசில கணடதது
வேயநதனனபின விசாரித தேவெண
பூதிகணடி யணிகுவா ரெசசேசன
றனைககேடட போது மனனன
சோதிதிகழ கணடதின வேயநதனனகண
டேனீவிர தொடாநது கேணமின. (6)

1545. என றவிரு பிறபபாளன றனைககுரவர்
வெகுணடுதவென றிசைததார பினனுங
கனறிமறை யோனீவிர புரவலனைக
கேணமினெனறு கடடு ரைததான
துனறுபுலன வெனறசதா நநதபக
வான!கேணமோ தொடுக முறகால
வெனறியர சனமதததால விபபிரனபே
சாதிருநதான விமலா மீணடாா. (7)

1542. சுந்தராகரன—அழகிய உடம்பை உடையவன்.

1546. வடிவாட்கை யரசனவை வதிநதுமணி
முடிவேநதே! மலர யனதான
முடிநோககி யறிவரிய **சோமேசன்**
பொறபூணூல மொயமம லாத்தா
ருடனவேட்கை யாலுனககீந தனனதனை
நீதருகென ருேதி ஞாகள
மடியாறபின கெடுகாலங கேட்டுஙகே
ளாதததுபோல வறிதி ருநதான. (8)

எண்சீர் விருத்தம்.

1547. அககாலை முடியரச னருட்குருவாம பெருமான
ஆதிசைவா குலததினுமவந தவதரிதத கோமான
தககோரெண ணிடுவாமத தனகிரிககு மடியான
தனுதுபெயா வசியகா ணன்சகல முனைநதோன
மைககாவி மதாவிழியாா மதவேணமன னவனபால
வதிநதுமணி முடியரசே! மகிழசோமீச சரனறுன
எககாலும புனைநதருளபைம பொறபூணூல மீள
இககணமீந திடவேணடு மெனறுபினனு
[முரைபபான. (9)

1548. வாககினெடுத துரைககுமா பாதகததுக கெலலாம
மருமுதறகா ரணமூல மெனுஞசிவதது ரோகந
தாககுகடு விடததிவலை யொடுவடவைக கனலந
தரததுவெடித தெறிபுலிஙகந தழறபிழமபிற
[சிதைதத
திககுழிவெங கனறகிறைசி கைபெருவாய பிளநது
திறநதெடுததங காநதுயிாகள தினறுடனதேக
[கிட்டு
நாககடைகள குதட்டியெழு வகைநீட்டித துடிககும
நரகுபுகுத திடுநதொலைவொந நாளுமுயிாக
[கிலையே. (10)

1547. வாமததனகிரி—இடதுபாகததில உள்ள தேவி (பாாவதி); வதிநது—அடைந்து.

1548. புலிஙகம்—நெருப்புப் பொறி. தொலை—முடிவு.

வசியகர்ணர் கிராதனுக்கு உரைத்தது ;

வசு கதை

சிவன் கோயிற்காசு கவர்ந்த துரோகம்.

1549. அடிககனததுப புடைததிறுகித திரணடெழுநது விமமி
யாடகபபொற கிரிசசிகரத தழகொளிரப பசுவேய
வெடிககுமுதது மணிசசிறுசெண பகதறொடைகுங
[குமததார
மிலைநதுபசும பொறறிதலை விரிநதிளைஞ ராவி
பிடிககுமிள முகிணைமுலைசசெந துவரிதழசசெல விழியார
பினறொடாநது மடலூரப பிறஙகுமலலற
[றிணடோள
முடிககுமரர மலாததவிசிற றமதுகிழத தியாபான
முயஙகுமணி மேடைபெ றினை முதிர **காமம புரமே.** ()

1550. அஙகணமகிழ குரிசிலருண மதலைகளிந தொழுகும
அமிாதமுமிழ மதலைமொழிக கிணகிணிககாற
[சிறுவன
எஙகணுமபொன றியபெயராம **வசுப்**புதலவன விளையாட
டீசனமணிக கோயிலிறசுற றலமவருமெல
[வையிறகனை
பொஙகுமுள முனமகிழ வொருபணாஙகண டெடுததான
பொருககெனவே மனையிலவநது தநதைகரத
[தளிததுத
திஙகளணி குடிலசடை **சோமீசன்** கோயில
திருசசுறறி லெடுததது நீ சேமஙகாத தருளே. (12)

1551. என றபக லருசசநாவந தரசனைககண டரசே!
ஈசனமணி யாலயததி லிருநதபொரு ளனைததுங
குனறவிலலி பொருளாகும மதலைபணங கணடு
கொணடுவநத தளிததிடெனறு கூறமனனன
[கேட்டு
மனறனமலா நிகபூகுடுமி மதலைகனலிப பெருய
மகிழநதுகொடு வநததெனறு மனததிலெணணிக
[கொணடே
துனறுபுலன வெனறகுர வரைநோககி யீதென
சுபததுககுக காரணமாயத தோனறியதென
[றுரைததான. (13)

1551. கனனிப் பேறு—முதல்முதற் கிடைதத செல்வம்.

1552. நலந்தரனறன உடலதடிந்த சககரமபைந் துளவோன
தனககளிதத குழந்னுங்நோா தனிபபணததாலேது
பலந்திரண மாததிரமெல லாருமபோ மெனறு
பணநதனைமுற கருவூலப பலபணடத துடனே
நலந்தருமென ருதரவாயச சேமிதது வைததான
நமபனரு ளாலறறைப பகலிரவிற ககனத
தலநதிகழ்பன மாடமெலாம வெநதனசோ ரருமத
தனமனைததுங கொணடகனரூர தலைவனுமாயந
[தனனே. (14)

1553. நடுங்கியுளந தளாநதவர சிளங்குமரங் களிறறை
நகரடுதத மடபபமங்கிழ சாமந்த அரசன
மடங்கலெனப பிடிததுமுடி தடிநதனனிங கேதான
மனனனுமைந தனுமீசன திரவியங்கொண டதனுல
இடங்கொளெரி வாயநரகில நடலையுறறு வருநதி
யிபபோதுந துயாபபடுகின ருாகளெனறு
[கேடடோம
அடங்கலுமுற றுணாபெளரா ணிகரெமககுச சைவ
அரியபுரா ணஙகூ றுமமையமுரைத தனரே, (15)

கிராதன் கதை—தொடர்ச்சி.

1554. அரவமணி முடிகிடந்த புவிபுரககு மரசே!
ஆகையினமுன கடுவிடமுண டருளபுரியும
[பெருமான
உரமருவு பொறபூனா லளிததருளெ ன றுரைததா
உபதேசம புரிகுரவ னுரைககவுமவ வரசன
பரமதனை யறியாத படியாலுள ளததிற
பயனுசிறிது மெணணுமல வறிதவையில
[இருந்தான்
குரவருமக கணமபுரோ கிதனெடுமுக காலங
குறிததுணாமந திரியோடுங கூறினருட்
[கொளவே. (16)

1553. மடப்பம—மருதநிலத்து ஊா. நடலை—துன்பம்.

1555. அககாலம விதிவசததா லவாகளுஙகே ளாமல
அறியாது போலிருநதாா மீளவுமீ ளவுமே
தககோராம அருசசகா பொற பூணூலகேட டுளளம்
தளாநதனாகொற றவனசினததாற கடுகடுதது
[வெகுணடு
மிக்கோரைப போமினகள் எனறனனபூ சகர்தாம
வேறொருபொற பூணூலை விதிபபடியுண் டாககி
நெககாாவத துடனருசசித தனரெசசேச சுரனும
நிலைமைகெடடுத தரிததிரனுய நிமைபபிலமடிந
[தனனே. (17)

1556. மநதிரியும பொனறினனபின புரோகிதனு மிருகண
மணிவெடிதது விழுககெடடு மாயநதனனகா
[வலனுரு
சுநதரமெய யனைததுநிறை குடடமதா யதனுல
தோனறுடலெங கணுமபுழுதது மரிததனனவெங்
[நரகில
அநதரஙகள தொறுமிநத நாலவரையும மறலி
அடுதூதா விடுததெரிததிட டமிழததியிபபோ
[தினுமே
வெநதுயரப படுததுகினரு ரிவாமரபெல லோரும
வீழநதனாகள இவாககெனறும விடுதலைமற
[றிலையே. (18)

1557. தொழுதகுமா முநிவரனே ! இவவரசன தநதை
தொலலைபுரி மெயததவததாற பிரமபதம
[அடைநதான
பழுதகலும பதததிருநது மகிழுமநதத தநதை
பாலனிழைத திடுஙகொடிய பாதகததால உளளம
முழுதுநடுங கிககடிது நரகததில வீழநது
மூழகிவருந தாநினறுன எனறுபொனனங குவடு
விழுதுவிடு வதுகடுககுஞ சடிலநநதி கேசன
விளமபமுநி சதானநதன விழைநதவைகேட
[டனனே. (19)

1556. அர்தரஙகள்—கால எல்லைகள்.

1558. கேட்டவுடன பயந்துபயந் துண்ணடுங்கி மனததாற
கிருசுகவா யுமைகொழுநற பாவிததங கிருந்தான
நாடடமொரு மூனறுளபெம மானமலாததாள கருதும
நநதீசன மீளவுமபின நரகததின அயலிற
கோடடமனம புனகணுற அதிபாவம புரிநதே
கொடுநரகில எரிகினறோ குயிறறியபா தகததை
வேடடவுனக குரைககினறேன எனறுரைததான அதனை
மெயததவததீர ! கேணமினென மிகுசூத
[னுரைபபான. (20)

அத்தியாயம் 56.

சிவத்துரோக நரக வேதனை--தொடாசசி

சிவாலயச் செங்கல் அபகரித்த துரோகம் ,

நந்தியெம் பெருமான சதானநதரைப் பாாததுச, ‘ சிவதேசிகன பொருள் கவாந்தோா நரகததிற பாமபும கருவணடும துளைப்ப ஆமையும் மீனும் புழுவும நிறைந்த குழிகளில இடாபபடுவாாகள். அதறகுச சானறாக ஒரு கதை கூறுகிறேன ’ எனறு கூறுகிறாா

வச்சிரபாலன் கதை

கவுடம் என்னும நாட்டிற் கவுடிபபுரம் எனனும் நகரததில வணிகா குலததில வசிரபாலன் என்றொருவன இருந்தான. அவன சூரிய பூஜைக காக ஒரு செஙகல் மேடை கடட விருமபினன. எஙகுஞ் செஙகல கிடைக்க இல்லை. விசாரிததில் அந்நகரிற் கவுடேசராம் சிவபெருமானை வழிபடும தற்புருடன எனும் ஆதி சைவக் குரு தேசிகர் சிவாலயம் ஒன்று கட்டத தமது மடத்திலே செஙகற்கள் சேமித்து வைத்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. வசிர பாலன ஆள்விட்டும் தானே நேரிற சென்று கேட்டும தற்புருட சிவாசாரியர் கொடுக்க மறுததுவிட்டாா.

அப்போது சௌபரி என்னும அரணமனை மருததுவன வசிர பால னிடம் பொருள் விரும்பி வந்தான். அவன வசிரபாலனது விருப்பத்தை

புணர்ந்து அவன் பொருட்டுத் தற்புருடரிடம் சென்று செங்கற்கள் கேட்டான். அவனுக்கும் மறுத்தார் தற்புருடர். சௌபரி வெகுண்டு வச்சிரபாலனிடம் வந்து, 'நானைப் பகலில் தேசிகன் வருந்துமாறு செங் கற்களைப் பொடிபடுத்துவேன் பார்' என்று சூளுரைத்து அரண்மனைக்குச் சென்று யானைப்பாகனிடம் 'அந்தோ! யானைக்குக் கொடிய நோய்வந்துள்ளது. விரைவில் மருத்துவம் புரியாவிட்டால் இறந்திடும். நான் கொடுக்கும் மருந்து களுடன் செங்கற் பொடியையும் கலந்து தரவேண்டும். தற்புருடரிடம் உள்ள செங்கல் எல்லாவற்றையும் கொணர்க' என்றான். யானைப்பாகன் தற் புருடரிடம் உள்ள செங்கற்களை ஆட்கள் மூலம் வலிந்து கொண்டுவந்தான். எல் லாச் செங்கற்களையும் பொடியாக்கிச் சில மருந்துகளுடன் அப்பொடியையும் கலந்து பொட்டணங்களாகக் கொடுத்தான் சௌபரி. அன்றிரவே யானை இறந் தது. மருத்துவம் புரிந்தும் யானை இறந்ததென்று யானைப் பாகன் அரசனிடம் தெரிவித்தான். அப்போது தற்புருட சிவாசாரியார் அரசனிடம் வந்து சிவா லயம் கட்டுவதற்காகத் தான் வைத்திருந்த செங்கற்களை வச்சிரபாலன் கேட்கத் தாம் மறுத்ததும், பின்பு சௌபரி வந்து கேட்கத் தாம் மறுத்ததும், அதன்பின் யானைப் பாகரது ஆள்கள் வலிந்து செங்கற்களைக் கொண்டு சென்றதுமான முழு வரலாற்றையும் கூறி முறையிட்டனர். சிவதுரோகத்தால் யானை இறந்தது என உணர்ந்த அரசன், பாவந்தீரும் பொருட்டு யானைப் பாகனையும் அவனது ஏவலாளரையும் கொலவித்தான். வச்சிரபாலனது பொருள்களைப் பறித்து அவனையுங் கொன்றான். பின்பு வயித்தியனை விசாரித்த பொழுது, தக்கன் எனனும் அமைச்சன் 'அரசே! அச்சுவினி தேவர்களாற் கொடுக்கப் பட்ட இந்த சௌபரியைக் கொலவது சரியன்று: இவன் எல்லாருடைய நோயையுங் அகற்றி வருகின்றான். வயித்தியத்தில் மிக வல்லவன். யானை யைத் தவிர இவன் மருந்தால் இறந்தவர் எவரும் இலர். இவனை மன்னித் தருளுக'—என வேண்டினான். அரசன் சினந்து 'நோய் தீர்ப்பவன் ஈசன் ஒருவனே, இவன் சிவதுரோகி, இவனை வாள் கொண்டு வீசுக' என, அமைச்சனும் சௌபரியின் தலையைத் துணித்தான். பின்பு, அரசன் செங் கற்கள் கொண்டு சிவாசாரியார் விரும்பிய ஆலயத்தைக் கட்டுவித்து அவர் திருவடிகளில் வணங்கிப் பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டும் எனப் பணி வுடன் கேட்டான் தற்புருடரும் அரசனுக்கு ஆசி கூறினார்; வானவர் மலர் மாரி பெய்தனர்; அந்தர துந்துபி முழங்கிற்று. திருமாலும் நான்முகனும் அரசனிடம் வந்து என்ன வரம் வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். அரசன் வணங்கி 'உலகம் நோயற்று வாழவேண்டும்' என வேண்டினன். அவர்கள் அங்ஙனமே வரத்தைத் தந்து மன்னனையும் சிவாசாரியரையும் வாழ்த்திச் சென்றனர். அரசன் நெடுநாள் சுகமாக ஆண்டான். சிவதுரோகம் புரிந்த சௌபரி முதலானோர் இன்றளவும் நரகில் வேதனைப் படுகின்றனர். அவர் களுக்கு உய்வேயில்லை. அரசன் புகழும் சிவாசாரியார் புகழும் உலகில் ஓங்கின.

அத்தியாயம் 56.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

சிவாலயச் செங்கல் அபகரித்த துரோகம்

1559. சூரவனபொருள கொணடவா யாதொருவெங
கொடுமாநிர யததின விழுநதுதுளைந
தரவஙகரு வணடுக ளுககுநெளிந
தலமநது நெடுமபுழு வாமவனமின
பரவுஙகுழி யஙகண வெஙகுமிடாப
படவேதனை வாரதை யானமுனிவீர!
விரவுஙகதி சேர வுரைபபனென
மிகுசூதன விளமபிட மேயினனால. (1)

1560. நநதீசன மகிழநது வியநதுசதா
னநதனமுகம நோககி நவினறிடுவான
செநதாமரை யணணல நறுநதுளவத
திணடோளிறை நினறயல கேடபுமம
நிநதாபர ராயககுர வனபொருளகொள
நீசரெரி வாயநிர யததயலின
சநதாப முறுமபடி சுறறமுடன
தணடாஇடா யோககதை சாறறுதுமால. (2)

வசசிரபாலன் கதை

சிவாசாரியரிடமிருந்து செஙகல் அபகரித்தது

1561. சிஙகஙகழல கணகள சுழல றுருளச
செவிநினறு நெறிததிட வுனனியெழுந (து)
அஙகஙகள சிலிரததிட வாலபுவிமீ
தறையசசக னஙகள அசைநதிடமா

1559. வேது=வேதனை.

1560. நிநதாபரா—நிநதையை யுடையவா. சநதாபம்—துககம்; செயத பாவததுககு இரஙகுதல.

1561. சகனம—பிருஷ்டபாகம. மாதஙகம—யானை. உததுஙகம—உயாவு. சிஙகம யானையின கோட்டைப பறிததுக குருதததை நுகாதல—'வேழததின வெணமருப்பினைக கீழ்நது சிஙகம குருகுணண முததுதிரும—'' சம. தேவா—II. 114—9.

தங்கம்பிளி றும்படி மத்தகமேல்
தாவித்திரள் கோடு பறித்ததிலுத்
துங்கங்கொள் குருத்து நுகர்ந்து செந்நீர்
துய்க்குங்கவு டப்பெயர் நாடுள்ளதால், (3)

1562. கிளைக்கு முன்னுஞ்சரி யாதிதவங்
கிளையோடுசெய் யென்றுசொல் நாகணவாய்ப்
புள்ளைச்சிவ ஞானம லாதுமரும்
பொருள்வேறிலை யென்று சமாதியினால்
வெள்ளைக்கம லத்தர சன்னமெதிர்
விரைவிற்சொல் வைதருப் பந்தழுவா
வள்ளைக்கவி மங்கையர் பினக்கவுட
மறையோதுவர் வணக்கவு டிப்புரமே. (4)

1563. வளங்கூர்கவு டிப்புர மீதுமகிழ்
வணிகோரிறை வச்சிர பாலனெனும்
இளங்கோமிகு புண்ணிய மேபுரிவான்
என்றுந்திகழ் சூரிய பூசைசெய்த்
தளங்கூரணை யெடுத்திடு வேதிகையிற்
சௌராச்சனை செய்பவன் செங்கலினால்
விளங்காவுயர் வேதிகை வேண்டுமென
விதிவேதிகை மண்ணெடுத்த தேற்றினனால். (5)

1564. செங்கற்படை வேதிகை கட்டவுள்ளுச்
சிந்தித்திட யிட்டிகை யந்நகரின்
மங்குற்பொலி தோரண வீதிமணி
மாடந்தொறு நேடியுங் கண்டிலனத்

1562. வைதருப்பம்—வைதருப்பநெறி. செறிவு, தெளிவு முதலிய பத்துக் குணங்களும் அமையப் பாடும் முறை. செய்யுள்நெறி—வைதருப்பம், கௌடம் என இருவகைப்படும். நெறியாவது சொல்லமைப்பு வகை. வைதருப்பம் என்பது விதர்ப்பநாட்டார் ஆதரித்த நெறி; கௌடமாவது வைதருப்பத்துக்கு மாறாய்ச் சிலவற்றைத் தழுவியும் சிலவற்றுக்கு மாறுகொண்டும் வருவது. செறிவுமுதலிய பத்துக்குணங்களுட் சிலவற்றைக் கௌடர் வேண்டுவர், சிலவற்றைவேண்டார். (தண்டி—அலங்—14). வள்ளைக் கவி—உலக்கைப்பாட்டு.—மகளிர் நெற்குத்தும்போது ஒருதலைவனைப் புகழ்ந்துபாடும் பாட்டு.

1563. சௌராச்சனை—சூரிய பூஜை.

1564. இட்டிகை—செங்கல்.

துஙகபபுரி சேர கவுடேசன் மலாத
துணைமெனசர ணமவழி பாடுசெயவோன
சஙகககட வுடகிரி சநததிசேர
தகுதற்புரு டக்குரு தேசிகனே. (6)

1565. அததேசிகன அநதணன ஆதிசைவன
அருளதேவ அருசசனை யாலயமார
வததோடு வகுததிட ஈட்டிமுனம
மடமீதினில வைததருள இடடிகையை
முததார வடநதிகழ தோளவணிகன
மொழிவாரசொலக கேடடுறைய யோர்விடுததே
விததாரநல இடடிகை வேணடுமென
விமலனனவை நலகிலன என்றனனால. (7)

1566. நசையாறபினும இடடிகைக கொன்றுபணம
நலகிசசில ராலவை கேடகவந்தற(கு)
இசையாத அருடகுர வனமடமீ
திளஙகோ வெயதி யெநதைய ளிததியென
வசையாக வந நாயகனுக கிடடிகையை
வததேசிகன ஈநதிலன அககணமே
விசையாயவணி கேசனவெள கிததனதில
மீணடெயதி யிடாககடல மேயினனால. (8)

1567 அககாலையில வாகட முறறுணரவோன
அரசனறன வயிததியன சௌபரிதான
எககாலமும நடபுடை நாயகனிடத
தெயதிபபொருள வேணடினன நீளநிதியம
மிககோனவ வயிததிய னேடுமையுள
மீதூர விளமபிடும தறபுருடத
தககோனைமுன இடடிகை கேடடனனச
சைவனனிலை யெனறெனைத தளளினனால. (9)

1568. அமபோடு விழுநதிடு மானெனநொந
தழிகின்றனன ஏனன வயிததியனும
கும்போதயன நோககுரு தேசிகனபார
குறுகிககடி திடடிகை ஈவனெனத

1565. ஈட்டி—சேகரித்து.

1568. கும்போதயன—அகத்தியர். வெம்போர்—வெம்பு ஊர்.

தமபோத முணாநதருள தேசிகனபால
தானுக வயிததியன சென்று செஙகல
வெமபோாவணி கறகருள என்ன அவன
விரைநதீகிலன எனறவற குமமுரைததான. (10)

1569. ஏறறஙகொள வயிததியன மீணடஞானவச
சிரபாலனை நோககி உரைபபனினி
ஏறறஙகொள குருககள மடததிலிழந
திடவேபல விடடிகை நாளையினன
தோறறஙகொள பகறகுர வனகலுழுத
தூளாககுவன எனவலி பாருளததில
தேறறஙகொ ளெனாசப தனுசொலியத
தோவேநதிட மறறையம போததடைநதான. (11)

எழுசீர் விருத்தம்

1570. கறையடிப பாகன தனைவிளித தநதோ
கனைகழற கொறறவற கினிய
நிறைமதக கலுழிக களிறுவெம பிணியால
நீபபருந துயாபபடு கினற(து)
இறைவரைப பொழுதிற பணடிதம புரியா
திருககினறொந திறநதிடு மெனமேற
குறையறப புகனறேன உணமையிட டிகைநீ
கொணாதிதூ ளாககியிக கணமே. (12)

1571. அனனிய மருநது தானுடன கூட்டி
அவுடத பொடடணங களினுல
துனனிய தசைககும சாறறிலொத திடநோய
சுததமாயத தீருமீ தனறிப
பனனிய மருநதால தீாகுவ திலையிப
பகறகுரு வானதற புருடன
மனனிய மடததில இட்டிகை கொணாதி
வாரணம உயயுமிவ் விரவே. (13)

1569. இனன்—சூரியன்.

1570. இறை வரை—சிறிதுநேரத்தில்.

1572. ஏனறசொற கேளா மதகரிப பாகன
ஏவலசெய் வோாகளாற புலனகள
வெனறதற புருடக குரவனவா மடததின
மேவுமிட டிகையெலாங கொணாநதே
அனறவை யிடிததுத தூடசெயச சவுரி
அனனிய தூளுடன கலநது
கனறவே பெருமபொட டணஙகளேற றிடவக
கடகரி யிறநததவ விரவே. (14)

1573. காலையிற களிறறுப பாகனமன னவனபாற
கழறினன சவுபரி மருதது
நூலைமுற றுணாநதிவ விரவெலாம பாாததும
நுவலரும பிணியினு லானை
சாலையி லிறநத தெனனவக குரிசில
தரிககொணு வுளநதளாந திரஙகும
வேலைசற குரவன வநதுகூப பிடடான
வேநத!கேள செனனலுற றதுவே. (15)

1574. தேவாபூ சைககா லயமவகுத திடநான
செஙகலீட டியதெலாம பாகன
ஏவலா ளாகளவந தெடுததவை யனைததும
இடிததெறிந தனரெனைப பசுககள
காவல ஞென வசசிர பாலன
கதிரவன வேதிகைக கெனறே
ஆவலகூாந தெனதிட டிகையெலாங கேடடான
அதறகுநான இசைநதிலேன அதனுல, (16)

1575. கருததினில திருகு வெஞசினம புழுஙகிக
கடிதுபோயச சௌபரியான
மருததுவற குரைததே அவனறனை விடுததான
வயிததியன கேடகவும மறுததேன
உருததவன களிறறுப பாகனே டுரைக்க
ஓாநதிடா தவனுமங கியரால
திருததகு செஙகல அனைததையும இடிததான
செயயகோல நடாததுமன னவனே! (17)

1576. ஏனனமா சுணசசெனு சூடடுல கனைததும
இகலற நீதியிற பரிககும
மனனவன விரைநதிச செயலவிசா ரிதது
மதகரி சிவததுரோ கததால
தனனுயி ரிறநத தெனறுமா லியானை
தனிபபெரும பாகனைத தடிந்து
பினனரு மவனே வறசெயவோாத தடிநதான
பெரியபா வஙகளதீர பொருடடே. (18)

1577. சீறறமீ தூர வணிகனை அழைததுத
தேடிய பொருளெலாம பறிதது
மாறறமவே றினறி வணிகனைத தடிநதான;
வயிததியன தனனையும விளிததுச
சாற்றுதி யேது செயதனை யெனனச
சவுபரி யுரைததனன அரசே!
யேறறமாம மருநது கொணடுபாாத தனனேய்
இடாபபடுங கரியிறந ததுவே. (19)

1578. ஏனறுரைத தனனபின கொறறவா கவிககும
எரிமணி மகுடகோ டிகளபட(டு)
ஒனறிடுந தழும்பு படடசெனு சரண
வுததமக குரிசிலகட டுரைபபான
கொனறையஞ சடிலக குழகனு யகனுங
குரவனிட டிகைகொளபா வததால
வெனறிசோ கரடக கலுழிமா லியானை
வீநததக கணமென வுரைததான. (20)

1579. இககண முனையும வதைபபனென றுரைககும
ஏலவைமுக காலமு முணரும
தக்கனும் அமைசச னுரைப்பனெண டிசைப்பா
தடமணிப புயந்தரித தெழிலகூா
இககுவே ளனையாய! முனனரும பிணியால
இடாபபட அச்சுனி தேவர்
அககணம அடைநதுன பிணியெலா மகறறி
அனறுசெள பரியைஇங் களிததாா. (21)

1580. ஏங்களே வலினுல இவனபிணி யனைததும்
எவறகுமே யிரிநதிட மருததுப
புஙகவ ஞகி நினனய விருநதே
போறறுவன எனறவற குரைத்துத
தஙகளதொல பதியை யடைநதன ரதனுற
சவுபரி தனைவதைதத திடுதல
இஙகுநன றலஅந நாளமுத லெவறகும
இடாபபிணி அகறறியே இருநதான. (22)

1581. குஞசரம இறநத தொனறுமே யலலாற
குவலயத் தோரகொடும பிணியில
துஞ்சின ரிலைமற றிவனையே வதைககின
தொலலைநோ யகறறுவோர யாவர
தஞசமென றடைநதோரக கருளவது கடனே
சௌபரி தனைவிடுத தருளென(று)
இனசொலா லுரைகக மனனவன புகலவான
ஈசனே பிணியகற றுவனுல, (23)

1582. அருஙகலை யனைததும சைவனே உலகுக
காதியாய வயிததிய னெனுநதா
பரஙகளசங கமஙகள பிணிதனில இடைநது
படருறு திருநதுசீ விககும
இரஙகிடா தினிநீ சிவததுரோ கியைவாள
எறறியே தடிநதிடென றுரைகக
மருஙகிருந தரசற குறுதிசொ லமைசசன
வயிததியன சிரநதடிந தனனே. (24)

1583. அஙகணின றரச னுலைமுகம பழுதத
ஆடகப பசுமபொனு லயஙகள
செங்கலால வகுததுக குரவனமா மலாததாள
சோததுபு அடியனேன அபரா
தஙகளைப் பொறுததி கருணையங் கடலே!
சசசிதா னநதனே! எனறு
பஙகய மலாததாள பணிந்திடக குரவன
பாாததிப! எழுகெனப பணிததான. (25)

1582. சைவனே—சிவனே. "தழலிலஙகு திருவுருச சைவனே"—சம். தேவா. III—108—7.

1584. அநதர மிசைநின றெழுநதுபூ மாரி
யவவிடம பொழிநதிடத தேவ
துநதுபி கறஙக மரைமலாப பொகுட்டுத
தோனறலும நறவுகொப பளிககும
பைநதொடைத துளவக கடவுளு மடைநது
பாரததிப! வேணடுவ துரைததி
யெநதநல வரஙக ளெனமன னுலகுக
கெனறுமநோ யறசெயு மெனறுன. (26)

1585. ஈதென துளததுக கேறறநல வரஙக
ளெனனவப படியததா மெனறப
போதுமன னனையுந தேசிகன தனையும
புகழநதவ ரனுமதி யதனால
ஆதரம பெருகத தமதிட மடைநதார,
அரசனு மனுநெறி முறையாற
பூதலம நெடுநாட புரநதனன செஙகற
பொருடடடைந தோரகளயா வருமே. (27)

1586. எடுததுரைக கரிய நரகினுட படிநதங
கிடாபபடு கினறன ரனனுள
தொடுததரு நரகி லிறைறைநா ளளவுந
துயருழக கினறன ரவாககே
யடுததநற சாநதி யிலலைமன னவறகும
ஆதிசை வககுர வனுககும
உடுதத நீரபபரவை யுலகினிற செலவம
ஒழிவறப புகழுமோங கியதே. (28)

1587. முனனாகட டுரைதத நரகயற பிறநது
முழுஙகுபே ரொலிதனைக கேடடா
ரனனதிட டிகைமு னெடுததவா புலமபி
யரறறுகின றதுவென நநதி
சொனனவா சகஙகள தமைசசதா னநதன
துணணெனக கேடடுளம வெருவிப
பொனனவி ரிதழிக கடுககையஞ சடையோன
புணடரீ கபபதம நினைநதான. (29)

1586. ஒழிவற—நீக்கம் இலதாக.

அத்தியாயம் 57.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவனடியார் ஆடை கவர்ந்த துரோகம்.

சூத முனிவர் சொல்கிறார் :

விசயன் கதை.

சிந்து நாட்டிற் சலந்தரபுரத்தைக் கரன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவன் இந்திரன் அருள் பெற்றுக் குலிசப்படையேந்திப் பகைவரை வென்றவன். அவனிடம் விசயன் என்ற படைத்தலைவன் இருந்தான். அவன் நரசிங்க உபாசகன். ஒரு முறை மது என்னும் அரசன் இந்திரன் என்னும் அசுரனை வேண்டி அவன் சக்கரத்தைப் பெற்றுக் கரனுடைய நகரத்தை முற்றுகையிட்டான். கரன் தன் படைத்தலைவனான விசயனை வேண்ட அவன் நரசிங்க மூர்த்தியைத் தொழுதான். நரசிங்க மூர்த்தி வெளிப்பட்டு மதுவின் சேனையை வாரி விழுங்கிக் கொன்று தீர்த்தது. கரன் விசயனை வாழ்த்தி வணங்கித் தன் நன்றியை அறிவித்தான்.

விசயன் மகனான சூரன் பரத்தையரை மருவும் இழிவுடையவன். சூரன் ஒரு நாள் ஒரு பரத்தையைக் கூடியிருந்து வரும்போது அவள் வீட்டில் இருந்த ஆடையொன்று தவறுதலாக இவன் மேலாடையாக வந்து விட்டது. அது திருநீறு, கண்டிகை புனையும் ஒரு சிவ பக்தனான தருமன் என்னும் வேளாளனுடையது. அவன் இதனை அறிந்து விசயனிடம் சென்று, 'என் மேலாடையை உன் மகன் கொண்டுவந்து விட்டான். அதனுடன் கண்டிகையிருந்தது. அதனைக் கொடுக்கச் சொல்' என்றான். விசயன் வாளாவிருக்கவே, தருமன் மனம் நொந்து கரனிடம் சென்று செப்பினான். கரன் விசயனை அழைத்து வினவினான். விசயன் நகைத்துப், 'பரத்தையரில்லந்தொறுந் திரியுந் தருமன் சிவனடியான் ஆகான். அவன் பூண்ட கண்டிகையும் அணிந்த நீறும் உடையும் என்ன பயனுடையவை?' என்று இகழ்ந்தான். அரசன் சினந்து 'சிவனடியவரை இகழ்வரோ? அக்கமும் நீறும் அணிந்தோர் எத்துணை யிழிந்தவராயினும் யாவராலும் தொழத் தக்கோராவர். நீ உன் மகன் செயலைக் கண்டிக்காமற் சிவநிந்தை செய்தனை!' என்று அவனைப் புறக்கணித்து, அவன் மகனான சூரனை யழைப்பித்து அவன் தலையைத் துணித்தான்.

விசயன் தருமனை யிகழ்ந்து தன் மகனுக்கு இரங்கித் தன் வீட்டிற்குப் போனான். கரன் அது கண்டு விசயனுந் தண்டிக்கத் தக்கவனென்று துணிந்து, விசயனுடைய செல்வமனைத்தையும் பறிமுதல் செய்தான். விசயன் சினந்து நரசிங்கத்தைத் தியானித்தான். நரசிங்கமூர்த்தி வெளிப்பட்டு விசயனைச் சிவத்துரோகி யென்று சினந்து கிழித்துக் கொன்றார். மேலும், அரசனை நோக்கிச்

‘ சிவத்துரோகிகளை வதைத்து உலகு காத்திருப்பையாக. நீ நினைக்கும்போது என் உதவி கிடைக்கும் ? என் அடியவராயினும் சிவத்துரோகிகள் எனக்குத் தகாதவரே. சிவனடியவரைப் பூசித்து ஆதரிப்பாயாக’ எனக்கூறி மறைந்தார்.

கரன் வியந்து தருமனை அழைத்து அவன் கலையுடன் வேண்டுவன நல்கி விடுத்தான். விசயனும் சூரனும் மீளாநரகிற்கு ஆளானார்கள்.

இவ்வாறு சதானந்தர்க்கு நந்தீசர் கூறினார்.

அத்தியாயம் 57.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சிவனடியார் ஆடை கவர்ந்த துரோகம்

எழுசீர் விருத்தம்

1588. காத லாற்சிவ பத்தர் பொன்கள்
கவர்ந்து பின்னு மகந்தையாய
மாத வக்கிழ வோரை நிந்தை
மறித்து ரைத்து மகிழ்ந்தவெம்ம
பாத கத்திர ளால ளற்றிடைப்
பருவ ரற்பெறு வோர்கள்தங்
காதை மிக்கவா கேண்மி னென்றருள்
கருது சூத னியம்புவான். (1)

விஜயன் கதை

1589. கான மீதுல வைத்தெ ரிந்துசெல்
கவரி மான்மயிர் முட்பட
மான மாயுளம் வெம்பி நின்று
வருந்தல் கண்டய லோர்வழிப்
போன கேசரி விறலு கிரக்கொடு
பொதிய விழ்த்திட வெயிலெனச்
சேன மாநிழல் சிறைவி ரித்தருள்
சிந்து தேயம தாகுமால். (2)

1588. பருவரல்—துயர்.

1589. கேசரி—சிங்கம். சேனம்—பருந்து.

1590. கோணடல கண்படை கொளளு மேடை
குலாவு மஞஞை யெனசசெலுங
கெணடை யஙக ணழைககு மஙகையா
கேளவ ரோடம ளிககணே
தொணடை யஙகனி வாயதத டஙகள
சுவைதத ணைதிரு கைவளை
தணடை நினறு புலமப மேவுவா
சலன தந்த புரஙகளாம. (3)

வேறு

எழுசீா விருத்தம்

1591. சிரும வளஙகளு மேவு புரமபடை
சோகரன எனறொரு போமேவும
பாரர சனதினம வாசவன அமபுய
பாதம வணஙகியே மாபூசை
வார முடனசெயது நீளகுலி சஙசொடு
மாறு செயுமபகை ஞோராாள
வீர முடனபொரு தாழி யகனபுவி
மேனமை பெறுமபடி யாளவோனல. (4)

1592. பூவுல கினபினும வெனறொரு வனறிகழ
போமதுவெனறொரு போமேவுங
காவல னிந்திர னுமசு ரனகழல
காத லுடன தொழு தேவிர
மாவ லுடனகொடு மீள வவனபடை
யாழி யுடனகடி தாயமேவித
தாவில கரனபுர நாடி வளைநதடு
தானை யுடனபொரு தானமாதோ. (5)

1593 சூர கரனதுய ராயமது வநதெயில
சூழ வளைநதனன மாசேனை
சேர நடநதுறை கூறின வெனறவை
தோபொழு தினபடா கோவாகும

1593. படா கோ—சேனைததலைவன. நரமடஙகல—நரசிமமமூாததி. (நரமடஙகல்).

வீர மிருநதடா கூாவிச யனபடை
மேலெதிா செனறுள மீதேதான
நாா மடஙகலை யோடி நினைநதனன
நாடிமுன வநதது போமீதே (6)

1594. சேனை யடஙகலும வாரி விழுஙகிமெய
சீறி யதிாநதிடி யேறேபோல
வானை யளநதிட சாரியின வநதல
மாயமது வினகுடா பாயசோரி
பூணையு முணடுயி ரேகொடு செனறது
வோாகர னினறிவை தாறுடித
தானை யருமபதி யாமவிச யனபத
தாமரை முனதொழ தேபோனன. (7)

1595. மாவிச யனதரு சூர ணகநதையன
வொழபொது மஙகையா தாமவேசி
யாவி யெனுமபடி கூடின னஙகமு
ஞதரம விஞசிய வெவொளன
ஓவிலதன மனதிரு நீெருடு கணடிமெய
யூடு புகுநதவ னவவெசி
மெலின னஙகவள பாலி லிவொகலை
வீழ வறிநதுதன மேலவெயநதான (8)

1596. மீள அகனறுதன மாட மடைநதுபின
வேறொரு சிநதையெண ணுனோபோ
யாளென நினறெனை தோாகலை தநதரு
ளாாவமொ டிஙகென ஈயாதே
மாள விரைநதிடு சூர னிருநதனன
மாறுதன மனபுக லாதேபோய
வேளென வெனறிகொள போாவிச யனபுடை
மேவி மகனசெய லேசொனனன. (9)

1594. இடசாரி—இடபபககம. அலமாய—போதிய அளவு.

1595. விசயனமகன சூரன. தனமன (தருமன).

1596–97. இவை இடையில விஜயன இனனது சொனனன என்னும கருத துள்ள பாட்டு விடுபட்டிருக்க வேணடும்.

1597. நீதி செயுஙகர பூப நிரநதர
நீறொடு கணடிகள பூணமேனிச
சோதி துலஙகுமெ னுடை கவாநதிடு
சூரன வழஙகியி டாதேநீ
போதிசெ லெனறன னேகொடி தெனகலை
போன தவனதனை நோககுவிக
காதி விரைநதென தாடை புரநதருள
காவல வெனறுசொன னனமாதோ. (10)

வேறு

1598. புரவலன கொடிய விசயனை விளிததுப
பொருககென முனிநதுநின புதலவன
தருமனுஞ் சிவபத தனகலை கவாநதான
தவறுநீ யறிநதறி யாயபோல
இருநிலத திருநதாய மூடவிக கணமே
யீதெனக குரிசிலசொற றலுககு
வரமிகு விசயன மனனனை நோககி
மறுததொரு வாசகம புகலவான. (11)

1599. நிரநதரம பரதநதை யிளமுலை தழுவி
நிநதைபெற றிடுமிவ னயனமால
புரநதரன வழுததுங கணணுதற கடிமை
பூணடபத தனுமல னறுமபால
கரநதநேய மெனவா ருயிாககுமா ருயிராயக
கலநதருள முககணு யகனபால
உரநதரு பததியேதுகண டிகைநீ
றுடையதாற பயனெனனகொ லுரைததி, (12)

1600. எனற சொற குரிசில கேட்டுவெஞ சினமாய
யிவனறனை நோககிமீ ளவுமபாத(து)
ஒனறுரைக கினறன இலிஙகமா வனையே
யுறறிடுங கடவுளோ புனனகள
வெனறிடு முனிவா அமராகள அறிஞா
விழைநதுபூ தலமுற வணஙகல
அனறியே சிலையென றுரைபபரேற கெடுவாய
அறிவொரு சிறிதிலா துரைததாய. (13)

1598. **சொறறல—சொலலுதல.**

1601. கேவல மதுபோ லக்கநீ றணிநது
கிளாவத ஞறெழு குலததோா
காவலா வணிகா பினனவ ரொடுசங
கராமுத லியநர ரெவாககும
ஆவலகூா மனமெய மொழியினற போறறி
யருசசனை செயபபடு குவாமற
றேவாதா சிவாவா ரிபபடி யுரைதத
திககண மறததியென றுரைததான. (14)

1602. பினனருங கொடிய வெஞசினம புழுங்கிப
பெரிதுரை கடுகடுத துரைபபான
நினனுடை மதலே யிடததினுங கோாநது
நீதியா லிககணங கொடுததி
யெனனுள மறிநது நினமகன வெருவி
யிடாபபடல முனனிநற கலேயைத
தனனிகா தருமற கீங்கிலே யெனறே
தளளியவ விசயனை விடுததான, (15)

1603. விசயனமா மகனே விளிததுமே லரசன
வெஞசினத தொடுசிவத துரோகி
வசையறு சிவபத தனகலே கொணாநதாய
மனுநெறி விசாரியா தடுதத
திசைசிவத துரோகி தனைவதைதத திடவே
செபபுவா முனிவர ரெனறே
யிசைவுறத தடியா திருககிலவெம பாவம
எனக்குமா மெனறுமுன தடிநதான. (16)

1604, அதுதனை விசய ஞேககியே கரனபா
லடுததிடு தருமனைக குறிததுக
கதுமெனக கொடிய நிநதைசெய திகழநது
கடுததுடன தனமனை புகுநதான
இதுவென விசயன மகனசிவத துரோகி
யெனறறிந துமபய மிலாமல
அதிகநிந தைகளை யெனமுனம பகர்நதான்
அவனுமே வதைததிடப படுவான. (17)

1601. எவர் தூசு இவர்வார—எவா ஆடையை விரும்பிக் கவர்வார். இவா தல்—விரும்புதல்.

1602. உங்கு—உவ்விடம்.

1605. மறறிதற கைய மிலையெனக குரிசில
மனைபுகும விசயனை யழைததுச
செறறமோ டவனில லிடததுறு தனஙகள
சேரவே தகைநதனன மனனபால
உறறிடு விசய னிருபனைக கோபித
துளததிடை நாரசிங கததைச
சற்றுணாந தனனப பகலநர சிஙகளு
சடுதிவந ததுவெளிப படடே. (18)

1606. எணடிசை முழுதுஞ செவிடுபட டிரஙக
இடியுரு மேறென முழஙகிக
கொணடுட னெதிரநது விசயனுண ணடுஙகக
· குறிததுநீ நிநதைகள பலவு
மிணடிநற சிவபத தனையுரைத தனையிவ
வேலையுன றலைகொலவே னெனறு
மணடுபொற கரஙகள பறறிமன னவனமுன
வதைததொரு வாசகம புகலும , (19)

1607. கலைகழற குரிசில ! சிவததுரோ கஙகள
கடறபுவி தனிலொருக காலுந
தினைநொயயி னளவு மினறியோ ராழி
செலுததியெண டிககினும புரநது
நினைவுடன மடியாற றிகறபடை கடிநது
நீதியிற காததருள புரிதி
பினையெனு தெனைநீ நினைததிடி லடைநது
பெருவலி யிகலதொலைக குதுமால. (20)

1608. உளததினி னினைதத தனைததையு மளிததே
யுனைததினம பரிததருள கினறேம
வளததெம தடிமை யெனினுமைக கடலின
மறிததெழு கடுவிடத தொகுதி
களததினி லடககும பரறகொரு துரோகங
கருததினி லிழைததவன றலைகொன
றளறறிடைப புரடடி யமிழததிவெள வாயவிட
டரறறிட வதைததிடு விபபோம. (21)

1605. மனன—மன்னன.

1609. அனவரத முமே சிவனடியவரை
யருச்சனை புரிந்தவா வேண்டுந
தனநிதி பதிக ளறுசுவை யடிசில
தருகலை யுதவியா தரவால
மனமொழி யுடல மொருமையோ டிறைஞ்சி
வருதியென றுடனமறைந் ததுபின
கனமுகில படியு மனையிடை வதிநதே
கரன்மகிழ தருமனை யழைததே, (22)

1610. கலைபல நிதியோ டுதவிமற றவனதன
கலையளித தனுப்பினன அதறபின
தொலைவிலபா தகஞ்செய விசயனுங கொடிய
சூரனும அருநர கதனில
நிலைகுலைந தழிகின றனரெனக கேளா
நிமலமா முநிசதா னநதன
மலைவற அருள்நந் தியையயல அளறறில
வருநதுவோ ரியாரெனப புகனறுன. (23)

அத்தியாயம் 58.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடாசசி

சிவகுரவரைப் பழித்த துரோகம்

பாசுபத பாரதியைப் பழித்தோர் கதை.

சூத முநிவர் சொலகிறுா: சோனகம் என்னும் நாட்டிற் சோனகம் என்ற நகரதது அரசனுன கலாதரனுடைய சபையில் ஒருநாள் பல சமய வாதிகளுந் தததம் கொள்கைகளைக கூறினா. சைவத தவ விரதியான பாசுபத பாரதி "சிவனே போறறத தகும் இறைவன. சைவ நெறியே மெய்ந்நெறி. அந்நெறியைப் பற்றினோர்ககே பரமுததி. நிறைபோகமும், எண்வகைச செல்வமும், சிததி பலவும், சாாவபௌமததுவமும, சுவர்க்காதிபத்தியமும், பிரமததுவமும், வைணவததுவமும் அவருக்கே எய்தும" என்றுரைத்தாா; இக்கூற்றைப் பொறுகக முடியாத வைணவத துறவியான பரவாசுதேவ பாரதி, 'அரசே! சிவனுக்குத தலைமை எஙஙனம் கூறலாம். அவன தாமத குணமுடையோன. தோலும், என்பும், சுடலை நீறும், பாம்பு மணிந்து

1610. அளறு—நரகம்.

சுடலையை உறைவிடமாகக் கொண்டவன்; பூதப்படையுடையோன்' என்று சிவநிந்தை புகன்றான். இதைக் கேட்ட பாசுபதபாரதி நடுங்கி இரு செவியும் புதைத்து, "அந்தோ! பேதையே! சிறிதளவும் சிவமான்மியம் தெரியாமற் பேசுகின்றாய். திருமால் நான்முகன் முதலியோர் அநித்தியரென விளக்க அவர்களின் தலை மாலைகளையும் எலும்புகளையும் அவர்களை நுதல் விழியால் எரித்த நீற்றினையும் எம்பெருமான் அணிந்தார். சங்காரம் அனைத்தையும் புரியும் இடமே மயானமாகும். கொன்றைச் சடையோர் அங்கே கொடு கொட்டி என்னும் தாண்டவம் புரிவார். அதனால் அவர் மயான நிலையோன் ஆவர். விபுவாகிய அவரை அறியாத உலகம் அவமே அடையும். பிரமன் ஒருகாலத்தில் அரியை நோக்கி, 'நின் அடியவர் பாசண்ட மதத்தினராகிச் சிவனை யிகழ்ந்து, நரகத்தில் இடர்ப்படுவர்' எனச் சபித்தான். அந்தச் சாபத் துக்கு நீயே முதற் பாத்திரம். தூய நீறும் கண்டிகையும் அற்ற உனை நோக்கு வதும் பெரும்பாவம்! சிவனை யிகழ்ந்ததனால் அமரர்கள் தக்கன் மகத்தில் அடைந்த நிலையை அறியாயோ?" என்றார்.

அப்போது பிரமகேசரி யென்னும் அந்தணன் 'பாசுபத பாரதியே! வெண்ணீறணிவதால் பயனுண்டோ? மரத்தில் உண்டாகும் உருத்திராக்கம் என்ன பயனைத் தரும்? மெய்ஞ்ஞானம் ஒன்றே முத்தியைத் தர வல்லது' என்றான். பாசுபத பாரதி சினந்து, "சுருதி புராணங்களைப் படித்ததனால் நீ பெற்ற பயனொன்றுமில்லை. சைவாகமங்களும் மறைகளும் புராணங்களும் 'கண்டி வெண்ணீறணிந்த பெருமையினால் முத்தி' என்று பேசும். பாவி களாயினும் இவற்றை யணிவோர் புனிதராவர்; அணியாதார் பாவிகளாவார்' என்றார். இதைக்கேட்ட பிரமகேசரி குதர்க்கம் பேச, பாசுபத பாரதி மன்னனை நோக்கி, 'அரசே! நின் அவையிற் குதர்க்கம் ஏன் பேசவேண்டும்' என்றார். அப்போது பாசுபத பாரதியின் மாணாக்கன் வசு என்பவன் ஆசிரி யரைப் பார்த்து, 'துறவியாகிய நீ இவ்வாறு கலகம் புரிவதால் ஏது பயன்?' என்ற போது, சிவநிந்தையாலே தீமை வரு மென்று பாசுபத பாரதி பகர்ந் தார். மாணவனோ 'கலகம் வேண்டாம். நரகம் போனாலென்ன? முத்தியிற் புகுந்தாலென்ன? நாம் போவோம்' என்றான். பாசுபத பாரதி, 'அருட் சிவ சம்மதம் பெற்ற நான் குருடனேனும் இந்தப் பேரவையிலே அவரவர்க் கேற்றவாறு வாதம் புரிந்து சிவமே பரமென நிலைப்படுத்துவேன்' என்ற வுடன், வசு 'ஆசிரியரே! நீங்கள் இருங்கள்' என்று கூறிப் போய்விட்டான்.

அப்போது பிரமகேசரி, 'அந்தோ! கண்ணிழந்த பாசுபத பாரதிக்கு இனி வழிகாட்டுவோர் யார். கண்ணொடு அறிவையும் இழந்ததால் இந்நிலை பெற்றான்' என்று எள்ளி நகையாடியதைப் பரமசாந்தன் என்போன் கண்டு வெகுண்டு, 'பசுபத பாரதிக்கு நான் இனி அடிமை; வழியுங் காட்டுவேன். உனக்கு வந்தது என்ன?' என்று கூறி விட்டுப் பாசுபத பாரதியை நோக்கி, 'எந்தாய்! முனிவர் தலைவனே நீயே சிவபிரான். அடியேன் எப்போதும்

உன் மாணக்கன். அக்கமணியும் நீறும் அணியும எவாக்கும நான அடிமை. உன கையைப்பற்றி அழைத்துச செலலும பேறு நலகுக!' என்று புணிவுடன புகன்றன. பாசுபத பாரதி மகிழ்ந்து பரம சாதகன மெய்யைத் தடவிப் பார்த்துப் பேரருளுடன அவன கையைப் பற்றிக்கொண்டு, 'சிவ பத்தனை நீயே என் புதல்வன' என இனமொழி இயம்பினன.

அப்போது பத்திரன எனும் மறையவன மனமபுழுங்கிப 'பரமசாதகன பரதனை கேள்வன' என மொழிந்தான. பாசுபத பாரதி, 'என் பாதகம் பகர்கிறாய் ?யாவனேனும நீறும கண்டியும அணிவோன நினமலன அல்லனோ' என்றுரைத்து விட்டு, மன்னனை நோக்கி, 'அரசே ! சிவ நிந்தை புரிந்த வாசுதேவ பாரதி, விபூதி ருத்ராக்ஷத்தை இகழ்ந்த பிரமசேசரி, எனக்கு வஞ்சஞ் செய்த மாணக்கன வசு, சிவ பத்தனை நிந்தித்த பத்திரன் இவர்கள் நாலவரும கொடும பாதகாகள். அவர்களை நீ தண்டிக்க வேணடும்; அல்லாக்கால் நான கொல்விப்பேன' என்றார். அரசன பாசுபத பாரதியை வணங்கி 'ஐயா ! சிவமானமியத்தால நீா உமது கணபாாவையைப் பெற்று நீரே அவாகளைத் தண்டிக்கலாம' என்றன. அப்போது பரமன அருளாலே பாரதி கணபாாவை 'பெற்றுச சிவநிந்தை புகன்ற இந்நாலவரும் இடி வீழ்ந்து இறக்கக் கடவா' எனச சபித்தாா. அவ்வாறே நாலவரும இடி வீழ்ந்து அங்கேயே இறந்தனா.

பாசுபத பாரதி அரசனைப பார்த்து, 'அரசே ! நான இவாகட்குத் தக்க தண்டம் புரிந்தேன. நீ இவாகளை ஆதரித்ததாலே கழுதை யாகக கடவாய' என்று சபித்தாா. அரசன நடுங்கி மன்னிக்குமாறு வேணட, 'சிவத்துரோகத் துக்குக கழுவாய் இலலை' என்று கூறிச சென்றாா.

அத்தியாயம் 58.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடாச்சி

சிவ குரவரைப் பழித்த துரோகம்.

அறுசீா விருத்தம்

1611, இந்தியமைந்த தடக்குமுநி வராகேடபச
சூதமுநி யியமப லுறருன
தந்தியுரி புனைகடவுள நிந்தைபுரி
பவரும்விதி தரிக்கு நீறு
நிந்தைபுரி பவருமிகு குரவநிந்தை
புரிபவரு நிமல மாக
வந்தஅக்க மணிநிந்தை புரிபவரும
அடியாாநிந்தை வசனிப போரும, (1)

1612. அனைவருமுள் நடுங்கமிகு கோரநர
கததினிடை யளபபில காலம
நினைவறவெய துறறழுங்கக கொடியவிரு
கடைபபுருவ நெறிததுத தூதா
முனைவயிரப படைசெலுததி வருததஇடாப
படுவோாகள முறறு கதை
தனைவியபபி னுளததுறவீா! நுங்கடகி
தெனறெடுததுச சாறறு வேனுல. (2)

பாசுபத பாரதியைப் பழித்தோா கதை

1613 கூாநதவரி விழியளிகள நாசிகா
புடைததயலிற குறிததுப பாயநது
சோநதுவருத தியதெலவுட கொணடுபழம
பகைவெலலச சிநதித தேமால
ஆாநதமட வரலநாசி யளிவீழநதால
உயிாவிடுமென றறிநது சோலை
சோநதுசெண பகமாகச **சோனகமாம்**
பெயருடைய தேயத தமமா, (3)

1614. விளிககுமதா விழிககணிகை யரமியததூ
டுமபரர விநத நானற
பளிககுமணி மணடபஙகண டரசிளங கோக
குமராசெனறு பரததை மாதா
குளிககு மலாப பொயகையென முடிககலனு
ணவிழததிருகை குடையபச செலபோ(து)
ஒளிககு நுணணூ லிடைககொடியாா நகைததிடு**சோ
னகபுர**ததி னுவநது வாழவாா. (4)

1615. கலைகொணட மதியனைய குரிசில**கலா
தரன்**தருமங கறிதத கோமான
துலைகொணட நிறையுடைய கலையுணாநத
தமருடனே தூய கனமம
நிலைகொணட மனுநீதி முறைபாாபபாாப
பிரிததருளும நிருபன செமபொன
மலைகொணட சூளிகைசே ரவைககனக
மணடபததில வதிநத போது, (5)

1613. நாசிகை—மூககு.
1614 அரமியம—முற்றம.

1616. விரிந்தபுக ழருங்கவிஞா கமகாவா
தியாவாககு மிகுதது ளோாசொல
தெரிநதபொரு ளுணாநதருளபண டிதாசிததா
யோகியராச சிரமத தோாகள
பொருந்தவிவ ருடனமறையோா தமககுளொரு
வாகனொருவா புகலகா தைசசொல
பரிநததவ ரவாதெரிநத படியுரைககும
ஏலவையஙகண பயநத தாமால. (6)

எண்சீர் விருத்தம்

1617. தொழுதருமா விரதியதி புஙகவனு மெய்யத
துறவிமிகுபாசுபத பாரதி யெனுமபோப
பழுதினமுநி வரனகலா தரவரசன தனையே
பாாததரிய தருமததிற பரமான தருமம
முழுதுலகில அனைவருககு சிவனேயெப போதும
முறைமையிலேத தபபடுவோன
[முததிபொருட டாயெப
பொழுதுமறி யபபடுவோன தியானிககப படுவோன
போறறுமவ னேபரப பிரமமுணமை யரசே!. (7)

1618. ஓஙகுசிவ னேபரஞ சோதிபரந தாமன
உறறிடு கா ரணஙகட்கெல லாஙகார ணனனும
தாஙகுபரா யணனதேவா தமககெலலாந தேவன
சகலருமற றவனைவணங கிடுவோரே தககோா
நீஙகலரும அவருககே பரமுததி யவறகே
நிறைநதிடுபோ கமுமவறகே யெணசெலவ
[மவறகே
யாஙகுசிததி சாாவபவு மததுவமு மவறகே
பறறுசுவாக காதிபததி யமுமவறகே யாமால. (8)

1616. கவி, கமகன வாதி, வாககி—எனப் புலமையோா நாலவா. கவி—நால் வகைககவியும பாடவலலவன்; கமகன்—நுணணறிவாலும கலவிச செல்வததாலும கலலாத நூறபொருளையும் எடுததுரைகக வல்லவன; வாதி—பிறாகோள் மறுததுத் தனகொள்கையை நிறுததவலலவன; வாககி—அறம், பொருள, இனபம், வீடு—எனனும நாற்பொருளையும் விரிததுரைகக வல்லவன.

1619. **ம**னனவரே றே! பிரமத துவமவறகே சோதி
வைணவத துவமவறகே யெனறிடுமவ் வேலை
பனனருஞசீர புகழபடைதத துறவியாபுங கவனும
பரவாசு தேவபா ரதியுளததிற பொருமல
தனனிகாமன னனைவிளிததே சிவாதிகக மெனகொல
தாமதமா கியகுணமே தககவுருத திரனும
பினனரத ளெனபுசவ நீறணிவோன் சுடலை
பெருநிலைய மாயுறைவோன பேரணிபா ரிடமே. ()

1620. **அ**னவரத போகரத னவனபிரம மெனறே
யறைகுவதெப் படியரசே! அனறியும வெம புயஙகம
புனையுமணி கலனவனெப படிபுததி முததி
புரபபனெனறு பரவாசு தேவபா ரதிதான
மனமறுகச சிவநிநதை புகனறதுகேட் டிருகை
மணிசசெவியிற பாசுபத பாரதிவைத தநதோ
தினையளவா யினுஞசிவமான மியமறியா துரைததாய்
சிநதைதெளி குதியவையான செபபககேண்
மதியே. (10)

1621. **தி**ஙகளணி குடிலசடைக கணணுதனமுன வதைககச
சென்றிறநத அரிபிரமா சிரஙகளுமென புகளும
அஙகவாமெய யவனுதறகட பொறியிலெரிந் திடுநீ
றனைததையுமேல வருமயனமா லனிததியரென
[றுணாநது
துஙகவடி விறறரிததா கலைபலதோந துணாநதோா
சொறறிடுவ ரெபபொழுதுந தொலலுலகிற
[சவஙகள
தஙகுதல மேமயா னததலமென றறைநதி
சஙகார மனைதைதயுஞசெய தானமயா னமதால. ()

1622. **கோ**னறைகம ழசசடையோ னநதமயா னததிற
கொடுகொட்டி யொருவனு யமபிகைபாாத தருள
எனறுநடித திடுமதனுன மயானநிலை யோனும
எலலோரை யுமவதைககுஞ சஙகாரக கடவுள

1620. **போகரதன்—போகன—சிவன்.**

1622. **விபு—கடவுள்.**

வெனறிபெறு விபுவெனவே சொலப்படுமபூ லோகம
விமலனமிகு மானமியமோா சிறிதுமறி யாமல
நினறுபா ரவப்படுமென றறைந்துமைபா கனையே
நிநதைசொலவோன தனைநோககி நிகழுததுவநா
[லுணாநதே. (12)

1623. பிரனுவ ணக்கடவுள தனைநோககி யரியே
பெருததிடுநின னடியவாகள பிரிததுனையெப்
[போதும
பரனெனககொண டுணரொருகோற பகவாமுககோற
[பகவா
பாசணட மதமாகிப பரபபிரம மான
அரனையிகழுந தெரிநரகி லளபபருநாள வீழவார்
ஐயமிலை யெனசசபிதத அருஞசூளபொய யனறே
வரமிகுசா பததினுற கெடுவை யநதச சாப
வாசகததுக கெனறுமநீ வருமுதறபாத திரமே. ()

1624. புனிதமணிக கணடிவெணணீ றறறவுனை நோககிப
புகனறிடினு மருமபாவம பொருககெனவந தடை
[யும
இனியதனுக கையமிலை முனநதககன மகததே
யிருநதிமையோ ரிருடியாநின றிகழாம லெனதன
மனதுவரப புகனறுசிவத துரோகததால வீரன
வதைககமுடி கரஞ சரண மணிககுடாவெவ்
[வேறுயத
தனதறஅங கநதடியப படடனாவெஞ சூரன
தனனுமிடாபபட்டுத தளாநதுவருந தினரே. ()

1625. நிரநதரமி யாதொருததன மததகததிற புனித
நீறிலையங கததினமணி கணடியிலை வேணடும
வரநதருமெயச சுருதியுணா பிராமணனு கிலுமே
மறறவனை யறிஞாகள நாயகதொததிடுவோனெனறு
துரநதிகழநது தணநதிடுவா ராகையினு லுனசொல
தூரததிற கேட்பினுமபாாக கினுமபெருமபாதகமாம
அரந்தையுறு மெனுமேலவை மவைமிகுமோ கமதா
யறைபிரம கேசரிப்பே ரநதணனெனு துடனறே. (15)

1623. நீ—பரவாசுதேவன,

1626. பாசுபத பாரதியைப பாரதொருசொற புகலவான
பணணவனே! வெணணீறு பரிததததறற பயனெனன
வீசுதரு விறபிறநத விதையுருததி ராககம
மிலைநதததை லெனனபயன மெயஞஞான மனறித
தேசுபெறு முததிவரா தககமணி நீறறுற
சேருமுததி யிலையெனமன சோநதஅவை
[யினிலோா
வாசகஞசொற றனையெனறு மறையவனை நோககி
மாதவஞசோ பாசுபத பாரதிசொற றிடுமால. (16)

1627. சுருதிபுரா ணமபுகனற மொழியனைததுங கேட்டுந
தொழுகுலததோா தனிலதம ஞமுனககுக கதியே
தொருமைபெறு ஞானிகளா மவாககுமுத லாக
உரைபபருமா பாதகாககுங கணடிவெணணீ
[றணிநத
பெருமையினனை முததியெனறு சகல சைவா கமமும
பிஞஞகனவே தமுமெநதை புராணமுஞ்சாற
[றிடுமால
இருநிலதது முழுமுதலு முணாநதோாதா பதாகள
சாகணடி மாலிகைநீ றேததியணி குவரால. (17)

1628. பாதகரா கிலுமகக மணிநீறு தரிததோா
பரசிவனைத திருபபரநதப பணணவரே புனிதா
சுதுதரி யாதவாமா தவரெனினும பொலலா
ரனாகொடும பாதகரென றிபபடிசொற றனைப
போதுகது மெனமீளப பிரமகே சரியாம
பூசுரகு லாதமனபின குதாகக வுததி புகனறுன
ஆதபனோா பாசுபத பாரதிமன னவறபாாத
தரசே! நின னவைகுதாகக மறைநததெனகொல
[பழுதே (18)

1629. மாசுணசசெஞ சுடிகைமுடிக கிடநதபுவிச சுமையை
மாறறிமணிப புயகிரியில வைததருளுங கோமான
பாசவினைக கடடகறறுஞ சாததிரஞசொல பகலுன
பருமணிசசிங காசனசசன னிதிமுநிவா வநது

1626. மெயஞ்ஞானம அனறி—மெய்ஞ்ஞானததால் அலலாமல முததி வராது). மன—அரசன.

பேசுகுதாக கப்பலவுத திகளுரைத்தா ரெனனப்
பினனரஙகண் பாசுபத பாரதிமா ணுக்கன
தேசிக! நீ துறவி, கல கத்தாலிப போது
சோநதபல மெனனே! நாம செலவோமென
[றுரைததான, (19)

1630. பாசுபத பாரதிமீ ளவுமாணுக கனேயே
பாாததுரைபபா ளிவாகளசிவத துரோகிதமாம
[நிநதை
பேசுவத ுலதீது நமககுவரு மெனனப
பினனருமா ணுககனுரைப பானமககுத தீதேன
மாசுரைபப தெனனபல னவாகளசுவாக கநதான
மாநரகந தானபோவா வாளாநா மிவணவி ட(டு)
ஏசறசசெல வோமெனறு னனனவனே நோககி
யியமபுவனபின பாசபத பாரதிமா தவனே, (20)

1631. அநதனெனன விருநதுமவ னருட்சிவசம மதனே
யாகையிறு லுரைபபனிவ ணகலவதுநன றலல
எநதவகை யுஙகுரிசி லவையிலிருந தவாகட
கேறகவெ ருதகராததுக குததரஙகள புகலவேன
புநதிதளா குவதிலையென றிடுபகலமா ணுககன
பூரியனவெங கோபததாற பொருககெனவே
[புகலவான
எந்தைபக வானிவண்நீ யிருககுகயா னிஙனவிட
டேகுவனென றுலலையெழுந திருநதனனவ
[வேலலை. (21)

1632. பிரமகே சரிபுகலவா னநதனெனக கருதிப
பினனாமிகு பாசுபத பாரதியை நோககி
வரமிகுதக கோய! மாணுக கனேவிடுததாய அநதோ
மாாககதரி சிகளாாகொல விழியுனககுத தெரியா(து)

1629. மாணுக்கன்—இவன்பெயா வச. செய்யுள் 1637 பார்கக.

1630. ஏசற—ஏசுதல அற; இகழ்தல அற.

1631. அந்தன—அந்தகன—குருடன பூரியன்—கீழோன்.

1632. சரி—வழி,

இருவிழிபோ யினவனறி மதியுமபோ யினதோ
எனறபகற பரமசாங் தபபெயாவே தியனு த
தரமொருசொற பிரமகே சரிககுரைபபான நீயென
சாறறினோநா னிவறகடிமை சரியுஙகாட டுவனே. ()

1633. அருநதவனும பாசுபத பாரதிககுத துரோகி
யானவனமா ணுககனல னவனபோனு லெனன
வருநதலுனக கேதெனறு பகாநதபினனா தககோா
வழிபடடபட டருளபாசு பாரதியை நோககிப
புரநதருளெந தாயிருடி புஙகவனீ வடிவாயப
பூவிலவெளிப படடசிவன போலுமடி யேனதான
நிரநதரனு நிழலினினபம போறறிவழி படுவன
நினமலககண ணேய! சுருதி சாததிரஙக ளுணாநதே.

1634. அககமணி நீறறுதின மணிபவனயா வனுககும
அடிமைமையென வுரியேனீ யருளாறகை பிடிககத
தககபாத திரமெளியே னெனறுரைதத பரம
சாநதனவடி வினைவேத சாததிரஙக ளுணாநத
மிககமுநி பாசுபத பாரதிகை களிறுல
விருமபியரு ளாலநீவி விரைநதுகரம பறறி
யொககவணைத தேசிவபத தனபுதலவ வனீயும
ஓஙகுசிவ பதததனு முளமகிழுத தமனே. (24)

1635. எனறுமொழி கருணைமுழு துஙகனிநது சுரநதூற
றிருநதுமிழுநது கானறுசுவை யிரதமது ரமதாய
நினறருளும பாசுபத பாரதியாந துறவி
நினமலனபே ரவையயலில நினைததோாநது
[பொருமற
கனறுமனம புழுஙகியபத் திரனெனுமபோ மறையோன
கதுமெனவே பாசுபத பாரதியை நோககி
வெனறதுற வோய! நீமுன னறிநதிலைகொ லுரைககேன
மிகுபரம சாநதனெனும வேதியனதன
[செயலே. (25)

1633. உனக்கு—பிரமகேசரியைக குறிககும்; பூ—பூமி; நிரநதரனு—நிரந்தரனாக. நிழலின—நிழலபோல. நினமலககணணேய்—குற்றமற்ற ஞானக்கண் உடையவரே.

1634. நீவி—தடவி.

1636. பரததைபதி விபபிரபா லகனிவனென றுரைததாய
பாதகமேன பகாகினருய பவிததிரநீ றககஞ்
சிரததையொடு தரிததவரே சுததருல கனைததுந
திபபியமாக குமபூதா தீதவாகட கிலையால
வரததையருள சிவபததன தனையவையில நிநதை
வாசகஞ்சொற றனையெனறு மறுததுரைதத
[பினுநதன
உரததையறிந திகலதடிநதெண டிககினுமோ ராழி
யுருடடியருள குரிசிலைபபாாத தொருமொழிசொற
[றனனே. (26)

1637. சிறபபொடடறு தெரிசனஞசே ரறிஞனைபபோ விருநது
சிவநிநதை புரிவாசு தேவபா ரதியும
பிறபபொடிறப பகறறுமகக மாமணிவெண ணீறறின
பெருமைகளை நிநதிதத பிரமகே சரியும
நிறபபடிகம நிகரெமககு மாணுகக ணுகி
நினறுவஞசஞ செயதுகுரு நிநதைபுரி வசுவும்
அறபபகுதி யுணாாநதுவருஞ சிவபததா நிநதை
யடாாதுபுரி பததிரனு மருஙகொடுமபா தகரே. (27)

1638. விருதபரி மிதஙகுறிககுஞ சினனஙக ளிரடட
விறறபடைகொ டெதிாததவரை வியனமகளிா
[தமககுக
கருதுமுடி பிடுஙகுபுல வகறறவுட லசைததுக
கருஞசாணை பிடிததுநிணங கழுவிநெயமேற
[குளிததுப
பொருதவடி வாளெடுததிந நாலவரையும நிநதை
புகனறிடுவெள வாயககுருதி கககநிரை நிறுததி
யிருதலையோ டொருதலையாப பிணிததரசே! தடிதி
யினறெனிலவெஞ சினதநொடியா மிவாமுடி
[மாயககுதுமே. (28)

1636. இசசெயயுளின முன பாடல விடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

1637. ஆறு தரிசனம—காட்சி ஆறு.

1639. என்றருளும பாசுபத பாரதியை நோககி
யிறைஞ்சிமணி முடிவேநத னியமபுவனைதக [கோய! நின
வென்றிபெறு மானமியததாற கணகளபெறறுப பின்னா
விரைநதிவரைத தடிதியென்ற வேலையிருந துறவி
மனறினடித தருளகுழக நமபனாதாள சோதன
மானமியததாற பாசுபத பாரதிகண பெறறுக
கனறியுருத திருநாலவா முடிவீழ அசனி
கடிதுவிழுக கடவதெனறு கடுஞ்சாபமுரைததான.

1640, அககணமே புரவலனமு னனைவருநோக குறவே
அணடமுக டிடிபடநின றூபபரிததுக குமுறி
மிககதிசை செவிடுபடப பிறநதஇடி யேறு
வீழநததிவா முடிநானகும வெடிததுயிருணடுழநத
தொகக அயல கணடுளமெயந நடுஙகுறி சிலைபபாரத
தொளிறுவடி வாளரசே! யுனமுனமற றிவாககுத
தககதணடம புரிநதனம நீ யிவாகளைததா பரிதத
தகைமையினறு கரமாகச சனிததிடுகென
[றுரைததான. (30)

1641. அககாலை யரசனுளம பயநதுநடு நடுஙகி
யடடாஙகம பூவுறவீழந தாதரிததுப பணிநது
தககோய! மற றெளியேனாஞ ஞானததா லபரா
தஙகளபுரிந தனவெலலாந தகைமையினறு
[பொறுததி
யெககாலு முனதடிமை யெனறுகரங கூபபி
யிறைஞசி நினற புரவலனை யெரிவிழியாற
[பாாததுச
சிகநாமா பாதகததுக குணடுபகல சாநதி
சிவததுரோ கவவுரைககுச செயுஞ்சாநதி யிலையே()

1640. தாபரிததல—ஆதரிததல். கரம்—கழுதை.

அத்தியாயம் 59.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

விராகன் முதலியோர் செய்த சிவத் துரோகம் (கதை.)

நந்திகேசர் சதானந்தரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார். கலிங்கம் என்ற நாட்டில், கடகம் என்ற நகரில் அரசன் மகன் விராகனும், அமைச்சன் மகன் சுதந்திரனும், புரோகிதன் மகன் சுனந்தனும், வாயிற் காவலன் மகன் சுகுந்தனும் மனமொத்த நண்பர்களாய்த் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு, இரவில் சுவரம் என்னும் ஊரில் தங்கினார்கள். அரசன் மகன் சிவன் கோயி லிலும், அமைச்சன் மகன் சிவயோகியார் மடத்திலும், புரோகிதன் புதல்வன் ஒரு சிவபக்தன் வீட்டிலும், வாயில் காப்போன் மகன் சிவன் கோயில் நந்த வனத்திலும் தூங்கினார்கள். மறுநாள் காலையில் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்ட போது வழியிற் கவுதம முனிவரைத் தரிசித்து வணங்கினார்கள். அவர் இவர்களை நோக்கி நீங்கள் அறிவின்றிச் செருக்குடன் செய்த சிவத்துரோகத் தால் இன்று மாலையில் உயிர் இழப்பீர்கள்' என்றனர். நாங்கள் யாது குற்றம் செய்தோம் என அவர்கள் கேட்க, 'விராகன் சிவன் கோயிலில் தூங்கின பொழுது தலைமயிர் அவிழ்ந்து மயிர் கோயிலில் விழுந்தது குற்றம், சுதந்திரனது தாம்பூல எச்சில் சிவயோகியாரின் மடத்தில் விழுந்தது குற்றம், சுனந்தன் வாய் கொப்புளித்த நீரைச் சிவபக்தன் மிதிக்க நேர்ந்தது குற்றம், சுகுந்தன் நந்தவனத்தில் கோழையைத் துப்பினது குற்றம்'—என அவர் விளக்கிச் சென்றார். கௌதமர் கூறிய வண்ணமே, விராகன் தலைநோயாலும், சுதந்திரன் நெஞ்சடைப்பாலும், சுனந்தன் நா இற்று விழுந்ததாலும், சுகுந்தன் மூக்கில் இரத்தம் ஒழுகிப் பெருகினதாலும் இறந்தார்கள். இறந்த பின் நரகில் விராகன் தனது தலையில் காரீயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்ற வருந்துகின்றான், சுதந்திரன் வாயில் செம்பை உருக்கி ஊற்ற வேதனைப் படுகின்றான்; சுனந்தன் பல் உகுமாறு உடைக்கப்பட்டுத் துன்புறுகின்றான்; சுகுந்தன் மூக்கில் நாராசம் புகப் பெற்றுப் பதைக்கின்றான் இம்மட்டோ! இவர்கள் தந்தையரும் முன் னோரும் கூட இவர்கள் செய்த அபசாரத்தால் நரகவேதனை உறுகின்றார்கள். இவர்களுக்கு மீட்சியே இல்லை—என இவ்வாறு நந்தீசர் விளக்க—இது வரை யும் சிவத்துரோகிகளைப் பற்றி உரையாடினதற்குச் சிவதரிசனமே சாந்தி என்று நந்தீசர், சதானந்தர், பிரமா, விஷ்ணு நால்வரும் சிவ சந்நிதியை அடைந்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சதானந்தரை நோக்கி 'விரும்பின யாவையுங் கேட்டாயிற்றோ' எனச், சதானந்தர் 'நந்தீசர் அருளால் யாவையுந் தெளிந்து உய்ந்தேன்' என்று கூறி வணங்கினார்: பின்பு, சதானந்தரும் மாலும் பிரமனும் சிவபிரானையும் நந்தீசரையும் வணங்கி விடை பெற்றுத் தத்தம் இடத்துக்குச் சென்றனர்.

இங்ஙனம் சூதமுனிவர் கூறக்கேட்ட முனிவர்கள் 'பின்னும் நரகவேதனை அடைந்தோர் சரித்திரங்களை விளக்கவேண்டும்' என வேண்டினர்.

அத்தியாயம் 59

சிவத்துரோகிகள் நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

எண்சீர் விருத்தம்

1642. ஆடரவம அரைநகசைதத அணணலமுககட் பெருமான
ஆகமஙகள சுருதிகளோ டாராயநது தெளிநது
நாடரிய பரமபிரமம பரசிவனே யெனறு
நாதாநத சிததாநதம நவிலகருணைச சூதன
வீடமலாக கருளசிவனமான மியததிலொரு காதை
விளமபினனம புலனகளையும வெலமுனிவாப
[பாாததுத
தோடலாபொற றுணாசிவனதாள தூஉயபபரவு
[துறவீா !
சொலகெனினுங கேணமினது துகளதீரோா
[கதையே. (1)

விராகன் முதலியோா செய்த சிவத்துரோகம் (கதை)

1643. விரவுபொழில உலவைமஙறலைகளவிரத தகலவான
வெளிமுகடு நிணியிருளின மிகுநிசியிற பொதுளக
குரவுமுத லியலிணாமொல விதழமுறுககு விரிததுங
குறுநதுளிதேன பிலிறறமநதக குளிாகாறறு
[விசிறப்
பரவுசுழல விழிமடஙகல மரவுரிக ளுரிததைப
பசிததிஙக ளனததுயரப படுவரெனறு துறவோா
வரவுகுறித ததரினிடை வதிநதறவோா தமககு
வழஙகியிடும புகழபடைதது வருஙகலிங்க
[தேயம். (2)

1644. பைஙகமைவிற குனிததுமலாப பகழிசொரி கிளைபப
பரிகடவு மதனனெழில பழிககுமர சிளஙகோத
துஙகமத கரடகவுள களிறறெருதத துதிததுத
தோரணவீ தியிறபவனி சூழவரக கேளாச

1642. சொலகெனினும—சொலகேன இனனும.

1643. ஐப்பசித திங்கள்—ஐப்பசி மாதம்.

1644. மூனறும்அடியில மஙகையா பந்துமுதலிய விளையாட்டு வகைகள் கூறப்பட்டன,

செஙகைவரிப பநதுகழல அமமனையுண டாட்டுந
தெணணீரு சறகுரவை தீர்நதுவளளை தணநது
மஙகையரா யஙகொடெடிரா கண்டுகுவைகுவையாய்
மணிககடகளு சொரிநதவளம மலிகடக நகரே. (3)

1645. அங்கண்மகிழ குரிசிலருட் குமரனபேர் **விராகன்**
அமைசசனருள புதலவனபோ **சுதந்திரன்**மற றரசன
இஙகிதனுசொல புரோகிதனமைந தன**சுனந்தன்** வாயில
இருநதுபுரப போனகுமரன **சுகுந்தன்**இவா நாலவா
தஙகளிற றங களிறகேண்மை யாயொருவாக கொருவா
சாாநதுசம வயதாகிச சகலகலை நூலும
பொஙகுமுளங களிபபவியற கழகமிசை யோதிப
புகனறவவ ரவாகருமம போறறினரா தரிததே. (4)

1646. நீததியநல தானதரு மமாரியக கருதும
நேயமுளோா தீாததயாத திரையிலொருப் பட்டுப்
பததிகொடு தநதையரைப பணிநதனுககை பெறறுப
பரவியளப பருநதனஙகள பரிநதுகொண்டு
[செனறே
எததிசையும புகழகடக நகரடுதத **சுவரம்**
எனுமபெயராங கிராமததில எயதிஅறறை இரவில
அததியுரி புனையீசன ஆலயததிற புகுநதே
யஙகொருவாக கொருவரடுதத தடுததுரைதது
[வதிநதாா. (5)

1647. வரிசிலைககை அரசுபுதல வனதிருககோ யிலிலும,
மநதிரிசேய சிவயோகி மடததிலும, நன னீதி
பிரிவுறசசொல புரோகிதனசேய விபுதசிவ பததன
பிறஙகுமனை யினும, வாயில பிரியாது புரபபோன
வரிசைபெறு புதலவனணணல ஆராமந தனிலும,
வதிநதுமறறை யோாமனையின மகிழநதடிசில
[நுகாநது
பிரிவினமறறை வைகலெழு காலைவேற றூரில
படாவழியில **கவுதம**னும பணணவறகண
[டனரே. (6)

1646. **அநுக்கை—அனுக்ஞை—அனுமதி,**

1648. விழைவினுடன் இவர்களொரு நால்வருஞ்சென்
[றிறைஞ்சி
வினையமலக் தீர்த்தயாத் திரைகுறித்துத் தொடர்ந்த
பழவினைகள் பற்றறுப்பான் புறப்பட்டோம் என்று
பகர்ந்தனர்மற் றவர்களமுகம் பார்த்திறைவி
[தனக்குந்
தொழுதகுமெய் வரமுத்வு கேதார விரதஞ்
சொற்றஅருந் தவம்புரியுங் கவுதமா முனிவன்
மழவிடையங் கணற்கெல்லீர் அறிவின்றி மதத்தால்
வந்திழைத்த துரோகத்தால் மாலையிற்போம்
[உயிரே, (7)

1649, அருமறையா கமமுணருங் கவுதம சிகனே !
அடியோங்கள் செய்தசிவத் துரோகமெனக்கொல்
[எந்தக்
கருமமத் ஞலுயிர்விட் டகலுமவை தெளியக்
கழறுதியென் றவர்கேட்பக் கவுதமனகட்
[டுரைப்பான்
குரிசிலருள் குமரநீ ரெனனலமழ விடையோன்
கோயிலவதிந் தனைகேசங் கோதவிழ்ந்த தத்ஞல்
நிருமலனசந் நிதியிகழ்ச்சி யானது,மந் திரிசேய
நீத்திடுதாம் பூலமட் நிலையஞ்சோர்ந் ததுவே. (8)

1650. தெளியஅறி வுணர்வருபு ரோகிதனசேய் தெணணீர்
சிவபத்தன் இலலிடைக்கொப் பளித்திடத்தீ ராமல்
விளியவரு சிவபத்தன் செஞ்சரண மலர்த்தாள்
மிதிக்கப்பட் டது, வாயில் காப்பவனசேய அறுகால்
அளியமர்பன் மலர்கமழ்கண ணுதலார் மத்தின
ஐவிழுகோ ழைகள்நாசி யவைசிந்தி உமிழ்ந்த
துளியடைந்த தாலிகழப் பட்டது, நால் வருஞ்செய்
துரோகத்தாற் கொடும்பாவந் தோற்றியதென
[றனஞல.

1648. போமஉயிரே—உயிர்போம (என்ளூர).

1649. சென்னல்—கேற்று. கேசம்—தலைமயிர்.

1650. ஐ—கபவியாதி.

1651. வளமலிசோற் றுத்துறை மா யேச்சுரபூ சைக்காய்
வளர்கதிரமல கியசெஙநெற பயிாகுளகி னுக்காக்
களவிலத ரடைபடிறு வடிவுகொளச சேதாக
கருதிவிடுத திடுகொடிய விபபிரனை முனிநது
துளவுகமழ புயபபுததேட காளாகி முககட
சோதியடி யரைபபழிததுச சொலறகருமா
[நிரயத(து)
அளவிலபல காலமுழைதத திடவெனறு சபிதத
அருமுநியைத தொழுதிதனல ஆவதெனனென
றகனறா. (10)

1652. அககணமன னவனகுமரன சிரததருநோய விளைநத(து)
அமைசசனமகன மணிககளததில அடைபபனமற
[லியைபபோல
ஒககலநெருக கியதுபுரோ கிதனமகனநா நழுவி
உடனவெளியிற புறபபடடே உடனறதுமன
[வாயில
திககிலிருந திகலகாபபோன சிறுவனெடு மூககிற
செஙகுருதி பிரளயமாயச சிவிறியெனச
[சொரிநத(து)
இககொடிய நாலவருயி ரிறநதனாஜ தெனபபோய
எரி நிரய நடுபபுறமவீழந திடாபபடுகின
றனரால. (11)

1653. அறைகழறகாற குரிசிலமகன முடிதனிறகா ரீயம
அழலுலையிற கொதிததெழுக அறககாயசசி வாககி
முறைமுறைசெற றுதிரமெழச சிரமபலகண டமதாய
முடஙகிடவாள கொடுததடிநது மூளையிலவெவ
[வழலநீா

1651. சோற்றுததுறை—திருவையாறறுககு அருகில உளள ஒரு சிவஸ்தலம; தேவாரமபெற்றது. குளகு—விலஙகின இலை உணவு வடிவுகொள அச சேதா. சேதா—சிவப்புப்பசு.
இசசெயயுளிற் குறிதத கதை "கௌதம பசு நியாயம்" எனனும உலக வழககுககு ஆகாரமானது. இவ வரலாறறுக குறிபபைக சிவ மகா புராணம, சிவரகசியம எனனும நூலகளிற பாாகக. [அபிதான சிநதாமணி].

1652. களததில அடைப்பன—நெஞ்சடைப்பு நோய். சிவிறி—நீாவீசுங கருவி.

1653. கொப்பளிதத அா்த அனனியன், காராசம்—இருப்புச சலாகை.

நிறையவொழுக கிடபிறைவெண பறறூதா வருநத
நெருககி,மறறை யோனநாவில நெகிழசசெம புருக்கி
உறநிறைததுக, கொபபளிததவ வனனியனடல
[லுகுததே,
உருககுநா ராசமறறை யோனமூககில
[அறைநதாா (12)

1654. அநதோ! இப படியிவைக ளாதியவ ரவாககே,
அனநதசதம வருநதுகினறூா அளபபருகா லஙகள
நொநதோல மிடடலறு கினறூரோ கடடம
நுவலிவாமுற சனனததும நோககுபிதா வவனைத
தநதோனமற றவனதநதை யிபபடியன னையருந
தணடாவெந நரகினிடைச சாாநதுபதை பதைததுச
சிநதோதை வருததஅயா கினறனாமற றிவாககுச
செயுஞசாநதி யெககாலஞ செபபுதறகிங
[கிலேயே. (13)

1655. அனனியாரிப படியனநதா வசனததால நரகில
அரநதையுறு கினறன ? தையமிலே யெனறு
துனனியசெஞ சடிலமுடி நநதீசன உரைககத
தொழுதுசதா னநதனமலா தூஉயபபரவி
[உரைபபான
உனனியமான மழுதரிததோய! இககதைகள கேடடென
உடலனைததுங கமபிதது துளமுருகிற றெனறுன
மனனியசக கரமுமுடையோன ஆதியபண ணவரும
மனமெமககும அபபடியே மறுகியதென
[றனரால. (14)

1656. அனைவரையும நநதிகுறித தறைகினறுன எமககும
அபபடியென றுலநுஙகட காவதுவும வியபபோ
நினைவினெடுத துரைககுமெப பாதகஙகட கெலலாம
நினமலனதன தெரிசனமே நிகழததியிடுஞ சாநதி

1654. அனந்த சதம—பல நூறு (தண்டனை). ஓ கட்டம—ஓ-இரக்கக் குறிப்பு. சிந்தோதை—சிந்து—ஓதை— கடலபோனற ஆரவாரம்.

பினையிதனைத தவிரவே ரெனறுமிலலை யெனறு
பெடபினுட னிவருடனபோயப பிஞ்ஞகனபா
[லடைநதான
நனைகமழதண டுளவனயன முதலியபுங கவாகள
நமபனையுங கெளரியையும நயநதிறைஞசித
துதிததாா, (15)

1657. ஐநதுபுலன வெனறசதா னநதமுனி மடங்கல்
ஆசனததில இருநதருளும அணண லுடனா
[உமையை
வநதனைசெய திருகரஙகள கூபபுபுநின றனன அம
மாமுநியைக கூனமுகசசோ மனைசசடிலத தணிநத
எநதைகரு ணைககடைககண நோககிமுநி வராதம
ஏறே! கேட டிடவேணடும எனறவைக ளனைததும
புநதிமகிழந தெமதுகணங கடகரசாம நநதி
புஙகவனபாற கேடடனையோ புகறியெனப
[புகனறுன, (16)

1658. கணணுதலிப படியுரைதத கருணை மொழி கேளாக
கஞசமலாக கரஙகூபபிக காதலினமா முநிவா
அணணலசதா னநதனமுககட பெருமானை நோககி
அடியேனவந தடிகளமுகத தனைததுஙகேட
[டதுபோல
எணணினவை யாவுமகிழ நநதீசன முகததால
இனபமுறக கேடட னென றிசைததிறைஞசி,
[வழுததிப
பணணவனதன அனுமதியால விடைகொடயல
[தணநது
படாநதனனமா லயனவிணணோா பணிநதுபுறப
[படடாா. (17)

1659. பிரமபுகொடு நநதீசன பிஞ்ஞகனபே ரருளாற
பிறழநவ மணிகுயிற்றும பெருவாயி லடைந்தான்
வரமபிலகரு ணைககடலாம நநதீச னருளால
மாலயனு தியதேவா மனனுசதா னநதன

விரும்பியவ ரவரிடனுசென றனாகளென்று சூதன
விளம்பககேட டருள்முனிவா மீளவுஞசு தனையா
தரமபெருக வழுததுபுகேட கினறனாமா நிரயந
தனிலவருநது வோாகாதை சாறறுதியென
[றனரால.(18)

அத்தியாயம் 60.

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடாசசி

சோம சன்மன் முதலியோர் கதை.

முனிவாகள சூத முனிவரை நோககி ' அறிஞாகளாகவும முனிவாகளாக வும் அடியாாகளாகவும உளளவாகள் அறியாது சிவததுரோகம செயதால் நரகமுணடோ ?'' எனறு வினவினா. அவாகளுககும உணடு எனறு சூத முனிவா சொலகிறாா

சோம சனமன், சிவ சன்மன் கதை.

சோமசனமன, சிவசனமன எனனும அநதணா இருவா மறை முதலிய வறறை நனகுணாந்தவாகள் அவாகள இருவரும் ஒரு முறை சிவபெருமான ஆலயததிறகுச சென்று வணஙகி வலம வரும்போது சோமசன்மன நடை வேகக காறறால ஒரு திருவிளககு நினறு விடடது. இதைச சோமசனமன் பாாககவிலலை. சிவசனமன கண்டு சோமசனமனுக்கு உரைததானே ஒழிய அவாகள் அவ விளககை யேறறவிலலை ; அதனால அவாகளிருவரும இறநத பினனா நரக வேதனையில வருநதுகின்றனா.

புண்ணியசன்மன் கதை.

புணணிய சனமன எனஒருவு சிவ பகதன ஒருநாள் சிவலிஙகததின அருகில உளள ஒரு விளககைத தூணடினபோது அவன ககததிலே நெய ஒட்டியது. அநதப் பாவததால அவன இறந்த பிறகு நரகததில அளவில்லாத காலம் இடாப்பட்டு நாயாயப் பிறநது வருநதினான.

சுமதி கதை.

சுமதி யெனனும் சிவயோகி யொருவா பொற்குவை பல திரட்டித் தந்து சிவபெருமானுக்கு அபிடேகம் அருசசனை யாதியவறறைச் செய்துவந்தாா.

அவா ஒரு நாள் சிவபெருமானுககு இளநீரபிஷேகம் செய்தபோது அபிஷேகம் ஆன பினபு எடுதது எறியபபட்ட இளநீரின ஓட்டிலிருந்த சாரததைத தினறு விட்டதறகாக அவா இறநதபினனா நரகிலே அமிழததப படடுப் புழு முதலிய வறறால் அரிககப பட்டாா.

ஒருசெட்டி கதை

முருகவேளின் திருக கோயிலில ஒரு செட்டி நாடோறும் பல திருவிளக கேறறி நீஙகாமல் வழிபாடு செய்து வநதான. அவன ஒருநாள கோயிலில தழைதது வளாநதிருநத புளிப்புக கீரை சிறிது கொணடுபோயச சமைததுத தினறு விட்டான. அநதப் பாபததிற்காக அவன எரிவாய் நரகததில் இடாப பட்டான.

வச்சிரதந்தன் கதை.

வசசிரதநதன எனபவன இயமம முதலான யோகப பயிற்சியிற் சிறந் தவன. அவன செவிடன. அவன ஒருநாள சிவன கோயிலிற சிவநிநதை புகலபவனுடன இருநத பாவததிறகாக நரகஞ சோநதான்.

பாரதன் கதை

பாரதன எனனும பெயரையுடைய ஒரு சநநியாசி முககட பெருமான திருமுன துயினற ஒருவன மேல இடறி விழபபாாததான. பிறகு, அவனையும எழுபபிச சிவதரிசனம செயவித தகனறுன. அவன இறந்தபிறகு காலதூதா நரகில் வதைபபிகக வருநதினன.

ஆகையால், யாவராயினும சிவததுரோகம செயதால நரகம கிடைப்பது உறுதி ; சிவனடியாராக இருநது சிவததுரோகம் புரிவோா நரகததிற் சிவத துரோகததைக் கழிததபிறகே சிவனடி சோவர். சிவததுரோகஞ் செய்தவா செயலைக கேட்கவும கூடாது ; சிவததுரோகம செயதவா பககலில இருத தலும கூடாது.

இவ்வாறு சூதா கூறியது கேட்ட முநிவாகள் சிவத்துரோகம கேட்ட பாவந்தீர ஐநதெழுததையும ஓதி, உளததிலே உமையொருபஙகனை வழுத தினா. சூதமாமுநிவரும உரைதத பாவநதீர அவ்வாறு செயதார்.

பின்னர், முநிவாகள் சிவபெருமானை அருச்சிப்பதால் வரும் பெருமையை இயம்புகவெனச சூதமுநிவரை வேணடினா,

அத்தியாயம்—60

சிவத்துரோக நரக வேதனை—தொடர்ச்சி

சோமசன்மன் முதலியோர் செய்த சிவத்து ரோகம்

எண்சீர் விருத்தம்

1660. சருகுநுகா அருமுனிவா எவரும ஈசன
சரணமலா கருதிவிழி ததுமபு தெணணீா
பெருகவுரை குழறமயிா பொடிபப நீறு
பெருமணியக கமபுனைகு தனைபபாாத துளளம
உருகமுக மனபலசொற கூறி யெநதாய!
ஒளிறுபடை யரசனமகன முதலினோாகள
செருகுமதா தனனிலுட னறியா திபபோ
செயததிலை அருநரகனு சோநதாா எனறுய. (1)

1661. அறிஞாகளாய முனிவாகளாய முககட கோமான
அடியாகளாய இருநதோாகள அறியா தெததாம
வறிதிழைதத கருமஙகள தமககு மீள
மறறுமவா அனுபவிகக வருமோ? வாதை
பிறிவறசசெய யருநரகம உணடோ? ஈது
பெருமானகண டனையோ? கேட டனையோ?
[எஙகட(கு)
உறுதிபயக கபபுகறி யெனனசசூதன
உணமைபெற யாவையுமே உரைகக லுறறுன. (2)

1662. அநதணாகாள! எலலிருங கேணமின தககோா
ஆதிமழ விடையோனுக கடிமை யாகி
வநதவருங கடலவிடமுண டிருணட கணட
வள்ளலுககு ஞானததால அஞஞா னததால
எநதவித மாகிலு மடாது கனமம
இழைததிடிலக கருமததுக களறில எனறும
தொநதமுறும அனுபவமுன கணடோம பினனா
தோறறுபசு கனமத்துக கிலலை யமமா. (3)

1660. இப்போ—இப்போது.

1661. அறியாதே—தாம்—வறிது—இழைத்த.

சோமசன்மன் சிவசன்மன் கதை

1663. **சோமசன்மன் சிவசன்மன்** எனும்பேர் பெற்றுத்
தொழுகுலத்தோ ருமறையா கமநூல் அங்கம்
பாமருவு சகலகலை தெரிந்து தக்கோர்
பலவறிந்தோர் திடவிரத பாலரோர் நாள்
தேமருவும் இதழிவனை சடிலப் பெம்மான்
சேவைசெய் யென்றுசிவா லயத்திற் போகி
ஏமவுல காக்கிறையாஞ் சிவலிங் கத்தை
எதிர்நோக்கிப் பூவில்வீழ்ந் திறைஞ்சிப்
[பின்னும். (4)

1664. **து**திசெய்திரு வருமாக வலஞ்செய் போது
சோமசன்ம னங்கமிசை தோற்று காற்றுல்
விதித்லைகிள ரியஇறைசந் நிதியில் தீபம்
வீந்ததவன் கண்டிலன்பின் மேவிக் கூட
வதியில்வரு சிவசன்மன் கண்டும் முன்போம்
மறையோனுக் குரைத்த தல்லால் மறுகா லுஞ்சந்
நிதியில்விரைந் துடன்தீபம் தானேற் றும்ல
நேயமொடு வலஞ்செய்து நீங்கி னுரால. (5)

புண்ணியசன்மன் கதை

1665. **இ**ருவரும்பின் சிறிதுநாள் சென்ற பின்னர்
இறந்தனாமற் றவர்கள்நர கிடையில் அந்தோ
பருவரலுற் றிடுதுயரிவ் வளவே யென்று
பார்த்தெனக்கு மெடுத்துரைக்கப் படாது
[கெட்டேன்,
ஒருமையுடன் பின்னரும்புண் ணியசன் மாவென்
ருெருசிவபத் தன்சிவா லயத்தி லோர்நாள்
அருவுருவாம் சிவலிங்க முகக்கட் பெம்மான்
அருகொளிர்தீ பந்நாசம் ஆகும் போது, (6)

1666. **சி**றுவிரலில் நுகிர்நுதியால் தூண்டச் சற்றே
சென்றுகிரிற் புறந்தயிலஞ் சேர அன்னேன்
இறுதியில்கக் கணம்புரியட் டகத்திற் கொண்டே
இயமபடர் நரகத்தெண் ணிலாத காலங்

1664. வதி—வழி.
1666. புரியட்டகம—சூக்குமதேகம், கன்று வீழ—கன்றிப்போய் விழ.

கறுவியெயி றிதழதுககிக கடிநத மிழததிக
காயநதனாபின சுருணடவால கனறு வீழ
முறுகுசெவிச சுணஙகனுய அனநத சென்மம
முரிதிரைபபாா மிசையுதிததது முறறும னொநதான.

சுமதி கதை

1667. **சுமதி**யெனுமபெயாகொளசிவ யோகி எஙகும்
தொடாநதுசெலலிந தியமடககும துறவி கொனறை
கமழசடில நாயகறகென றிரநது செமபொன
கணிபபிலபொற குழைகுழையாயக கட்டி நாளும
அமலசிவன அருசசனைககெண அனைததும நலகி
அபிடேக நிமிததியமே யாக வாஙகி
இமகரனதெள அமுதனைய நாளிகேர
இளநீரை அபிடேகம இறைஞசிச செயதான. (8)

1668. **எ**டுததெறிநத கோமபையிலுள ளிருககுஞ சாரம
என்றேனுங கநதமுநி இறநத போது
கடுததுமிழவெம பொறிசிதறு சூல மேநதிக
காலபடா பாசததாற கட்டிச செநதீ
மடுததெரியும அருநரகத தவனை வீழததி
வசசிரவாற புழுவெரிகக வருததிப பினனும
அடுததநர கஙகளனைத தினுமவிட டாாகள
அநதஇடா எடுததுரைகக அரிதா மனறே. (9)

ஒரு செட்டி கதை

1669. **தெ**னறலதவழ மலயமுனிக கருளும எநதை
செவவேளா லயததிலொரு **செட்டி** யெயயால
நினறுகடா விடுபலதீ பஙக ளேறறி
நிததியமும வலமபுரிநது நீஙகா தஙகண
துனறுதழை குழைததசெவவி ஆமில சாகம
துணைககரததால மிகபபறிததுச சுமநது போகி
எனறுமனை புகுநதனனபின இறநத காலை
எரிவாயவெங நரகிலவிழுந திடாபபட டானல. ()

1668. கோமபை—தேஙகாயின ஓடு. நுகரு—உணணும.

1669. ஆமில சாகம—புளிபபுககீரை. ஆமிலம—புளிபபு.

வச்சிரதந்தன் கதை.

1670. **வச்சிரதந்** தப்பெயரோன இயம மாதி
மருவியச மாதியாநதம வாயு வாஙகி
உசசியள வுஞசுழுனை யூடு விடடே
ஓஙகுவிநது நாதஙகண டுணாநத யோகி
அசசினமுத லானவொலி சிறிதுங கேளா
அருளுசெவிடன ஆகையினால அமலன் கோவில
நசசுநிநதை புகலபவனபால அடுதத பாவம
நரகததில வீழநதயாநதெநத நாளும நொந்தான. ()

பாரதன் கதை

1671. **பாரத**னென னும்பெயாகொள சநநி யாசி
பணணவனசந நிதிமுனகண் படைகொண டோனை
நேரிடறிக கடநதுபயந தெழுபபிக கூட
நெடடுரப பாவியையும நிமலன தனனை
வாரமுடன தெரிசிபபித தகனறான அநத
மாபாவத தாறகொடிய மறலி தூதா
கோரநர கததினிடை அமிழததித தீராக
கொலைபுரிநதாா படுதுயரம கூறற பாறறே. (12)

1672. இநதியஙகள செயித துவரு முனிவ ராலும
ஏறறரிய யோகியெனறும இருநதோ ராலும
அநதணரா கியததகதோ ராலும ஞானம
அறிநதோாக ளாலுமனுத துணைய தேனும
சிநதைமொழி காயததாற சிவதது ரோகம
செயயவொணு தாலயததிற சிவறகு கநதோா
எநதவித மாகிலுஙகுற றஙகள செயதோா
எரிநரகில உழபபாபினவீ டெய்து வாரே, (13)

1673. **அ**ருமுனிவீா! ஆகையினுற சிவதது ரோகம
அறிநதுகேட் கவுமொனறு ததுசெய தோாபால
மருவியயல வதிநதிடவும ஒனறு தெனறு
வாயமைபுகல சூதமுனி வரனசொற கேடடுப

1670. நிந்தை புகலபவனுக்கு (அடுகது) அருகில் இருந்ததால் வந்த பாவம்.
1671. கோயிலில் தூஙகி சிவாபசாரம செயதவனைப் பாாததபாபம், நெட்டுரம்—நிட்டுரம்—கொடுமை,

பொருவரிய மகாமுனிவர் எல்லோ ருந்தம்
புந்திநடு நடுங்கியுடல் பொருக்கென றேங்கும்
வெருவவிதிர் விதிர்த்திடவே கம்பித் தாகம்
மெலிந்துபரு வரற்கடலுள் வீழ்ந்து சொல்வார். ()

1674 பன்னரிய சிவத்துரோ கங்கள் தம்மைப்
பரிகரித்தன் னியமாகப் பலன்கள் நல்கும்
உன்னரிய தவமில்லை இந்தக் காதை
ஒருமித்துக் கேட்ட தற்காய உரைக்குஞ் சாந்தி
தன்னிகரில் சிவபஞ்சாக் கரமே யென்று
தாங்கள் செப்பத் திதயமலர்ச் சரோருகத்தின்
மின்னிகர்சிற் றிடையுமையை இடப்பா கஞ்சேர்
வெள்விடையோன் தனையிருத்தி விரும்பி
[னரால். (15)

1675. முற்றுமுணர்ந் திக்கதையை யுரைத்த சூத
முனிவரனும் மணிநாவால் மொழிந்த பாவந்
குற்றமற ஐந்தெழுத்துஞ் செபித்து ளத்திற்
குரும்பைமுலை உமையுடனே கூடத் தண்டா
ஒற்றைநுதற் கட்பெருமான் தனையே வைத்திங்
கோதருமா முனிவரன்முன் உரைத்தான்
[அப்போ(து)
அற்றமில்சீர் முனிவராம் ளவுமே யீசன்
அருட்கலைமான் மியத்தினைவிரி அறைந்
[என்றார். (16)

அத்தியாயம் 61.

சிவ பூஜை மான்மியம்

சூதமுனிவர் சொல்கின்றார் :

சத்தியைவிட்டுப் பிரியாத சிவபெருமான் சர்வசங்கார காலத்திற்குப் பின்னர், உருத்திரன், திருமால், நான்முகன் ஆதியோரைப் படைத்தார். பிறகு, தேவர்கள், கணங்கள், முதலிய சகம் அனைத்தையும் படைத்தார். பின்பு வேதாகமங்கள், புராணங்கள், சாத்திரங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. அரி, அயன் முதலோரைப் பார்த்துச் சிவபெருமான் "பத்தி செய்வோர்க்கு முத்தி

1675. தண்டா—நீங்காத.

யளித்தற் பொருட்டு நாம் இலிங்கத்திலே எப்போதும் இருப்போம். சிவலிங்க பூஜை அதிகபலனைத் தருவது. மணி, பொன், வெள்ளி, சிலை, மரம், மண், சந்தனம், இரதம் இவைகளில் இலிங்கம் அமைத்துப் பூசிக்கலாம். கேதாரம், காசி, ஸ்ரீசைலம், காளத்தி, திருவாலங்காடு, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், தில்லைச்சிற்றம்பலம், குடபகோணம், திருவிடைமருதூர், திருவாரூர், மதுரை, சேதுராமேசுவரம் ஆதிய பல தலங்களிலும் தேவியுடன் நாம் வீற்றிருப்போம். ஆதலால், நீவிர் யாவரும் சிவலிங்க வழிபாடு செய்யுங்கள்" எனக்கூறி அருளுருவாய், அண்டபகிரண்டமெலாம் நிறைந் திருந்தே மறைந்திருக்கின்றார். அவர் கயிலை, மந்தரம், மேரு, சக்ரவாளகிரி, சிவலோகம் ஆதிய இடங்களில் வீற்றிருந்து அடியார்கட்கு எளியவராய் எவர்க்கும் அருள்புரிந்து ஐந்தொழில் நடத்திக் கணங்கள், உமையாள், வேலன், கணபதி தம்மைச் சூழ வீற்றிருந்து திருவிளையாடல் புரிந்து நிற்கின்றார்.

இப்பெருமானைத் திருமால் முதலான தேவர்களும், இருடியர்களும், தவத்தினரும், விரும்பிய இன்பம் பெறச், சிறந்த தலங்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் சிவலிங்க வடிவில் உமையம்மையுடன் பதினாறு உபசாரங்களால் அன்புடன் வழிபட்டுப் பூசித்து அவன் திருவடி நீழலாம் வீட்டின்பத்தை அடைந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 61.

சிவ பூஜை மான்மியம்

அறுசீர் விருத்தம்

1676. கேவலம் மைந்தர்கள் யாதொரு நன்கதை
கேள்வியி லும்பரமெய்வி(டு)
ஆவ லுடன்பெற வேயருள் கின்றது
ஆகம நன்சொலி னால்
பூவல யங்கதி சேரவ ருஞ்சிவ
பூசை விதந்துறவோர்
காவலன் என்றிடு சூதன் மகிழ்ந்தொரு
காதை அறைந்தருள்வான். (1)

வேறு

1677. ஓங்குபரை யாகவரு சத்தியயல்
நின்றுளம் உவந்து பிரியா(து)
ஆங்கவை தெரிந்திட விரிந்துதன்
இராமுழுதும் ஆடல் செய்தபின்

நீஙகியுத யமபரவு காலையினமுனன
போலுளம நினைநது பெருநீா
தாஙகுசடை சூடிறை படைததிட
மதிததுறு சகநத னையுமே. (2)

எண்சீர் விருத்தம்.

1678, நறபரநம பரஞசோதி யகணடாகா ரமதாம
ாசிதா னநதசிவன சாறறுபல அணடம
அறபுதமாம ஆறுவகை அததுவிதத துணிலை
யாகவுணா கஙகுறபத தளவிலவை யனைததும
உறபவிதத தபரிமித வடிவுகளா நததன
உயிரினினறு முததொழிலும உவநதுபுரிந
[தருளவான
சிறபரனு முருததிரனதனை துளபமணி மாயோன
திசைமுகனென றெனபபடுமுத தேவருமவந
[தனரே. (3)

1679, உருததிராமா திருநகணஙகள பிரமதநகணம பினனும
ஓஙகுபிாம தாதிபாவான உலகளநத அகடு
பெருததவுடற பூதஙகள பூதகண நாதா
பிறஙகுமிமை யோரசுரா பிலவாயமுள எயிறறே(டு)
உருதமெதுமா உரகரிரு டியாகணநதென புலததோா
உரைபபருபல பூதஙகள ஓஙகுசகம அனைததும
திருததகுசிற பரையுடனே சிறநதுவினை யாடடாயச
சிவனசுதத மாயாதி திரிவிதததாற படைபபன ()

1680. பொறியரவம அரைககசைதத புஙகவனஎங கோமான
புணணியசற குருவாயததன புநதியினஎப போதும
பிறிவறமல கியவேதா கமஙகளபுரா ணஙகள
பினனருஞசாத திரஙகளபல பேதவிதம அனைததும
எறிதிகிரிப படைசுமநதோன பதுமமலாக கடவுள
இருடியாபுங கவாசிறிதிங கியமபதிகா ரிகடகும
அறிவுறுதத ஓதுவிததவ வரியயனு தியராம
அமரரைததண டமபுரிநதே அருசசியுமென
[றனனுல. (5)

1679. பிரமத கணம்—சிவகணம்,

1681. பினனாமுககட கோவுரைககும அரியயனு தியரைப
பெடபினுட னேகடைககட பேறருளிப் புகலவான
உனனரிய சிவனசதா சிவமாயேச சுரமென(று)
உரைததருளும மூாததிகளில ஒருமையொடே
[அருளப
பனனருஞசீாத தணடுளவோன அனமுயாததோன
[தேவிா
பததியினுல எமைபபூசை பணணுமினபா
[விதமே. (6)

1682. நுஙகள தமக கதிகார மளிககுதுமென றதறபின
நுணணுணாவா மணிவணண னுதியாவீழந
[திறைஞசிச
செஙகைமலா கூபபுபுநின றுடலவளாதெதென புருகச
செபபினாகள பகவானநித தியபரிபூ ரணனும
தூஙகமறை யாகமததிற புருகூத னெனறுந
நாயயபுரு டுதனெனறுஞ சொலககேட்டோம
[எநதாய
எஙகளுககெவ வுருவாலெப படிபூசை செயபபட
டிருபபைபுகல சகலவுரு எடுததவனும நீயே. (7)

1683. விணணவாகள தமபெருமான! வேதஙக ளோதமும
விசுவரூ பனபொருடடு விளமபிடுஞசங கரனும
அணணலவை தனிலெநத விததாறசிற றடியோம
ஆதரவால எவவுருவை அருசசிததே அநதக
கணணுதலின அருளதனககுப பாததிரபூ தாகளாயக
கடிதுபெறு வோஞசகததிற காவல!சொல
[லெனவே
பணணவனசொல வானெநத மூாததியிலும எவரும
பரிநதுபூ சிககவெளிப படடருளவோம
[எவையும. (8)

1681. இசசெயயுளில ஒரு அடி குறைவு;

1684. புததேளிர் காள!அதிக பலமுளதி லிஙக
பூசகர்ககுக் கதுமெனவே புந்தியிலவேண் டுவன
விததார மாகநா முபகரிப்போம இலிஙக
விசசுவமூாத் தியையெனறு மேவினமந திராதி
ஓததேறு கிரியைகளில லாமலவெளிப படடே
ஓஙகுபததி புரிவோாகட குயாமுததிப பொருடடுச
சிததாக வேபீட இலிஙகததெப போதுந
திபபியநிட களசகள திருவுருவாய உறைவோம. ()

1685. எனறருளுமம அணணலமுனம பைநதுளவோன ஆதி
யிமையவரேத திசைபபரெநதாய இயமலிஙகம ஏது
தனறுணேயோ டாதியநத மிலலாநீ யிலிஙகி
தாஞுக் இருநததெனகொல சாறறுமிது தனககு
ஒனறுபவி தேதெனறு தெளிநதுணரும பொருடடால
ஒருவகையா லேயமற வுடனகாடடு குறியே(து)
அனறொருநால வாககுவட நீழலிருந துரைததோய
அவவிலிஙகம ஈதெனறே அடைவிலவிரித
[தருளே. (10)

லிங்க லக்ஷணம்.

1686. அரனுரைககும இலிஙகபபோ அவவியததம அனநதம
அசரதுரு வஙகளகுண மதுதானெ னுமாந
தரைபடைததுக காததழிபப ததுவெமது லிஙகந
தனனுருவம நானகுபர விநதுபர நாதம
விரவபர விநதபர நாதமேல கீழாய
பேவபர விநதுவதன மேலபர நாதம
பரவிநது பரநாதம ஒனறினமேல ஒனறும
பறறேஙகா ரமபீடம பரநாத மிலிஙகம. (11)

1687. அரியயனு தியதேவிர ! நாதவிநது வடிவாம
அநதலிஙகத தெபபோதும அருளகொடுநாம
[இருபபோம
பரிவுடனே இலிஙகவழி பாடுசெயவோா வேணடும
பலமனைததும நனேரம பாலிததும மிழுவோம

1684. நிட்கள சகள திருவுரு—அருவுருவத திருமேனி.

1686. பரவிந்து, பரநாதம், அபரவிந்து, அபரநாதம,

பிரிவறவவ் விலிஙகததில அனுதினநாம உவந்து
பெருகுபூ ரணகலையாயப பேதமற இருபபோம
விரிவுடைய சகமனைததுந திலதயிலம போல
மேவுபிர ளயதமொனறு மிகுபடைப்பில
உணடாம. (12)

1688. அருமுநிவீர எமதுருவை வேதிலிஙக வடிவாய
அரவமுடிக கிடநதபுவி யதனிலுரைத திடுவார
மருவியவே திகையிலிஙகந் தனிலிலிஙகி யெனறே
வாரமுடன எபபோதும மகிழுநதிருபபோ
[மெனறும
ஒருமைமகொளளவை திகவிலிஙகம மணிககனகம வெளளி
யோஙகுசிலை தாருமணிந தொளிரசநதம இரதம
இருமைதரும இவைமுதலாம இலிஙகததிக கணமே
எலலீரும அசைவறவே எமைபபூசை செயுமே.(13)

1689. சுருதிசிவா கமவிதியில மடியறவெப போதுஞ
சோதிலிஙகத தெவரேனுந தொழுதருசசிக
[கினறோ
கருதரிய முததியடை பவரெனநத தானார
கணிபபிலவேள விகளிருநதெக நாலமுஞசெயப
[தவஙகள
அரிதினிலிந தியமடககல ஆதியெலலா மிலிஙக
அருசசனைகோ டியிலொனறுக காயினுமநே
[ரனறால
பருதியளப பிலகோடி யெனுமிலிஙக பூசை
பணணுமவற கொபபிலைமொம பாசவினை
[யிலையே. (14)

1690. அநதலிலிங கததிலெனறுஞ சதாசிவமெய கொணாநதே
அமாநதவெமைப பாவசுததி யாயமனவாக குருவால
வநதனைசெய தருசசிககக கடவாகளமூ வுலகின
வளாபிரமாண டஙகளினும மருவியவெவ
[விடததுஞ

சிநதைமகிழந தஙகஙகுத திலதயில மெனவுஞ
　　செழுமலரின மணமெனவுஞ சிவலிஙக வடிவாயச
சநததமு மரீஇயொனருய வதிநதெலலோ ராலும
　　சாறறுமறை விதிபபடிபூ சனைசெயயப
　　　　　　　　　　　　　　　　[படுவோம. (15)

1691. கேதாரங காசிசிததி நலகுபருப் பதஞசீா
　　கிளநதிடுதென கயிலைவடா ரணியமிகு காஞசி
ஆதார அருணகிரி பழமலைதில லைசசிற
　　றமபலததென குடமூககா ரமலஇடை மருது
காதாரு மதாவிழியம பிகையுடனு மெனறுங
　　கலநதுமன மகிழகமலா லயஙகதிசோ கூடல
சேதார வருமிரா மீசசுரமா தியபல
　　சிவதலமஅண டஙகளதொறுந தேவியுடன
　　　　　　　　　　　　　　　　இருபபோம. (16)

1692. ஆகையி னுலதணடுளவோ ருதியபுத தேளீா!
　　அமலவிநது நாதமா மவவிலிஙகத தெனறுந
தோகையுட னிருககுமெமமை விதிபபடியே யெனறுந
　　தூஙகலற எலலீருந தொழுதருசசித திடுமென(று)
ஓகையினே டுரைததுலகம அனைததினுககும பதியாய
　　ஓஙகொளியா கிய அணணல ஓலலையுரு மறைநதே
ஈகைவடி வாயிருககும அஙகஙகுப பலவாய
　　இருககுமணட பகிரணடம எஙகுநிறைந
　　　　　　　　　　　　　　　　திருநதே. (17)

1693. பரஞசுடராங கயிலைமா கயிலாயப பொருபபிற
　　பருபபதமாம மநதரததிற பசுமபொனமே ருவினில
நிரநதரசக கரவாள கிரியிலவிணடு பதமேல
　　நிமலமா கியசிவலோ கததிலஙகங கருளால
இருநதுபுரு கூதனுமாயப புருட்டுதனு மாகி
　　எலலோரும பூசிகக எவாககுமருள புரிந்தே
விரைநதுடனேந தொழில்நடததிக கணஙகளுமை
　　　　　　　　　　　　　　　　[எஙகோன
　　வேலனவிநா யகனுடனே விளையாடல
　　　　　　　　　　　　　　　　புரிநதே. (18)

1691. பருப்பதம்—ஸ்ரீசைலம்; வடாரணியம—திருவாலஙகாடு; பழமலை—விருததாசலம; குடமூக்கு—கும்பகோணம; கமலாலயம்—திருவாரூர்; கூடல—மதுரை; சேது ஆரவரும இராமேசசுரம.

1694. பின்னருவ ணக்கடவுள் ஆதியவிண் ணவர்கள்
பிறங்குமிரு டியாதவத்தோர் பெட்பினவ ரவர்கள்
உன்னருமபல போகங்கள் விழைந்தவெலாம் பெறவே
ஓங்கார வேதிகத்தில் உயர்நாத இலிங்கம
பன்னருதா னங்களநதி தீரங்கள் கிரிகள
பற்றுடனே உபசாரம பதினாறுங கொண்டு
மன்னுமைமா தொடுசிவனை அருச்சித்தே வேண்டும
மகிழ பதங்கள் பெற்றமலன் மலர்ப்பதவீ
[டடைந்தார். (19)

அத்தியாயம் 62.

சிவ பூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

விண்ணவர், முனிவர், எவ்வெத் தலங்களிற் சிவனை உமையுடன் வழி பட்டனர், எங்களுக்கு உணர்த்தி யருளுக என முனிவர்கள் கேட்கச் சூத முனிவர் கூறுகின்றார்.

திருமால்

திருமால் :—காசியிற் சிவனைப் பூசித்துக் காத்தல் தொழிலும், ஐந்தாயுத மும், திருமகளும், கருடவாகனமும் பின்னும் பல வரங்களும் அளிக்கப் பெற்றார். சிவலோகத்தின் கீழே வைணவபதத்தில இருக்கப் பெற்றார்.

பிரமன்

பிரமன் :—காஞ்சியிற் பினாகனை வழிபட்டுப் படைத்தல் தொழிலும் கலைமகளும், அன்னவாகனம் முதலியவும் தரப் பெற்று வைணவபதத்தின கீழ் இருக்கப் பெற்றனன். அந்த இடம் பிரமலோகம் எனப்படும்.

இந்திரன்

இந்திரன் :—ஸ்ரீ சைலத்தில் ஈசனை அருச்சித்து வானுலக ஆட்சியும், புலோமிசை (இந்திராணி)யும், ஐராவதமும, உச்சைச்சிரவமும, குலிசப்படை யும், கற்பகத்தருவும், காமதேனுவும, சிந்தாமணியும், கீழ்த்திசையரசும் கிடைக்கப் பெற்றனன்.

அக்கினி

அக்கினி :—அண்ணாமலையில் அண்ணலைப் பூசித்து அக்கினிகளுக்கு அரசும், சுவாகா தேவியும், ஆட்டுவாகனமும், சத்திப்படையும, தென் கீழ்த் திசை அரசும் பெற்றனன்,

இயமன்

இயமன் :—கேதாரத்தில் எம்பெருமானை வழிபட்டுத் தண்டமும், எருமைக் கடா வாகனமும், நடுவன் என்ற நிலையும் பெற்றுத் தென்றிசைக்குத் தலைவனானான். மற்றும் சுவர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும் புகவேண்டிய உயிர்களின் புண்ணிய பாவம் அறிந்து கூறும் சபையினரையும், கதிரவன் முதலான உயிர்கள் புரியுங் கருமத்தை அறிந்துரைக்கப் பதினான்கு எழுத்தாளர்களுக்குத் தலைமை பூண்ட சித்திரகுத்தனையும் பெற்றான்.

நிருதி

நிருதி :—கோகரணத்தில் நீலகண்டரைப் பூசித்து வாளும், அரக்கர் சேனையும் பெற்றுத் தென்மேற்குத் திசைக்குத் தலைமை கொண்டான்.

வருணன்

வருணன் :—திருவானைக்காவில் வள்ளலை வழிபட்டு மகரமீன் வாகனமும், பாசம் முதலிய படைகளும், கடலரசும் மேற்றிசைத் தலைமையும் பெற்றான்.

வாயு

வாயு :—காளத்தியில் மங்கை பாகனைப் பூசித்துக் காற்றின் தலைமையும், பல படைகளும், வடமேற்குத் திசை அரசும் பெற்றான்.

குபேரன்

குபேரன் :—சித்தேச்சுரத்திற் குன்ற வில்லியைப் பரவி வடதிசை யரசும், நவநிதித் தலைமையும், புட்பக விமானமும், இயக்கர் முதன்மையும், கதை முதலாம் படைகளும், சிவபெருமானது தோழமையும் அருளப் பெற்றான்.

ஈசானன்

ஈசானன் :—திருவாரூரில் எந்தையைப் பூசித்துப் பெயருக்கு ஏற்ப சிவ ரூபமும், படைகளும், விடைவாகனமும், பிற சிவசின்னங்களும் வடகீழ்த் திசை யரசும், அதிகாரம் முடிந்தவுடன் சிவனடி நிழல் வாழ்வும் வேண்டிப் பெற்றனன்.

சூரியன்

சூரியன் :—காஞ்சியிற் சூலபாணியைப் பூசித்து மறைமண்டலத்தில் தனி இருப்பும், எழுபரித் தேரும், நவக்கிரகத் தலைமையும் பெற்றுப் பருதி மண்டலத்திலே இருக்கப் பெற்றான்.

சந்திரன்

சந்திரன் :—கும்பகோணத்திற் சம்புவை ஆராதித்துப் பயிர்களுக்கு அரசும், நக்ஷத்திரங்களுக்கு நாயகனும் பேறும் பெற்றுப், பரமனுக்கு ஆபரணமுமாகிச் சூரியனுடன் மேருவை வலம்வரப் பெற்றான்.

கிரகங்கள்

இவ்வாறே செவ்வாய் (அங்காரகன்) திருவிடைமருதூரிலும், புதன் மதுரையிலும், வியாழன் (குரு பிரகஸ்பதி) சேதுவிலும், வெள்ளி (சுக்கிரன்) திருவாலங்காட்டிலும், சனி வேதாரணியத்திலும் பரமனை வழிபட்டுச் சோம சூரிய மண்டலங்களின் மேற்கே அருகிலேயிருந்து உயிர்களின் வினைகட்கேற்க அனுபவம் தரவும், வியாழன் தேவர் குருவாகவும், வெள்ளி அசுரர் குருவாக வும் இருக்கப் பெற்றனர்.

எழு முனிவர்

வசிட்டர் முதலான எழுமுனிவரும் (தில்லைச்) சிற்றம்பலத்திலே சிவனை வழிபட்டுப் பல நூல் உணரவும், நவ கோள்களின் மேல் நிலையிலே வாழும் பேறும், இறுதியிற் பேரின்ப வீட்டை அடையும் வாழ்வையும் பெற்றனர்.

அத்தியாயம் 62.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

எழுசீர் விருத்தம்

1695. முக்குறும் பெறிந்தே கருணையங் கடலின்
முளைத்தெழு சூதமா முனிவ!
மிக்கவிண் ணவர்க ளிருடியர் நூற்றுக்கண
விமலனை யெத்தலங் களின்முன்
மைக்கணர் துமையோ டருச்சனை புரிந்தார்
வழியடி யோங்களுக் கெந்தாய்!
இக்கணம் அவைகள் அனைத்தையும் விரித்தே
இயம்புதி அடைவிலென் றனரால். (1)

திருமால் காசியிற் பூசித்தது

1696. முனிவரர்! ஒருமை யுடனிவை கேண்மின்
மொழிகுதும் அளவிடற் கரிய
புனிதமெய்க் கடவுள் மணிவணன் நெடும்புப்
புரங்கைத் தெரித்தருள் பெம்மாற(கு)
இனியநல் லடிமை யச்சுதன் காசி
யெனும்மவிழுத் தகையநற் றலத்தில்
தனியனுய் வருடம் அளப்பருங் காலந்
தவமதி கோரமாயப் புரிந்தான். (2)

1697. மிடறுளே குமுறித தழுதழுத திடநா
வெளியசைந திடஇதழ துடிபப
உடலபதை பதைபப மயிாபொடித திடவோ
வுதிதெழ நாவிழந துளறத
தடவிழி புடைநீா பிலிறறவாய கலுழத
தறசெய லறபபர வசமாய
உடனெழுந திலிஙக மொளிாசதா சிவனை
ஒருமையோ டருசசனை புரிநதானா. (3)

1698. ஓஙகொளி வடிவாம இலிஙகமூாத தததில
ஒலலைகண ணுதலவெளிப பட்டே
ஆஙகபி டேகம ஆடடியெவ வுயிாககும
அளிததருள புரிதொழில கொடுததுப
பாஙகுசோ வைண வதது்வ பதமும
பலவரங களுமைநதா யுதமும
பூஙகம லஞசோ திருவுமபொற றுகிலும
புளளர சுஙகொடுத தனனுல. (4)

1699. அனறியும அகில சகமனைத தையுஙகாத
தருடியென றருளகடைக கணணுல
வெனறிசோ கருணை சிறிதளித தனனவ
வேலைகண ணுதலனு மதியாற
பனறிவெண கோடும ஆமையும வலைாநத
பணணவன பததினிற கீழாய
நினறிடு பதததில இருநதசை வறவே
நிததமூ வுலகையும புரநதானா. (5)

1700. கழுவவி ரொளிகொள நவமணி குயிறறுங
கனகதண டததினமேன முனஞசோ
பழுதற வளரெண ணிருகலை பழுது
பனிததிடக களஙகமவிட டகனற
முழுமதி யனைய கவிகைமேல நிழறற
முரிதிரை அனையசா மரஙகள
ஒழுகுதெள ளமுதம உறழுமணிக காமபோ
டுபயமும இருபுறம இரட்ட. (6)

1701. அளியிதழ குடையும மறைமலாக் கடவுள
ஆதிய அமரரா னநதத
துளிவிழி பிலிறறும யோகியா மலாகள
தூஉயதசொழு தேததநற குணமாம
தெளிவிலபூ ரியரைத தினநதொறு மாயததுச
சீரியா தஙகளைக காததது
நனிமலாத திருமால நயபபுறுஞ செலவம
நவில வை ணவபதத திருநதான. (7)

பிரமன் காஞ்சியிற் பூசித்தது

1702. வாரிசக் கடவுள் காஞ்சிமா நகரின
மகிழசிவ லிஙகமே அருசசித(து)
ஆரியற கணிநதான் அமலனமுன வெளிபட
டவறகபி டேகமே புரிநது
பாரியை யுடனே பலவரங கொடுததுப
படைபபதி காரமே கொடுதது
நேரிய வுபய சாமரங கலைகள
நிறைமதிக கவிகையுங கொடுததான. (8)

1703. விரிசுடாத தவளச சூடடுவெண தூவி
விணமுதல திசைபடா எகினப
பரியுமநல கினனமற றிவைகளபெற றேமால
பததினிற கீழிமை யவாகள
இருடியா கணஙகள அருசசனை புரிய
ஈசனல லருளினல இருநதான
மருவுமப பதமே பிரமலோ கமதாய
மதிததிரு புகழபடைத ததுவே. (9)

இந்திரன் ஸ்ரீபருப்பதத்திற் பூசித்தது

1704. இந்திரன் வளாசீ பருப்பத மடைநதே
இலிஙகததி லீசனே டுமையை
வநதனை புரிநது வழிபட மகிழநது
மழவிடைக குழகனமுன தோனறி
அநதமில வரஙகள அளிததபி டேகம
ஆடடிவா னுலகினுக கரசும
விநதைகொள அமர ராதிபத தியமும
மிகுபுலோ மிசைபதித துவமும, (10)

1702. ஆரியன—சிவன.

1705. கலினவாம பரியுச சையிசசர வமுநற்
கனஅயி ராபதக களிறும
குலிசவான படையும கறபகத தருவும
கோவெனும காமதே னுவுஞசீர்
மலியும ஆதரவால மனதறினவேண டுவன
வழஙகுசிந் தாமணி வளனும
பொலியுநீள குணக்கில் ஆதிபத் தியமும்
புணடரீ கசசஙக நிதியும, (11)

1706. கணஙகுபூத தெழிலவாாந தொழுகிமுத துரிஞசுந
துணைமுலைக கயலவிழிக கனிவாய
அணஙகுசூழ குழுவும அளிததனன அவைபெற
றமரரா தியரிரு புடையும
வணஙகவே சுவாககம வதிநதுவான கஙகை
மாநதி முழுகியெண விபவம
இணஙகவா ரமுதம இனிதுடன அருநதி
யெணடிசைக கதிபனுய இருநதான. (12)

அக்கினி அண்ணுமலையிற் பூசித்தது

1707. எரிதழற்கடவுள் அருணைமா மலையில
இலிஙகபூ சனைசெயப பரனவந(து)
அரியநல வரஙகள அளிததபி டேகம
ஆடடியக கினிகளுக கரசும
பிரிவறு சுவாகா தேவியுந தகரும
பெருமபடைச சததியுந தேன்கீழ்-
வரிசையாந திசையும நலகினன பெறறே
வைபவத தோடுவீற றிருநதான. (13)

யமன் கேதாரத்திற் பூசித்தது

1708. தருமநா யகனகே தாரவெற் பினினமுன
சமபுலிங காாசசனை புரிநதான
கருணையாங கடவுள தோறறியே யபிடே
கமபுரிந ததிகமாம வரஙகள
பொருவிலதென திசையா திககமு மயிடம
புடைததிடு காலதெண டமுமே
அருளியெவ வுயிாககும நடுவனு யிருநதே
அவரவா இருவினை யறிநதே. (14)

1709. புண்ணிய மதனுற் சுவாக்கமார் கதியும்
புரிநதபா வததினுல நரகில
நணணிய அளறறின மிசையிருப பதையும
நாடுமற றவரவா பாவம
பணணிய பலததிற கேறறயா தனையாம
பருவரல களையுமநற சவையில
எண்ணிய நடுவ ராயநதுதக கோராய
எனறுமே யிருபபவா தமையும, (15)

1710. இரவியா தியரா ருயிாபுரி கருமம
இயமப ஏழிருவரோ டெழுதிப்
பரவுசித் திரகுத் தனையுமே யளிததான
பணிநதுகண ணுதலனுக கையினுல
விரவிய தருமன அளபபரும போகம
மேவியே தனதுசக கரததால
இரவொடு பகலெவ வுலகுமோச சிசசங்
கியமணி நகரிலவீற றிருநதான. (16)

நிருதி கோகரணத்திற் பூசித்தது

1711. நிருதியாங கடவுள கோகர ணத்தில
நினமல இலிஙகபூ சனைசெய(து)
அரிதினவந தமலா அருளவே தென்மேற்
காதிபத் தியமபி டேகம
விருதுசோ கட்கம அடைநதவாக குதவு
விதரணம அரககமா சேனை
கருதுமா தியபத தியமடைந தேயெக
காலமுமம அரசுவீற றிருநதான. (17)

1709. யாதனை—நரகவேதனை. பருவரல—துனபம்.

1710. ஏழிருவா—பதினனகுபோ—இவாகள் 'சிரவணர்' எனப்படுவர். யமனுக்கு ஆனமாககள் செய்யும் புணணிய பாவஙகளை அறிக்கை செய்வோா. இவர்கள பனனிருவா எனறும கூறப்படும சஙகியமணி—யமபுரி—செய்யுள் 1380 பாாகக,

வருணன் திரு ஆனைக்காவிற் பூசித்தது

1712. **வருணனுங்** கடவுள் சம்புவா ரணியம்
வதிந்தயன் மேவுபொய் கையினீர்
தருணமாங் கலசக் கொங்கைமை விழிச்சுந்
தரியகி லாண்டநா யகிமுன்
கருணையாற் றிரட்டி யருச்சனை புரிந்த
கண்ணுதல் திப்பிய இலிங்கம்
அருணமாங் கழுநீ ராதிய மலர்கொண்
டாகமப் படியருச் சித்தான். (18)

1713. **பி**ன்னிரக் கஞ்செய் அண்ணலமுன் தோன்றிப்
பெறும்அபி டேகமே புரிந்து
மன்னுவெண் பிறைப்பல் மகரவா கனமும்
வரிந்திடு பாசமா தியவாம்
மின்னுதிப் படையும் வேலைகட் கரசும்
விபவமும் **மேற்றிசை** யரசும்
தன்னருட் பலமே வரமளித் தன்னத்
தனையுமே பெற்றுவாழ்ந் திருந்தான். (19)

வாயு காளத்தியிற் பூசித்தது

1714. **மாருதக்** கடவுள் தென்கயி லாய
மலையெனுங் **காளகத் தியி**ன்ற
சேருநித் தனைமா துடனருச் சித்தே
சிறப்பர ளுலபி டேகம்
பாரின்ற கோடி ஆதிய படையும்
பரிவட **மேற்றிசை** யரசும்
வாரமுற் றிடுகா லாதிபத் தியமும்
வரங்களும் பெற்றுவீற் றிருந்தான். (20)

குபேரன் சித்தேச்சுரத்திற் பூசித்தது

1715. **இருநிதிக் கிழவன்** மகிழ்**சித்தேச்** சரமென
றிசைத்திடும் இடத்திலிங் கத்திற்
பெருவருச் சனைசெய் திடவிறை தோற்றிப்
பிறங்கபி டேகமே புரிந்து

1712. சம்பு ஆரணியம—ஜம்பு கேசுரம்—திருவானைக்கா. அருணமாங் கழுநீர்—செங்கழுநீர்.

1713. 'பின்னிரக்கஞ்செய் அண்ணல்'—திருவானைக்காவில் இறைவன் பெயர்—"பின்னிரக்கஞ் செய்வான் தன்னை திருவானைக்காவுளானை" அப். தேவா. VI—63—3. திருவானைக்கா வுலா—கண்ணி 30.

1714. தென்கயிலாயம்—காளத்தி. கால்—காற்று.

திருநவ நிதிசசெல வஙகதை முதலாயச்
சோபடை புட்பக விமானம
மருவுதோ ழமையும இயககருக கரசும்
வடதிசை பெறறுவாழந திருந்தான. (21)

ஈசானன் திருவாரூரிற் பூசித்தது

1716. செய்யஈ சானன் ஒருமையோ டிறைஞசிச
சோகம லாலயம் வதிநதே
துய்யசீா இலிஙகத தணணலா கமமும
சுருதியும புகலவிதிப படியே
ஐயனை யளததற கருமுப சாரம
அவையினுல அடியனென றிரநது
பையவே அபிடே காதிபூ சனைகள
பரவசப பட்டருச சிததான. (22)

1717. சிறபரன இலிஙகத தினினவெளிப் பட்டே
செயயஈ சானனை நோககிப
பொறபுற வுனககு வேணடுவ தேது
புகறியென றருளஈ சானன
தறபர! அமல! சசசிதா னநத!
சஙகரா ! எனறுசந நிதியின
முறபணிந தெழுநது செஙகைகூப பிபபின
மொழிகுவன குறையிரந திரநதே. (23)

1718. கோனறையஞ சடில நாயக! நுனககுக
கூறிய அனநதநா மததில
ஒனறினுக குவமை யானநா மததுக
கொததிடு முருவமா யுதஙகள
அனறியுஞ சிவசின னமவிடை யூாதி
அருளவட கீட்டிசை அரசும
வெனறியா தியபல வரமுநல கெனவே
விமலனப படியவை அளிததான. (24)

1719. பினனுமீ சானன அடிமுறை பணிநது
பேதையேற கினனுமொன றுளது
நினனரு ளதனுல எனததி காரம
நீஙகிய அநததநின மீள

1716. கமலாலயம்—திருவாரூா.

உனனருமம நினது மலாபபதத தடியேன
ஒனறுபட டிருககுமவீ டருளதி
எனனவப படியெனற றருளியே மறைநதான
ஏததியீ சானனவாழுந திருநதான. (25)

சூரியன் காஞ்சியிற பூசித்தது.

1720. சூரியன் காஞ்சி நகரிலிங கததில
தோடலா மரைகொடாச சிகக
ஆரியன அபிடே கமபுரிந திருககே
ஆதிய மறைகள மண டலததிற
சீரிய இருபபும ஏழுபரித தேருந
திகழுகிர காதிபத தியமும
'ாரிய அருளால நலகவே பெறறுப
பருதிமண் டலததிருந தனனுல. (26)

சந்திரன் கும்பகோணத்திற் பூசித்தது

1721. சந்திரன் முதலாற கும்பகோ ணத்திற்
சமபுவைப பூசைசெய ததனுற
பநதனக கிறைமை பயிாகளுக கரசும
பனிககதிா இருபிறப பேராம
இநதமெய வரஙகள பெறறம லேசற
கேறறவா பரணனுய இனனே(டு)
அநதரத திறைமே ருவைகிர கததோ
டனுதினம வலமபுரிந தனனுல. (27)

அங்காரகன் முதலிய கிரகங்கள் பூசித்தது.

1722. சேய்புதன் குருபார்க கவனசனி அடைவே
திருவிடை மருது தென னுல
வாய்திகழ சேது வடவனஞ் சுருதி
வனத்திலீ சனையருச சிததுக

1720. மரை—தாமரை.

1721. பம—விணமீன (நக்ஷததிரம); இருபிறப்பு—வளாதல—தேய்தல். இனன—சூரியன.

1722. சேய்—செவவாய்—அஙகாரகன; பார்க்கவன—சுககிரன—வெள்ளி. வடவனம—திருவாலஙகாடு. சுருதிவனம்—வேதாரணியம். அந்தணன—பிரகஸ்பதி. புகா—சுககிரன.

காயகதி ரிரவி சோமமண டலமேற
கருகிருந துலகிரு வினைகளீ(டு)
ஆயனு பவநதே வாசுர குருவா
அநதணன புகரொடே யளிததான. (28)

எழுமுனிவர் தில்லையிற பூசிததது.

1723. இருடியா வசிட்ட ராதியா எழுவா
இணையிலசிற் றம்பலத் திறையை
ஒருமையோ டருசசித தனநதசாத திரஙகள
உமைமழு ஏநதிய விமலன
கருணையால உணர்நதொன பானகிர கஙகள
கதிததிடும் பததினமேல என றும
மருவியே பரனபே ரினபவீ டடைவான
வரங்களும பெறறுமே யினரால. (29)

அத்தியாயம்—63

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி.

துருவன் முதலியோா வழிபட்டது

சூதமுனிவா மேலுஞ் சொல்கிறா :

உததான பாதன் மைநதன துருவன காசியில விசுவேசுரனை வழிபாடு செயது அளவறற வரஙகளையும எழுமுனிவா நிலைககு மேலான நிலையும், எழுமுனிவரும தனனைசசுற்றி வரும பேறறையும் பெறறு உயா பதததில நிகழ்கினறுன.

ஆதிசேடன கும்பகோணததிற் பரமனை அருசசிததுக கடல புவியினைத தம முடிததலையிற சுமககும பேறு பெற்றுன.

இபபடியே எணணறற தலஙகளினும மலைமுடியினும கடல் கரைகளிலும இமையவரும, முனிவரும, சித்தரும, காருடரும, கந்தருவரும, விததியாதரரும, இயககரும, நாகரும மறறும பலரும இறைவனைப் பூசிததுத தததம் பதவியையுமவரஙகளையும பெறறனா.

ஆகையால அறததை விரும்பும் மக்கள் ஒவ்வொரு நாளும பலவகைப் பொருளையும் நல்கும சிவபூஜை செய்யவேணடும். இறை வழிபாட்டாற சித்தராயினா சிலா. இஙஙனம வழிபட்டுப்புகழ பெற்றவா நவநாதசிததா, கபிலராதியோர் சிததராயினா. சிலா சாலோகததையும, சிலா சாமீபததையும,

சிலர் சாரூபத்தையும, சிலர் சாயுசசியமும எனும் இறைவன திருவடி நிழலையும் பெறறனர். சில மானிடா சிவ வழிபாட்டால அளவற்ற செலவததை இமமை யிலே பெற்றும செலவசசெருககால மாயையில மீளவும் மூழ்கி மறுபடியும் வழிபட்டாா. மறறும வெற்றி வேணடினவா வெற்றியையும, மனைவி மககளை வேணடினவா மனைவிமககளையும், பசு, வாகனம், செல்வம், அழகு, வடிவு, வணமை, சததியம், பராககிரமம் முதலிய வேணடினவா தாம் வேணடினவறறை யும் வழிபடடாற பெற்றனா.

இவ்வாறு வழிபட்டோா கதைகளிற சிலவறறை இனிக கூறுகிறேன.

அத்தியாயம் 63.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி

பலர் பூசித்தது

எழுசீர் விருத்தம்

துருவன் காசியிற் பூசித்தது

1724. பரததிலவாழ துருவ னுமவுத தான
பாதிமுன காசியில் வதிநது
பிரததையால விசசு வேசுரன பாதம
பூசைசெய தமலனுல அனநதம
வர ததையுங கிரகம உடுமுதி வராமேல
மருவிய பததததையு மிவனே
உர ததினுல வலமாயச சுறறிடுந தொழிலும
உவநதுபெற றுயாபதத திருநதான. (1)

ஆதிசேடன் கும்பகோணத்திற பூசித்தது

1725. விரிசுடாக கறறை உமிழமணிச சுடிகை
விடதரத துளையெயிற றகலவாய
வரியுடற புயஙக மாசுணக குலஙகள
வணஙகு சே டன்குட மூக்கில்
அரியயற கரிய நாயகன மலாததாள
அருசசனை புரிநதவ னருளால
முரிதிரைக கடறபாா பஃறலைக கனக
முடிதரித தரசுவீற றிருநதான; (2)

1724. துருவன்—உததானபாதன மகன்.

பலர் பூசித்தது

1726. அநதணிர ! புவியில இபபடித தலஙகள்
அனைததினுங கிரிமுடி யினுமீள
சிநதுவின தடததும இமையவா முனிவா
சிததாபே ரசுராகா ருடாகள
கநதிரு வாகளவிந தியாதர ரியககா
கடசெவி உரகர் சனையே
வநதனை புரிநதே அவரவா பதமும
வரஙகளும பெறறுவாழந திருநதாா. (3)

1727. கினனரா முனிபுங கவரியாழ தழீஇய
கிமபுரு டாதியா மனிதா
பொனனவி ரிதழிச சடிலநா யகனைப
பூசனை புரிநதுவா னவாகள
தனனிகா கருடா உரகாகந தருவா
தயிததியா மனிதாகிம புருடா
கினனரா மரீஇய ஆதிபத தியஙகள
கிரீசனால அடைநதுமே வினரால. (4)

1728. கொணடலா திபாகள அடடதிக கயஙகள
கொடுமுடி சததபூ தரஙகள
எணடிசா முகததது நாகாக ளியாவா
யாவருக கெனறுமே அதிபங
கொணடீரப பததிற கணணுதல அருளாற
குறைவறும ஆதிபத தியஙகள
பணடைநாள அடைநதாா முனிவிாகாள !
வேறு பகாநதருள தவததினு லனறே, (5)

1729. ஆகையால தருமம வேணடுமா னிடாகள
அனைவரா லுமமனு தினமும
ஈகையா தியபல பொருளெலாம பயககும
இமமையோ டமமைநல குவதாம
தோகையோா பாகன மலாபபதம பூசை
தொடாநதெநா ளுஞசெய வேணடும
ஓகையாயச சிலாகள் சமபபூ சனையால
ஒலலைமா சிததரா யினரே. (6)

1728. சதத பூதரஙகள்—எழு மலைகள்.

1730. மற்றவ ரணுமா தியபல சிதநி
வரங்களியா வையுமுனம் அடைந்து
செறறமே ஒருவி வருநவ நாத
சித்தரென றியாவரும புகழப்
பெறறனா, கபிலா தியரியோ கியாகள்
பிஞ்ஞுகன பூசையா லநேக
அறறமி லுலோகா தியாகளா யிருந்தோா
அநேகர்நித் தியாகளா யிருந்தோா. (7)

1731. சிலாசிவ லோக மெனசசொலசா லோகஞ்
சோாநதரன தாள்தொழு திருந்தாா
சிலாபிறைச சடில அணணலசந நிதியிற
சோாநதுசா மீபமுற றனாகள
சிலாபட அரவம அரைககசைத தருளவோன
செயயசா ரூபமுற றனாகள
சிலரரு வுருவாம பரசிவன மலாததாள்
சேரும வீட்டினபமுற றனரே. (8)

1732. பறறு துறவீா! இமையவா அசுரா
பாரினமா னவர்களின ஞோகள
பெறறமூா தியைமுன னருசசனை புரிநது
பிரிவரும அளபபிலசெல வஙகள
பறறின ரெனபபூ வுலகினி லுரைததா
பாரி னிற சிலாசெலவ மததகால
முறறுமூ டாகளாய மீளவும பாசம
மூழகியே அருசசனை புரிநதாா. (9)

1733. விசயமவேண டினாகள அளபபிலா சிவனை
விழைநதருச சிததுமாற றலரைத
திசைதொறும வதைததுப புவியெலாம புரநதாா,
திகழுவலி வேணடினா அனநத

1730. அணிமா ஆதிய சித்தி. நவநாத சித்தா—சத்தியநாதா, சதோகநாதர், ஆதிநாதா, அனாதிநாதா, வகுளிநாதா, மதங்கநாதா, மசசேந்திர நாதர், கடேந்திரநாதா, கோரக்கநாதர் ஆகிய பிரதானசித்தர் ஒன்பதினமா.

1733. இந்திரை—இலக்குமி.

வசையறு பரிகுத்த வலிதனை அடைந்தார்,
மைந்தர்வேண் டினருமைந் தர்களை
இசையுறப் பெற்றார், மனைவிவேண் டினரும்
இந்திரை யனையமா திசைந்தார். (10)

1734. பசுவிரும் பினர்கள் பசுஅடைந் தனர், வாம்
பரிவிரும் பினரும்அப் படியே,
வசுநிறை விடபம் அழகொளிர் வடிவம்
வண்ணமைச்சத் தியம்பராக் கிரமம்
இசையிவை புவியில் விழைந்தவை அடைந்தார்
இப்பொருள் களிதி காசம்
திசைபுகழ் அனந்தம் அவைதனில் திறவீர்
சிலகதை செப்புதும் கேண்மின். (11)

1734. வசு—செல்வம். இதிகாசம்—பழங்கதை.